

வேதாத்திரி மகரிஷி
வாழ்வில் 100
சுவையான நிகழ்ச்சிகள்

மன்னார்குடி பானுகுமார்

விஜயா பதிப்பகம்

வேதாத்திரி மகரிஷி
வாழ்வில் 100
சுவையான நிகழ்ச்சிகள்

மன்னார்குடி
பானுகுமார்

வ்ஜயா பத்ஃபகம்

20, ராஜ வீதி,
கோயமுத்தூர் - 641 001.

© விஜயா பதிப்பகம்

நூலின் பெயர் : வேதாத்திரி மகரிஷி வாழ்வில் 100
சுவையான நிகழ்ச்சிகள்

ஆசிரியர் : மன்னார்குடி பானுகுமார்

முதல் பதிப்பு : பிப்ரவரி 2008

வெளியீடு : **விஜயா பதிப்பகம்**
20, ராஜவீதி,
கோயம்புத்தூர் - 641 001.
தொலைபேசி: 0422-2394614 / 2382614

ஒளியச்சு / புத்தக

வடிவமைப்பு : ஐரிஸ் கிராபிக்ஸ், கோவை - 15.

அட்டை

வடிவமைப்பு : திருமதி. ஜி. அம்பிகா, கோவை.

அச்சாக்கம் : ஜோதி எண்டர்பிரைசஸ், சென்னை - 5.

பக்கங்கள் : XX + 244

விலை : ரூ.110/-

ISBN- 81-8446-097-X

VEDHATHRI MAHARISHI VAZHVIL 100 SUVAIYANA NIGALCHIGAL

Author : Mannarkudi Banukumar

First Edition : Feb 2008

Published By : **VIJAYA PATHIPPAGAM,**
20, Raja Street, Coimbatore - 641 001.

Ph: 0422-2394614 / 2382614

Layout & Laser

type set : **IRIS Graphics**, Coimbatore - 15.

Cover. Design : Mrs. G. Ambika, Covai.

Printed At : Jothy Enterprises, Chennai - 5.

Pages : XX + 244

Price : Rs.110/-

புலவர். க.தியாகராசன்,
பேராசிரியர்.

அறிவுத் திருக்கோயில்,
ஆழியாறு.

குருவே துணை

நல்வழி காட்டும் நூல்

ஆசான் அருள்தந்தை வேதாத்திரி மகரிஷி அவர்கள் உலகம் உய்ய வந்த உத்தமர். அவர் வாக்குகள் அனைத்தும் யோக வாழ்வில் கனிந்து வெளிவந்தவை. உலக மக்களுக்குப் பெரிதும் உதவக் கூடியவை.

“பெரியாருடன் கூடல் பேரின்பமாமே” என்ற திருமூலர் திருவாக்கும், “எவர் ஒருவர் குருவை மதித்து ஒழுகினாலும் தப்பாது குருவுயர்வு மதிப்போர் தம்மைத் தரத்தில் உயர்த்திப் பிறவிப் பயனை நல்கும்” என்ற மகரிஷிகள் திருவாக்குகளும் வேதங்களென மதிக்கத்தக்கவை.

தாம் அடைந்த மேன்மையினை உலக மக்கள் யாவரும் பெறவேண்டும் என்பது மகான்களின் ஆதங்கம்.

அவ்வகையில் ஆசான் அருள்தந்தையின் வாழ்க்கை வரலாற்றில் நூறு நிகழ்ச்சிகள் அமைந்த நல்ல நூலினை ஞானச் செல்வர் பானுகுமார் அவர்கள் வடிவமைத்து உள்ளார்கள்.

அவர்கள் எண்ணங்களை எல்லாம் எழுத்து ஆக்கக் கூடிய பரந்த, பண்பட்ட நெஞ்சம் படைத்தவர்கள்.

கடமையைக் கடவுள் பணியாக ஆற்றி வருபவர்; செய்வனவற்றைத் திருந்தச் செய்யும் பண்பாளர்; காலத்தைப் பொன்போலப் போற்றித் தொண்டாற்றி வருபவர்; அவர் எண்ணத்தால், சொல்லால், செயலால், எழுத்தால் பலருக்கும் உதவி வரும் பெருந்தகையாளர்; அன்பில் நெகிழ்வும், வாழ்வில் எளிமையும், உழைப்பில் ஓய்வின்மையும், கொள்கையில் உறுதியும், ஆராய்ச்சியில் நடுநிலையும், அறிவில் தெளிவும், புகழில் மயங்காமையும் கொண்டு திகழ்பவர்.

மனவளக்கலையில் அதாவது குண்டலினி யோகத்தில் ஞான ஆசிரியராய் விளங்கி தமது இல்லத்திலேயே தவ மையம் அமைத்து மக்கள் தொண்டாற்றிச் சிறப்புடன் திகழ்ந்து வருகிறார்கள்.

பல்வகையான முதல்தரமான நூல்களைத் தந்துகொண்டு இருக்கும் அருள் சுரங்கம் பானுகுமார் அவர்கள்.

கலைகளில் எழுத்துக் கலைக்குத் தனி ஆற்றல் உண்டு. காலங்கடந்து வாழும் பண்பு எழுத்துக்கே உரியதாகும்.

அவ்வகையில் ஆசான் அருள்தந்தை வேதாத்திரி அவர்களின் வாழ்வில் நூறு நிகழ்ச்சிகள் என்ற வாழ்க்கை விளக்கம் தரும் நூல் வெளிவருவது மட்டற்ற மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. இந்நூல் தென்தமிழ் போல் விளங்கி நல்வழி காட்டும் என்பது உறுதி.

ஆசான் அருள்தந்தை வேதாத்திரி மகரிஷி அவர்களின் நிழல்போல் யான் உடனிருந்து நேருக்கு நேர் அறிந்த நிகழ்ச்சிகள் பெரிதும் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

இதனை அன்பர்கள் அனைவரும் ஒதி உணர்ந்து வாழ்வில் அனைத்து நலங்களையும் பெற்றுப் பேரின்ப வாழ்வில் திளைக்கக் குருவருளையும் திருவருளையும் வேண்டுகிறேன்.

ஆழியாறு,
26.06.2006

அன்பன்,
புலவர். க. தியாகராசன்

P. ராஜசேகர்,
எழுத்தாளர்.

13-B-1, ஜக்கரிய காலனி,
3-வது தெரு, குளைமேடு,
சென்னை.

அருள் ஒளி

கோயம்புத்தூர் மாவட்டம் பொள்ளாச்சி அருகேயுள்ள ஆழியார் அணைக்கட்டிலிருந்து வால்பாறை செல்லும் பாதையில் இருக்கிறது வேதாத்திரி மகரிஷி ஆஸ்ரமம். “வேதாத்திரி மகரிஷி குண்டலினி யோக காயகல்ப ஆராய்ச்சி நிலையம்” அருட் பெருஞ்சோதி நகர் என்ற இடத்தில் அமைந்திருக்கிறது. இந்த ஆஸ்ரமத்திற்கு உலகத்தின் பல நாடுகளில் இருந்தும் பக்தர்கள் வருகிறார்கள் என்பதை கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். எனவே, ஒருமுறையாவது இந்த ஆஸ்ரமத்தைச் சென்று பார்த்து வரவேண்டும் என்ற ஆசை நீண்டநாட்களாகவே எனக்கு இருந்து வந்தது.

நாங்கள் அங்கே சென்றபோது முற்பகல் 11 மணி இருக்கும். ஆஸ்ரமத்தின் அறிவுத் திருக்கோயில் மற்றும் ஓம்கார மண்டபம் கிழக்கு நோக்கி ஆனை மலைகளின் பின்னணியில் ரம்மியமாக அமைந்திருக்கிறது. அறிவுத் திருக்கோவிலுக்கும் பிரம்மாண்டமான வாயில் கதவுகள். நீண்ட பாதையின் இரு பக்கங்களிலும் அழகிய செடிகள், கொடிகள், மலர்கள், நடைபாதையின் இருபுறமும் புல்வெளி, தெய்வீக அமைதியுடன், நம்மை வழிநடத்திச் செல்கின்றது.

இருபது ஏக்கர் பரப்பளவில் இயற்கையழகு கொஞ்சம் மலைகளின் பின்னணியில் அறிவுத் திருக்கோயில் அமைந்து இருக்கிறது.

அறிவுத் திருக்கோவிலின் ஓம்கார மண்டபம் பிரதான இடத்தில் தாமரை வடிவமைப்பில் கட்டப்பட்டு உள்ளது. மலர்ந்த தாமரைப்பூ..... அதன் அழகிய முழு வடிவத்தையும் அதன் இதழ்களில் ஆரஞ்சு வர்ணப் பொலிவையும், பசுமையான இலைகளுக்கு மத்தியில் நீலவானம் பிரதிபலிப்பும் தண்ணீரில் இருப்பது போல அந்த தாமரைப் பூ, நிமிர்ந்து நிற்கும் எழிலையும் ரசித்துக்கொண்டே இருக்கலாம். ஆரஞ்சு இதழ்கள், நீலநிற நீர் இருப்பது போன்று, கற்களால் ஆகிய வடிவமைப்பில் உயர்ந்த வெந்நிற மலர் போன்ற விளக்கொளி அமைந்திருக்கிறது.

இடதுபக்க சிறிய வரவேற்பறையில் உதவியாளர் பணிவாக மரியாதை செய்து “வாழ்க வளமுடன்” என்று கூறி நம்மை வரவேற்கிறார். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அட்மினிஸ்ட்ரேட்டிவ் ஆபிசர் பழனிச்சாமி வரவும் நாங்கள் அறிமுகம் செய்துகொண்டோம்.

உள்ளே “அன்பகம்” என்று அழைக்கப்படும் வழிபாட்டுக் கூடத்தில் “ஆளுமைப்பேறு திறனூக்கப் பயிற்சி வகுப்பு நடந்து கொண்டு இருக்கிறது. ஸ்வாமிஜி உள்ளே அமர்ந்து இருக்கிறார் என்று கேள்விப்படுகிறோம்.

அறிவுத் திருக்கோவில்..... என்ன அழகு! அந்தப் பகுதி முழுவதும் அவ்வளவு துப்புரவாக இருக்கிறது. அந்த இடத்தின் வாயிலில் நின்றுகொண்டே டெலஸ்கோப் பார்வையை செலுத்துவது போல் துல்லியமாக அந்த ஆஸ்ரமத்தின் சுற்றுப்புறப் பகுதிகளைப் பார்க்க முடிகிறது. பளிச்சென்று, விதவிதமான கட்டடங்கள் அமைந்திருக்கும் காட்சி நம் மனதைக் கொள்ளை கொள்கிறது.

அந்த அறிவுத் திருக்கோவில் அன்பகத்தின் அற்புதமான அழகு, தெய்வீக அமைதி, அங்கே இருந்து பார்த்தாலே உற்சாகம் வந்துவிடும்; கவலைகள் பறந்துவிடும்.

“ஸ்வாமிஜியை சில நிமிடங்கள் பார்க்க முடியுமா” நான் சொல்லி முடிப்பதற்குள்,

“வாருங்கள் இப்போதே பார்க்கலாம்” என்று நம்மை பிரார்த்தனை மண்டபத்திற்குள் அழைத்துச் சென்றார்கள்.

உள்ளே!

வேதாத்திரி மகரிஷி ஒரு மேடையில் அமர்ந்திருக்கிறார்.

திருமணம் ஆன ஒரு தம்பதியினர் ஸ்வாமிஜியை நமஸ்கரித்து ஆசி பெற்றார்கள்.

அடுத்து நான்....

ஸ்வாமிஜியிடம் அறிமுகம் செய்துகொண்டேன். அந்தத் தெய்வீக முகத்தைப் பார்க்கும்போதே மெய்சிலிர்க்கும் உணர்வு ஏற்படுகிறது. வெண்ணிற உடையில், அறிவு ஒளிவீசும் காந்தப் பார்வையுமாக சுவாமிஜி பார்த்தவுடன் என்ன காரணத்தினாலோ மனதில் உற்சாகப் பிரவாகம் ஏற்படும் அதிசயம். 1993-ம் வருடத்தில் ஒருநாள் காலை, பொள்ளாச்சியில் ஸ்வாமிஜியை சந்தித்ததை

நினைவுபடுத்தினேன். அப்படியே சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்கி எழுந்ததும், ஸ்வாமிஜி தன் இரு கைகளையும் உயரே தூக்கி ஆசிர்வாதம் செய்தார். அடுத்து எனக்கு எதுவுமே பேசமுடியாத நிலை, மீண்டும் வணங்கியபடி அப்படியே வெளியே வந்தேன்.

பிரார்த்தனை மண்டபத்தைவிட்டு வெளியே வரும்போது, 1993-ம் வருஷம் ஸ்வாமிஜியை நான் முதன் முதலில் பார்த்த சம்பவம் வேகமாக நினைவுக்கு வந்தது.

“எப்போதுமே அமைதியாக இருங்கள், தியானம் செய்யுங்கள். குறைகூறுபவர்களைப் பற்றி கவலைப் படாதீர்கள்! நல்லதையே நினைத்து நல்லதையே செய்யுங்கள். குறைகூறுபவர்களையும் இடையூறு செய்பவர்களையும் பற்றி கவலைப்படாமல், உங்கள் பணியிலே முழுக்கவனம் செலுத்துங்கள்.

இறை உணர்வு, தியானம், சாந்தம் இத்துடன் எல்லோருக்கும் உதவிசெய்து இறை, உயிர் அறிவுடன் சீர்திருத்த வாழ்வு வாழுங்கள்” என்று ஸ்வாமிஜியுடன் தனித்து இருந்து அறிவுரை பெற்றது இப்போதும் நினைவுக்கு வந்தது.

நாங்கள் ஆஸ்ரமத்தைச் சுற்றிப் பார்க்கவும், ஆஸ்ரமத்தில் மதிய உணவு அருந்தவும் அன்று ஏற்படாகியிருந்தது.

மதியம் ஒன்றரை மணியளவில் மதிய உணவு அனைவருக்கும் பரிமாறப்பட்டது. வாழைக்காய் பொரியல், கூட்டு, புளியோதரை, அப்பளம், சாம்பார், ரசம், தயிர் என்று உணவு தயாரித்து இருந்தனர். உணவுக் கூடத்தில் உணவு அருந்தும் முன்பு இறை வணக்கம் நடைபெற்றது. வலதுகையில் ஒரு பிடி சாதத்தை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு இந்த உணவு உருவாகப் பாடுபட்டவர்கள், படைத்தவர்களுக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் விதமாக அந்த நிகழ்ச்சி. அப்புறம்தான் அனைவரும் சாப்பிடத் தொடங்கினார்கள். மதிய உணவு சாப்பிட்டுக்கொண்டு இருக்கும்போது எனக்குப் பக்கத்தில் ஒரு வெளிநாட்டுத் தம்பதியர் அமர்ந்து இருந்தனர். சாப்பிட்டுக் கொண்டே, அவர்களுடன் பேச ஆரம்பித்தேன்.

தனது பெயர் ‘பேட்ரிக் மான்செண்ட்’ என்றும் மனைவி பெயர் ‘ஷெல்லி’ என்றும் அறிமுகம் செய்து கொண்டார். அமெரிக்காவில் வாஷிங்டன் அருகே ‘வான்கூவர்’ என்ற இடத்தில் வசிக்கிறார்களாம். அவர் ஹிப்னோ தெரபிஸ்ட் ஆகவும், அவரது மனைவி ஷெல்லி ‘நர்ஸ்’ ஆகவும் வேலை செய்கிறார்களாம்.

சாப்பிட்டு முடித்துவிட்டு வெளியே வந்தோம். அப்படியே அருகே இருந்த ஒரு கூடத்தின் வாயிற்படியில் அமர்ந்து பேச்சைத் தொடர்ந்தோம்.

அவர்களைக் கேட்டேன்.

“இதுதான் முதல் விசிட்டா?”

“ஆமாம். வெளிநாட்டு சுற்றுப் பயணமாக இந்தியா வந்து டில்லி, முசௌரி, டேராடூன் ஆகிய இடங்களைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு மெட்ராஸ் வந்தோம். திருவான்மியூரில் இருக்கும் வேதாத்திரி மகரிஷி ஆஸ்ரமத்திற்குச் சென்றோம். அங்கே இருந்த சூழல், சந்தித்த அனுபவங்கள், படித்த புத்தகங்கள் இவற்றால் ஆட்கொள்ளப்பட்டோம். அப்படியே ஸ்வாமிஜியைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற அடக்கமுடியாத ஆவலின் காரணமாக புறப்பட்டு ஆழியார் வந்திருக்கிறோம். வந்து சில நாட்கள் ஆகின்றது. இங்கு நடைபெற்று வரும் போதனா வகுப்புகள், தியானம், உடற்பயிற்சிகள் இவை எங்களை மிகவும் பாதித்திருக்கிறது.”

“கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்ல முடியுமா?”

“நாங்கள் வேலை செய்த இடத்தில் வாழ்க்கையே சலித்துவிட்டது. லைஃபில் ஒரு சேஞ்ச் வேண்டும் என்று ஆசைப் பட்டோம். சுற்றுப் பயணமாக வந்த இடத்தில் ஸ்வாமிஜியைப் பார்த்த பிறகுதான் எங்கள் எண்ணங்களில் பெரிய மாற்றம் ஏற்பட்டது; நாங்கள் வந்த நோக்கமே நிறைவேறிவிட்டதாக உணர்ந்தோம். சுவாமிஜியின் போதனைகளைக் கேட்கும் அனுபவம், நாடி நரம்புகளைத் தடவி, குழப்பமற்ற அமைதியையும் காரியமாற்றும் எழுச்சியையும் தரத்தக்க அனுபவமாகும். வாழ்க்கையில் மிகவும் அமைதியாக, நிம்மதியுடன், நிதானத்துடன் இருக்கக் கற்றுக் கொண்டோம். இந்த ஆஸ்ரமத்துக்கு வந்த பிறகு நாங்கள் மிகுந்த மனநிறைவுடன் இருக்கிறோம்.

“தினசரி உடற்பயிற்சி செய்வது, தியானம், போதனை வகுப்புகள் எல்லாமே மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.”

“இன்னும் எவ்வளவு நாட்கள் இருப்பீர்கள்?”

“ஒரு மாத காலம் இருப்போம்” அதற்கப்புறம், இன்னும் பார்க்கவேண்டிய இடங்கள் இந்தியாவில் இருக்கின்றன.

அதையெல்லாம் பார்த்துவிட்டு அப்புறம் அமெரிக்கா செல்வதாக இருக்கிறோம். ஆமாம்... உங்களுக்கு இந்த இடம் எப்படி? என்று என்னைக் கேட்டார்கள்.

“ஓ லவ்லி கண்டிப்பாக இன்னொரு தடவை வருவதாக இருக்கிறேன். சில நாட்கள் தங்கலாம் என்று நினைத்திருக்கிறேன்” என்றேன். விடைபெறும்போது, ‘பேட்ரிக் மான்சென்ட்’ மற்றும் அவர் மனைவி ‘ஷெல்லி’ இருவரின் மனநிலையில் எவ்வளவு மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன என்பதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. அந்த அற்புதமான சூழல்... உயர்ந்த மலைகள், அழகிய வேலைப்பாடுடன்கூடிய மண்டபம், பச்சை மரங்கள், புல்வெளி, தியானம் செய்ய, கூடங்கள், தங்குவதற்கு விடுதிகள்.

எந்த ஆரவாரமும் இல்லை. எங்கும் அமைதி காணப்படுகிறது. அங்கே இருந்த சில மணி நேரங்களில் அந்த சூழலில் மனநிறைவு, ஒரு அலாதியான சுகம் இருந்தது. ஆஸ்ரமத்தை விட்டு கிளம்பினபோது ஒரு மறக்க முடியாத இனிமையான அனுபவத்தைப் பெற்ற உணர்வு எழுந்தது.

அந்த உணர்வு.... இந்த புண்ணிய பூமியில் எத்தனையோ மகான்கள், மகரிஷிகள், அவதார புருஷர்கள், தெய்வ மனிதர்கள் தோன்றியிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய அருள் ஒளியானது எங்கும் பரவி, நிலைத்து நின்று மக்களைத் தூய்மைப்படுத்தி பரிபாலித்து வருகிறது. வேதாத்திரி மகரிஷியின் அருள் ஒளியும் என்றென்றைக்கும் இந்த நாட்டைப் புனிதப்படுத்திக் கொண்டே இருக்கும்.

இந்த அருள் ஒளியை நூறு நிகழ்ச்சிகளில் ஒடுக்கி பிரகாசமாய் வெளிப்படுத்தியிருக்கும் எழுத்தாள நண்பர் பானுகுமாருக்கு வாழ்த்துக்கள்.

சென்னை,
20.07.2006.

அன்புடன்,
ராஜசேகர்.

மகிழ்வரை

நமது சமகால சமுதாயத்தில் நம்மோடு வாழ்ந்த ஒரு மகானின் சுவையான மறுபக்கங்களை இந்நூலில் கோர்த்திருக்கிறார் இதன் ஆசிரியர் எனது இனிய நண்பர் - திரு. பானுகுமார் அவர்கள்.

அதிவீரராம பாண்டியன் தனது வாழ்நாளின் பிறவிப் பயனாக, தென்காசியில் காசி விஸ்வநாத ஆலயத்தைக் கட்டி முடித்து, முடித்த கையோடு அவ்வாலயத்தில் பிற்காலத்தில் நடக்கவிருக்கும் திருப்பணிகள் குறித்து ஒரு கல்வெட்டையும் பதித்தான். அதில் அவன் எழுதியது: “எனது வாழ்நாளின் பிறவிப்பயனாக இக்கோயிலை நான் கட்டி முடித்துள்ளேன். பிற்காலத்தில் இங்கு திருப்பணிகள் நடக்கும். அவ்வாறு பணிகள் நடக்கும்போது, ஒருவர் ஒரு சிறு கல்லை நகர்த்தி உதவினாலும், அவர் பாதம் தொட்டு வணங்குகிறேன்.”

திருப்பணிகளும், இறைப்பணிகளும் கோயிலுக்கு மட்டுமல்ல, மகான்களுக்குமுண்டு. மகான்களின் மறைவுக்குப் பிறகு, அவர்களின் கருத்தை மக்களிடையே நிலைநாட்ட நாம் ஆற்றும் ஒவ்வொரு செயலும் இறையுணர்வு கலந்த சமுதாயப்பணியே. நண்பர் பானுகுமாரின் இந்த நூல் வேதாத்திரி மகரிஷியை மக்களிடையே விதைக்கும் சீரிய பணியாகும். அதிவீரராம பாண்டியனின் உணர்வோடுதான் நான் இந்த நூலைப் படித்து மகிழ்ந்தேன்.

நமக்கு உள்ளும் புறமுமுள்ள வெட்டவெளியே தெய்வம் என்று தெய்வத்தை அடையாளம் காட்டியபோது மகரிஷி ஞானிகளின் ஞானியானார். நாம் வாங்கிய சஞ்சிதகர்மாவே நமது விதி என்றுரைத்து, தவத்திலும் தற்சோதனையிலும் உருவாகும் மதியால் விதியை மாற்றியமைக்கும் வல்லமை மனிதருக்கு உண்டு என்று அவர் உரைத்தபோது, மகரிஷியை ஒரு முற்போக்கு சிந்தனையாளராக நாம் பார்த்தோம். பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று இணைவதற்குக் காரணம் பொருட்களின் ஈர்ப்பு அல்ல, வெளியின் இறுக்கமே என்று நியூட்டனை மாற்றியபோது மகரிஷியை இந்த நூற்றாண்டின் தலைசிறந்த விஞ்ஞானியாகப் பார்க்கிறோம்.

ஞானியாக, விஞ்ஞானியாக, ஒரு முற்போக்கு சிந்தனையாளராக நாம் பார்க்கும் மகரிஷியின் மென்மையான மறுபக்கங்களை இந்த நூலில் நாம் படித்து மகிழலாம். கண்களில் நீரையும், கருத்தில் உயர்வையும் தருகின்ற செய்திகளைத் தாங்கி வருகிறது இந்நூல்.

வாழ்க்கையின் சுவையை நமக்கு உணர்த்திய மகரிஷியின் வாழ்க்கையில் பூத்த சுவையான மலர்களில் ஒரு நூற்றைத் தெரிவு செய்து நமக்குத் தந்துள்ளார் இந்நூலின் ஆசிரியர். இவரது பணி தொடரட்டும். இத்தொடர்ச்சியில் மகரிஷி மக்களிடையே வேரூன்றட்டும்; சமுதாயம் உயரட்டும்.

வாழ்க வளமுடன்

சென்னை
1-1-2008

அன்புள்ள
அருள்நிதி அழகர் ராமானுஜம்

உயிரில் கலந்த உறவு

இது என் உயிரின் கணவு
உயிரின் மொழியில் உருகும் நினைவு

மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் என்கிறோம். அம்மா, அப்பாவை அடையாளம் காட்டுகிறார். அம்மாவும், அப்பாவும் சேர்ந்து குருவைக் காட்டுவார்கள். குரு தெய்வத்தை உணர வைப்பார். ஆனால் நானோ குருவைத் தேடி அலைந்தேன்.

சிறு வயதிலே தாயார்மூலமாக பக்தி மார்க்கத்தில் திளைத்திருந்தேன். பருவம் வந்ததும் தேடல் தொடங்கியது. பக்தி மார்க்கத்திற்கு அப்பால் ஒன்று இருப்பதை உணர முடிந்தது. கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது விவேகானந்தரைப் பற்றியும், ஞானமார்க்கத்தைப் பற்றியும் அறியமுடிந்தது.

விவேகானந்தரையும், ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரையும் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டேன். திருப்பராய்த்துறையில் இருக்கும் ராமகிருஷ்ண மடத்தில் நடக்கும் அந்தர்யோகத்திற்கு செல்லத் தொடங்கினேன். அங்கு இமய, நியமங்களைச் சரியாகக் கற்பித்தார்கள். தியான முறைகள் மட்டும் விரிவாகக் கற்பிக்கப்படவில்லை.

தியானம் எப்படி செய்வது? தியானம் செய்ய குரு வேண்டுமே? குருவைத் தேடி அலைந்தேன். ஆனால் குரு தானாக வருவார் என்று ராமகிருஷ்ணர் சொன்னதில் நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. காலம் மட்டும் ஓடியது. குரு வரவே இல்லை. சரி, நமக்கு ராமகிருஷ்ணர்தான் குருவாக இருப்பார் போலும் என்று இருந்தேன்.

குற்றாலத்தில் நடைபெறும் பருவ அந்தர்யோகத்திற்கு பக்கத்து வீட்டு நண்பரை அழைத்துப் போவேன். அங்கு காலை நேரங்களில் அவர் எளிய உடற்பயிற்சிகளைச் செய்வார். கால்களைச் சுற்றுவது போன்ற பயிற்சிகளைச் செய்வார். ஏதோ செய்கிறார் என்று அலட்சியத்துடன் இருந்தேன். நாம் தான் பக்திமார்க்கத்தின் உச்சத்தில் இருக்கிறோமே என்ற தன்முனைப்பு.

கும்பகோணத்தில் நானும் அவரும் பக்கத்து பக்கத்து வீட்டில் குடியிருந்தோம். இச்சூழ்நிலையில் அந்த நண்பர் வேதாத்திரி மகரிஷி எழுதிய புத்தகங்களைக் கொடுத்து “நல்ல புத்தகங்கள் அவசியம் படியுங்கள்” என்று சொன்னார். அதையெல்லாம் படிக்காமலேயே சிறிது நாட்கள் கழித்து திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டேன்.

ஒருநாள் அந்த நண்பர் வந்து, வீட்டிற்கு பின்புறம் இருக்கும் டாக்டர் விருத்தகிரி வீட்டில் வேதாத்திரி மகரிஷி தங்கியுள்ளார்கள். வாருங்கள் போய் தரிசிக்கலாம் என்று எனக்கும் சேர்த்து ஆப்பிள் பழம் வாங்கி வந்தார். ஏதோ கூப்பிடுகிறாரே என்று அவருடன் சென்றேன். ஆனால் வேதாத்திரி மகரிஷியோ அப்போதுதான் ஒரு நிகழ்ச்சிக்காக டவுன்ஹால் சென்றுவிட்டார்கள். நண்பர் என்னை விடவில்லை. விடாப்பிடியாக அழைத்துச் சென்றார். முதன் முதலில் மகரிஷியைத் தரிசித்தேன். மகரிஷியின் தெய்வீக கானத்தைக் கேட்டேன்.

அரசுப் பணி நிமித்தம் செங்கல்பட்டு வந்தேன். இங்கு மருத்துவரிடம் உடல் பரிசோதனை செய்தபோது, “உங்களுக்கு உயர் இரத்த அழுத்தம் உள்ளது. மருந்து சாப்பிடுங்கள்” என்றார். நானும் மருந்தெல்லாம் சாப்பிட்டுப் பார்த்தேன். குணமாகவில்லை. கட்டுப்பாடாக இருக்கும் நமக்கு ஏன் இரத்த அழுத்தம் வருகிறது என்று குழம்பிப் போயிருந்தேன். அப்போதுதான் மருத்துவர், “தியானம் செய்யுங்கள், இரத்த அழுத்தம் குறையும்” என்றார்.

என்னடா? நமக்கு தபோவனத்தில் தியானமும் விரிவாகச் சொல்லித் தரவில்லை. குருவும் கிடைக்கவில்லை. (குரு வந்தார். நான்தான் அவரை அணுகவில்லை) என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் தேடலிலேயே இருந்தேன்.

அப்போது உறவினரின் திருமணத்திற்காக திருவாரூர் சென்றிருந்தேன். அங்குள்ள நண்பர் மதிவாணன் வீட்டில் தங்கியிருந்தபோது, தற்செயலாக மேஜைமீது இருந்த புத்தகம் என்னைச் சுண்டி இழுத்தது. காயகற்ப கலை என்னும் அந்தப் புத்தகத்தைப் படித்தேன். இந்தப் புத்தகத்தைப் படித்த போதுதான் என் தவறை உணர்ந்தேன். ஒரு அருமையான குருவும், பயிற்சியும் என்னைத் தேடி வந்ததை அலட்சியப்படுத்தி விட்டோமே என்று கலங்கினேன்.

செங்கல்பட்டு வந்து மனவளக்கலை மன்றத்தைத் தேடினேன். என்.ஜி.ஓ. நகரில் இருப்பதை அறிந்து காலை, மாலை சென்றேன். உடற்பயிற்சி கற்றுக் கொண்டேன். தீட்சை மட்டும் பெளர்ணமி அன்றுதான் தருவார்கள் என்று சொன்னார்கள். பெளர்ணமியும் வந்தது. தியானம் நடை பெற்றது. சிலருக்கு மட்டும்தான் தீட்சை கொடுத்தார்கள். எனக்குத் தீட்சை அளிக்கவில்லை. வெறுத்துப்போய்விட்டேன். நாம் குருநாதரை அலட்சியப்படுத்தியதன் விளைவே நம்மையும் இறையாற்றல் சோதிக்கிறது என்று கருதினேன். மனம் சோர்ந்தாலும் முயற்சியை விடவில்லை.

தலைமையிடத்து திருவான்மியூர் விலாசம் கிடைத்தது. அங்கு காயகல்பப் பயிற்சி எடுத்தேன். அன்றே தீட்சையும் அளித்தார்கள். மூன்று நாட்களில் சாந்தியும் கொடுத்தார்கள். குருநாதரையும் தரிசித்தேன். குரு தானாக வந்தார். ஆனால் பின்னர் நான் தேடிப்போய் பிடித்துக்கொண்டேன்.

அகத்தாய்வு பயிற்சிகளை மறைமலைநகரில் எடுத்துக் கொண்டேன். ஆசிரியப் பயிற்சி முடிந்ததும் சங்கற்பம் எடுத்துக்கொண்டேன். நமது தேடலை மற்றவர்களுக்கு எளிமையாக்க வேண்டும் என்று வீட்டிலேயே தவ மையத்தைத் தொடங்கினேன். கூடுமானவரைக்கும் அனைத்துப் பேராசிரியர்களும் மறைமலைநகர் வந்தனர். அருள்நிதி தினகரன் மூலமாக பேராசிரியர்களின் சொற்பொழிவுகளின் ஒலிநாடாவை பலமுறை கேட்டேன்.

குருநாதரை திருவான்மியூரில் அடிக்கடி தரிசிக்கும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது. குருவின் பிறந்தநாள் அன்று குடும்பத்துடன் ஆசி பெறுவோம். ஒருமுறை அன்னையார் கடும் நோய்வாய்ப்பட்டு இருந்தார். நண்பர் சடகோபன் குடும்பத்துடன் கூடுவாஞ்சேரி சென்றிருந்தேன். அன்னை யாரிடம் இருந்தபோது மகரிஷியும் உமாவும் வந்தார்கள். அன்னையைக் கவனித்த அதே அன்புடன் எங்களையும் குருநாதர் உபசரித்தார். இது என் வாழ்நாளில் கிடைத்த பெரும் பேறாகும்.

தியானத்தில், சங்கற்பத்தில் வரும் உயர்புகழ் எனக்குத் தானாகத் தேடிவந்தது. குருவின் மொழியையும், புத்தகங்களையும் படித்து நானும் எழுத்தாளரானேன். நெப்போலியன், புத்தர், இயேசு,

நடிகள் நாயகம் போன்றவர்கள் வாழ்வில் 100 சுவையான நிகழ்ச்சிகள் போன்ற புத்தகங்கள் வாசகர் களிடம் பெரும் வரவேற்பை பெற்றுத்தந்தன.

என்னை உயர் புகழுக்கு கொண்டு சென்ற குருநாதருக்கு நன்றியை தெரிவிக்க அவரைப் பற்றி அவரது காலத்திலே புத்தகம் எழுதக் கருதினேன். ஆனால் குருவின் இறைநிலைப் பயணத்தையும் எனது புத்தகத்தில் எழுத வேண்டும் என்பது குருவின் கட்டளை போலும்.

தஞ்சை தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகக் கருத்தரங்கில் “வேதாத்திரியம் நல்கும் நன்மக்கட் பேறு” என்ற தலைப்பில் ஆய்வுக் கட்டுரை சமர்ப்பித்தேன். இந்தத் தலைப்பில் தனிப் புத்தகம் எழுத குடந்தையில் சில நாட்கள் தங்கலாம் என வந்தேன். 28.03.2006 காலை குடந்தை அறிவுத் திருக்கோயிலில் அ/நி. தினகருடன் மகரிஷி நலம்பெற வாழ்த்திவிட்டு, மாலை நிகழ்ச்சிகளில் பங்கேற்கலாம் என்று தம்பியின் இல்லம் சென்றேன். மாடியில் எழுதிக்கொண்டிருந்தேன். மதிய உணவிற்காக சீழே இறங்கினேன். பிற்பகல் 1.30 மணிக்கு தொலைக்காட்சி செய்தி. ஒரு வினாடி என்னை உயிரின்றி நிறுத்தி விட்டது. உலகமே ஒரு வினாடி ஸ்தம்பித்தது போன்ற நிலைமை. திருவிளையாடலில் சிவாஜிகணேசன், “நான் அசைந்தால் அசையும்...” என்று பாடும்போது உலகமே ஸ்தம்பிக்குமே! அதுபோன்ற நிலைமை. என்னை நானே தேற்றிக்கொண்டேன். உயிரில் கலந்த உறவல்லவா?

குரு வாழ்ந்த காலத்தில் நானும் வாழ்ந்தேன் என்ற பெருமையைச் சுமந்து வருகிறேன். எனக்கு எழுத்து ஆற்றலையும் உயர் புகழையும் வழங்கிய குருநாதருக்கு இப் புத்தகத்தைக் காணிக்கையாக்குகிறேன்.

இந்நூலை தொகுக்கும்போது அவ்வப்போது ஆலோசனை வழங்கிய புலவர் க. தியாகராஜன், வாழ்க்கைத் துணைவியார் அ/நி. திருமதி. பானுமதி குமார், பிரம்மஞானிகள், நிவேதா, நரேந்திரன், தவமைய அன்பர்கள் மற்றும் வாழ்த்துரை வழங்கிய டாக்டர் அழகர் ராமானுஜம், அணிந்துரை வழங்கிய எழுத்தாள சகோதரர்

திரு ராஜசேகர் மற்றும் இந்நூல் மிகப்பெரிய பதிப்பகத்தில் வெளிவர துணைநின்ற திருவள்ளூர் கே. ரெங்கநாதன் மற்றும் திருப்பூர் ஆர். முரளி ஆகியோர்களுக்கும் நூலை வெளியிட்ட பதிப்பகத்தாருக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

வேதாத்திரிய புகழ் ஓங்குக, வளர்க.

அன்பன்,
மன்னார்குடி
பானுகுமார்.

நாள்: 25.06.2004

பி.58, ஏழாவது குறுக்குத் தெரு,
அண்ணா நகர்,
செங்கல்பட்டு.

இதனுள்ளே...

1. தவமாய் தவமிருந்து	21
2. மனித இழையில் ஒரு புனித விளக்கு	23
3. தோன்றிற் புகழோடு தோன்று	25
4. குழந்தையைக் காண வந்த முனிவர்	29
5. தாய்மையே தலைசிறந்தது	31
6. வெண்ணெய் திருடிய குழந்தை	33
7. விளையும் பயிர் முளையிலே தெரியும்	35
8. இளமையில் வறுமையின் கொடுமை	37
9. பாதை காட்டிய பாலகிருஷ்ண நாயக்கர்	40
10. புத்தர் கேள்விகள் நான்கு	42
11. தோசையைத் துறந்த துறவி	44
12. பிள்ளையாரும் கொட்டாங்குச்சியும்	47
13. மாற்றம் தந்த புத்தகம்	49
14. வேதத்தை ஈர்த்த பாடல்	52
15. நாற்றங்காலில் இவ்வளவு ஞானமா?	55
16. பிச்சை புகிலும் கற்கை நன்றே	57
17. சிரிப்பைச் சமாளித்த சிறுவன்	59
18. பத்து வயதில் பாடிய பாட்டி	61
19. புதிய நம்பிக்கையின் புறப்பாடு	63
20. குரு தானாக வருவார்	65
21. நினைப்பே நடப்பு	67
22. உள்ளத்தை உருக்கிய சோகம்	69
23. முயற்சியும் பயிற்சியும்	71

24. இல்லறம் எனும் சோலை	74
25. ஏழைத் தொழிலாளி தந்த மனமாற்றம்	76
26. பட்டை தீட்டிய பரஞ்சோதி மகான்	78
27. சந்நியாசி என்றொரு வேடதாரி	80
28. ஞான தீட்சை பெற்ற ஞானி	82
29. சாந்தி அளித்த சாந்தி	85
30. விரல்கள் பத்தும் மூலதனம்	88
31. பாதையை தடுத்த கதை	91
32. தலைக்கு வந்தது	94
33. மனம் மாறிய வியாபாரி	99
34. குறை அறவே அற்றுப் போனது	98
35. சினம் வென்ற சித்தர்	100
36. நெறியினை உணரா மாந்தர் நிர்வாகம்	102
37. அறுகுணச் சீரமைப்பின் பிறப்பிடம்	105
38. வேதாத்திரி பச்சை	107
39. எண்ணங்களின் எழுச்சி	110
40. அருட்பெருஞ்சோதி வள்ளலார் அருட்பாலிப்பு	113
41. தத்துவ ஆராய்ச்சிக்கு உதவிய அன்னை	116
42. சோதனை இல்லாமல் சாதனையா?	118
43. ஏன் இந்த நஷ்டம்	120
44. பிழையென்று தீர்ப்பளிக்க பிறந்தோர் யார் பேருலகில்?	122
45. வந்ததுதான் போகுமேயல்லாது...	124
46. சமநோக்கு சத்தியசீலர்	126
47. சிந்தனைச் செல்வர்	128
48. நம்பிக்கை நாற்றாய் முளைக்காதோ	130
49. கவலையை ஒழித்த நூல்கட்டு	133
50. சொல்வது எல்லார்க்கும் எளியவாம்	135

51. துன்பத்தைப் போக்கிய தூயவர்	137
52. திருடனைத் திருத்திய தீர்க்கதரிசி	141
53. கணத்திலே எல்லாம் காட்டும்	143
54. இரயில் பயணிகளின் சந்தேகம்	145
55. உலக சமாதானப் பொங்கல்	147
56. சீடர்களுக்குத் தொண்டராய் தூதுவராய்	150
57. குணமடைந்த குஷ்டரோகி	152
58. வாழும் உரிமை எல்லோர்க்கும் சமமே!	154
59. ஒரு நிமிடம் சஞ்சலம்	156
60. வரம் கேட்ட வள்ளல்	158
61. சூரியனை ஒழிக்கப் பனிக்கட்டிகள் படை	161
62. உலக சமுதாய சேவா சங்கம் கண்ட உத்தமர்	163
63. தலைமகன் தந்த தாரக மந்திரம்	166
64. அருட்தந்தையும், தந்தை பெரியாரும்	168
65. ஆபத்பாந்தவர் அருள்தந்தை	171
66. ஆசான் நிகழ்த்திய அற்புதம்	173
67. மணலைச் சோறாக்க முடியுமா?	176
68. இல்லறமா? துறவறமா?	178
69. ஆட்டோகிராப் அவசியமில்லை	181
70. வேலியைக் கடந்த வெளிச்சம்	183
71. ஆபத்தின் விளிம்பில் அமைதிப் பணி	188
72. சிந்தனையாளருடன் சின்னவர்	191
73. தாயைப் போலப் பிள்ளை	194
74. பகைவன் பதிவை நீக்க வந்த துணைவன்	196
75. சகிப்புத் தன்மை	198
76. மகரிஷி கேட்ட குருதட்சணை	200
77. மனதை அளந்த மகான்	202
78. அருட்காப்பின் ஆற்றல்	204

79.	எந்தப் பல்கலைக் கழகத்தில் படித்தீர்கள்?	207
80.	உலக அமைதிக்கு எது தடை?	210
81.	நன்றி உணர்வு மனதில் வேண்டும்	213
82.	சிந்தனை முழுவதும் உலக சமாதானம்	216
83.	தன் முனைப்பைத் தடுத்த தத்துவஞானி	218
84.	தருவதில் தவறாத தலைமகன்	220
85.	நம்பிக்கைதானே விதையின் முகம்	222
86.	பொறுத்தலும் - மதித்தலும்	224
87.	ஞானக் களஞ்சியமான ஞானி	226
88.	படத்தைப் பார்த்து பயந்த பேய்	230
89.	இந்திய மகளாகப் பிறக்க வேண்டும்	232
90.	மருமகர்களுக்கு ஒரு தந்திரம்	235
91.	சுமையைக் குறைத்த சுந்தரர்	238
92.	அன்பொளியின் அவதாரம்	240
93.	மனைவியர் தினம் கண்ட மகான்	242
94.	நகைச்சுவை நாயகர்	245
95.	பிரம்மஞானம் பிறந்த கதை	247
96.	தேடி வந்த ஓஜஸ்	249
97.	கருணையே கண்ணீர் வடித்தது	252
98.	நான் யார் என்ற நல்வினா?	255
99.	இறைநிலைப் பயணம்	259
100.	அவர் ஒரு சகாப்தம்	261

1. தவமாய் தவமிருந்து

மஹானுட வாழ்க்கை குழந்தையினால் முழுமை பெறுகிறது. மங்கல மனைமாட்சியில் நல்லணி, நன்மக்களைப் பெறும் பேறாகும்.

“மங்கல மென்ப மனைமாட்சி மற்றதன்
நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு”

குழந்தை உற்பத்தியானது பெற்றோர்களின் உடல், உயிர், அறிவு இவற்றின் தரத்திற்கு ஏற்றவாறு அமையும். எனவே, நன்மக்களைப் பெறத் தவமிருப்பது அக்கால வழக்கம்.

தசரதன் தனக்குப் புதல்வர்கள் பிறக்கவேண்டும் என்பதற் காகக் கடுந்தவம் புரிந்து அதன் பயனாகப் பெற்ற குழந்தைகள்தாம் இராமன், பரதன், இலக்குவன், சத்ருக்கன் ஆவார்கள்.

மிருகண்டு முனிவர் பிள்ளை வரம் வேண்டி தவ மிருந்து மார்க்கண்டேயனைப் பெற்றெடுத்தார். பெற்றோர்கள் தவத்திற்கேற்ப நன்மக்கள் அவர்களிடம் வந்து உருவாகு வார்கள். இதனை சுவாமி சித்தவானந்தர் ஒரு உதாரணம் மூலம் அழகாக விளக்குகிறார்.

புதிதாக நகரத்துக்கு வருபவர்கள் அவரவர்கள் தகுதிற் கேற்ப இருப்பிடம் தேடுவர். ஏழை ஒருவன் குடிசையையும், நடுத்தர மானவன் அதற்குத் தகுந்த இடத்தையும், செல்வந்தர் மாளிகை போன்ற வீட்டையும் பிடித்து அதில் வசிப்பார். குடியிருக்கும் வீடே ஒருவனுடைய பொருளாதாரத்தைக் காட்டிவிடும்.

இதைப்போன்றே மண்ணூலகில் பிறக்கும் ஆன்மாக்கள் அவரவர் இயல்புக்கு ஏற்ற பெற்றோரை நாடிச் செல்கின்றனர். பெரு மக்களுக்கு ஏற்ற வீடுகள் அந்த நகரத்தில் கிடைக்காவிட்டால், அங்கு பயணம் போக மாட்டார்கள். தங்களுக்குத் தகுந்த ஊரை நோக்கியே செல்வார்கள்.

இந்த முறையில் நல்ல ஆன்மாக்களுக்கு ஏற்ற உடல்களாகப் பெற்றோர் அமையாது போய்விடின், பிறப்பு எடுக்க வேண்டிய நல்ல ஆன்மாக்கள் நெடுநாள் காத்திருப் பார்களேயன்றிப் பொருந்தாத உடலில் வந்து பிறக்க மாட்டார்கள் என்று கூறுகிறார்.

வானொலி, தொலைக்காட்சியில் தகுந்த அலை வரிசையை வைத்தால் அதற்குரிய நிகழ்ச்சிகளைக் காணலாம். இதைப்போன்றே தவமிருந்து தவப் புதல்வனை எண்ணி யிருந்தால் நன்மக்கள் வந்து உதிப்பார்கள்.

இயற்கை தகவமைப்பில் அவ்வப்போது சரி செய்யப்பட வேண்டிய விநாடிகள் வருகிறபோது, இயற்கை, மகான்களைப் பிரசவிக்க பொருத்தமான கரு வறையைத் தேடிக்கொண்டிருக்கும். இருபதாம் நூற்றாண்டில், அறிவியலையும், ஆன்மீகத்தையும், விஞ்ஞானத்தையும், மெய்ஞ்ஞானத்தையும், தத்துவக் கருத்துக்களையும் பாமரர் களிடமும் சென்றடைய தகுதியான ஒரு மகானைக் கருக் கொண்ட இயற்கை அதற்குரிய கருவறையைத் தேடிக்கொண்டிருந்தது.

பிறவிச் சக்கரத்திற்கு விடுதலை அளித்துக் கூடு - வான் போய் சேருமிடம், காஞ்சிபுரம் மாவட்டத்தில் செங்கல்பட்டுக்கு அருகில் உள்ளது. கூடுவாஞ்சேரியில் பரம ஏழையான நெசவாளத் தம்பதியர்கள் வரதப்பன், சின்னம்மாள் வாழ்ந்து வந்தனர். மரம் வைத்தவன் தண்ணீர் ஊற்றுவான் என்ற சமுதாயத்தில் வாழ்ந்த தம்பதியருக்கு ஏழு குழந்தைகள். ஆறு பெண்களும் ஒரு ஆணும் பிறந்தது. அதில் ஒரு ஆணும், இரண்டு பெண்களும் இறந்து விடுகிறார்கள்.

ஒரு ஆண் மகன் வேண்டுமென்று இத்தம்பதிகள் பல நோன்புகளை நோற்றார்கள். தரையை மொழுகி அதன் மேல் சாப்பாடு போட்டு குனிந்து வாயினால் சாப்பிடும் ஒரு நோன்பை சின்னம்மாள் செய்தார்கள். பக்தியில் ஆழ்ந்து பரமனிடம் வேண்டினார்கள். அரசமரச் செடியையும், வேப்பமரச் செடியையும் தேடிக்கொண்டு வந்து கூடுவாஞ்சேரி குளக் கரையில் மேற்குப் பக்கத்தில் வைத்து வளர்த்தார்கள். அரசமரத்திற்கும், வேப்ப மரத்திற்கும் திருமணம் செய்து வைத்தார்கள். பிள்ளை வேண்டி தவமாய் த மிருந்தனர். இயற்கைப் பேராற்றலின் கருணைக் கூறுகளை ஏந்தியபடி மகானைப் பிரசவிக்க காத்திருந்தனர்.

“கோயில்குளம் சென்று பல நோன்பு நோற்றுக்
குலத்திற்கோர் மகன் வேண்டித் தவம்புரிந்த”

உலக மானுட வாழ்வில் வளத்தைச் செழுமைப் படுத்த தேடிக்கொண்டிருந்த கருவறையை இயற்கை கண்டுணர்ந்தது. சின்னம்மாள் கருவறையில் வேதத்தின் வித்தகரை விதைத்தது, பூமடியில் விழுந்தது புனித மகரந்தம்.

2. மனித இலையில் ஒரு புனித விளக்கு

காலம் பூமியின்மேல் கோலம் போட்டுக் கொண்டிருந்தது. இரவும் பகலும் சலங்கைகளைக் கழற்று வதும் காலத் திரையை இழுத்தும் போர்த்தியும் இடம் பெயர்ந்து கொண்டிருந்தது.

பேறுகாலமாய் நின்று தவமிருந்த சின்னம்மாவும், தத்துவமாய் தாய்மையில் பூரித்திருந்தார். பூமி ஒரு புனிதமான பிறப்பின் பரபரப்பை உணர்ந்து, கூடுவாஞ்சேரியில் பூவிதை ஒன்று பூக்கப்போவதைப் புலர்த்தியது.

வானவர் தோன்றி வாழ்த்து மழை தூவ, உன்னத கீதமாய் உறைந்த பனி உருக சின்னம்மாவின் வயிற்றுச் சீதனம் புனிதம்மிக்க மனிதமாய் பூமிக்கு வந்தது. ஒரு மகர விளக்கு வெளிச்சத்தோடு வெளிவந்தது. மண்ணும் விண்ணும் மகிழ்ச்சியில் புல்லரித்தன.

“ஆயிரத்து தொள்ளாயிரத்து பதினொன்றாமாண்டில்,
ஆகஸ்டு பதினான்கு திங்கள் காலை போயின
நூற்றிருபத்து யொரு விநாடி பிறந்தேன் யான்...”

சிம்ம லக்னத்தில் ஆண்குழந்தை பிறந்துவிட்டது என்று தந்தை வரதப்பருக்கு மகிழ்ச்சி தாங்க முடியவில்லை. ஊர் முழுவதும் சர்க்கரை வழங்கி அவர் உள்ளப் பூரிப்பை வெளிக்காட்டினார்.

“மீன இராசிச், சிம்ம லக்கனத்தில்
மேடத்தில் இராசுசனி செவ்வாய் நிற்க,
பானு கடகம் புதனோ இலக்கினத்தில்,
பலமிழந்து கன்னியிலே சுக்கிரன் நிற்க,
வான குருகேது துலா இராசி நிற்க,
வந்த உத்திரட்டாதி மீன் சனி திசையில்,
போன மிச்சம் மூன்றாண்டு, ஐந்து திங்கள்,
பொழுதைந்து, இதுவே என் பிறந்த காலம்”

லக்கினத்தில் புதனென்றால், லட்சத்திலோர் மகான் என்பார்கள்.

அவரது பிறப்பு ஜாதகத்தில் சந்திரன் சனி சாரம் பெற்றதன் காரணமாக எளிய ஊரான கூடுவாஞ்சேரியில் தோன்றியதாகச் சோதிட வல்லுநர்கள் கருதுகின்றனர்.

மாதுர் ஸ்தானாதிபதி, செவ்வாய், சனி சேர்க்கை பெற்றதால் இவர் அன்னை சிகர எழுத்தை முன் வைத்தவராக சின்னம்மாள் என்ற பெயருடையவராக அமையப்பெற்றார். சூரியன் திருமால் சிகரமான புதனின் சாரம் பெற்றதால் திருமாலின் பெயர்களில் ஒன்றாகிய 'வரதன்' என்ற பெயர் இவர் தந்தைக்குரிய பெயராயிற்று.

“பண்புடன் புந்தி நிற்க
நண்புடன் பிரிய வாக்கி”

என்ற சோதிட விதிப்படி இவரது ஜாதக அமைப்பில் புதன் லக்னத்தில் அமர்ந்ததுடன் சுக்கிரனின் சாரத்தில் நின்றதால் நட்பில் விருப்பும், எல்லோரும் கூடி வாழ வேண்டுமென்ற எண்ணமும், உலக ஒருமைப்பாட்டுச் சிந்தனையும் ஜீவ காருண்ய சிந்தனையும் இவர் உள்ளத்தில் மேலோங்கி வருவதற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது.

நிலையற்ற இவ்வுலகில் பற்பல உயிர்கள் தோன்றி வாழ்ந்து மறைகின்றன. அரிது அரிது மானிடராய் பிறப்பது அரிது. பிறப்பில் மிகவும் புனிதமானது மனிதப் பிறவி ஆகும். பிறவியின் மேன்மையையும், மகத்துவத்தையும் அறிந்து அறவழியில் நின்று ஆன்மீகத் தொண்டாற்றிய பல சித்தர்களும் ஞானிகளும் தோன்றிய இந்த புண்ணிய பூமியில் தன்னுடைய வாழ்வில் உன்னத உண்மை நிலையை உணர்ந்து அருட்பணி செய்திடவே புனித விளக்காய் தோன்றியவர் வேதாத்திரி ஆவார்.

3. தோன்றின் புகழோடு தோன்றுக

கோள்களின் காந்த அலைகள் பிரபஞ்சத்தின் உள்ளே உந்தும்போது, பிரபஞ்சத்தின் அண்டமான பூமியின் ஈர்ப்பு விசையின் செயல்திறனால், பூவுலகில் ஜனிக்கும் ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் தோன்றும். ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் (உயிரும்) ஒரு வகை உந்து விசையைப் பெறுகிறது. அத்தகைய காந்த சக்தியே கோள்களின் ஆற்றலாகக் கருதப்படுகிறது. ஒவ்வொரு உயிரும் இம்மண்ணுலகில் வாழ்க்கையின் போக்கில் காணும் உயர்வு - தாழ்வு, ஏற்றம் - இறக்கம், புகழ்ச்சி - இகழ்ச்சி, துன்பம் - இன்பம் போன்ற மன உணர்வுகளுக்குக் காரணமாகக் கோள்களின் காந்த சக்தியே அடிப்படையாகிறது என்று சோதிடவியலார் கருதுகின்றனர்.

அன்று சித்தார்த்தனின் ஜாதகத்தைப் பார்த்தபோது, இவர் உலகம் போற்றும் புத்தராக விளங்குவார் என்றனர். வள்ளலாரின் ஜாதகத்தைப் பார்த்த ஜோதிடர்கள், சிரஞ்சீவியாக ஞானத்தில் சிறந்து விளங்குவார் என்றனர்.

குழந்தை வேதாத்திரியின் ஜாதகமும் உலகை உய்விக்க வந்த உத்தமர்களைப் போன்ற அமைப்புடன் இருந்தது. மகான்கள் பிறக்கும் போது புகழோடுதான் தோன்றுவார்கள். இது காலத்தின் கட்டாயம்.

பிறவி நட்சத்திரம்	:	உத்திரட்டாதி நான்காம் பாதம்
இராசி	:	மீனம்
சனி திசை இருப்பு	:	வரு - 3, மா - 5, நாள் - 5
ஆயில்யம்	4ல்	117:31:47 - சூ
உத்திரட்டாதி	4ல்	344:03:33 - சந்
பரணி	4ல்	025:43:20 - செ
பூரம்	4ல்	144:53:07 - புத
சுவாதி	3ல்	194:35:10 - குரு

உத்திரம்	3ல்	154:36:21 - சுக்
கார்த்திகை	1ல்	027:15:41 - சனி
அசுவினி	4ல்	011:54:11 - ராகு
சுவாதி	2ல்	191:54:11 - கேது
மூலம்	3ல்	248:36:22 - குளி
மகம்	3ல்	128:18:13 - உயிர்

மகரிஷியின் கோள்நிலை வரைபடமே மேலே காண்பது. மகரிஷி அவர்களின் இராசி மற்றும் நவாம்ச கட்டடங்களை நோக்கினால் கருவிலே திருவுடையாராக அவர் இறையாசி பெற்றுள்ளதுடன் பாசமிகு பெற்றோர்; பெரிய குடும்பம்; தனித்த சிந்தனை; எதிலும் ஈர்ப்புக் கொள்ளும் மனம்; விரைந்து முடிவு எடுக்கும் ஆற்றல்; உழைப்பால் உயரவேண்டும்; அதன்வழி வறுமையை அகற்றவேண்டும் என்ற விடாப்பிடியான நோக்கு; தாய் தந்தையரிடம் மிகுந்த மரியாதை; குரு வணக்கம்; நட்பைப் போற்றும் பண்பு; எண்ணிய எண்ணியாங்கு செய்தல்;

தன்னைச் சுற்றியுள்ள சமூகம் பற்றிச் சிந்தித்தல்; பொதுவுடைமைச் சிந்தனையில் நாட்டம்; ஆன்மீகத் தேடல்; அறிவியற் சிந்தனை, இறையாற்றலை எண்ணி வியத்தல்; ஏன்? எப்படி? எவ்வாறு? என்ற வினாக்களை எந்த ஒரு செயலுக்கும் அல்லது நிகழ்வுக்கும் கொண்டு ஆய்வு செய்தல், மன உறுதி, தியானம், யோகம் போன்ற வற்றை மனவலிமைக்கும் பயன்படுத்துதல், பிரபஞ்சத்தைத் தத்துவார்த்தமாகவும் அறிவியல் பூர்வமாகவும் நோக்குதல் போன்ற குணநலன்களைக் கொண்ட அமைப்புடன் தோன்றினார்.

ரிக், யஜுர், சாம, அதர்வணம் என்னும் நான்கு வேதங்களும் செரிந்து கிடக்கும் கடல் வீடான, சக்தி வீடான கடகத்தில் லக்ஷ்மிபதி சூரியன் நின்றதாலும், வேதத்தின் கோளான குரு: ஞான சிகரமான கேதுவுடன் அமரப் பெற்றதால் வகர ஏகார எழுத்து முதலெழுத்தாக வரவேண்டும் என்ற சோதிடவியலின் கருத்துப்படி, வேதாத்திரி அதாவது 'வேத வேழம்' என்று போற்றும் படியாகப் பிற்காலத்தில் வேத ஞானத்தில் நுண்மாண் நுழைபுலம் பெற்றவராக விளங்குவார் எனக் கருதி, அன்றே இவருக்கு வேதாத்திரி என்ற பெயரிட்டு இவரது பெற்றோர் மகிழ்ந்தனர்.

மகரிஷி அவர்களின் பிறப்புக் கோள்நிலையை நோக்கும் போது தீர்க்கமான, துணிச்சலான முடிவுகளை எடுக்கக்கூடிய ஆற்றல் உள்ளது.

பிறப்புக் கோளின் விதிப்படி இக்காலகட்டத்தில் வறுமையான சூழல் நிலவியபோதும் புதன் இலக்னத்தில் நின்றதாலும் அன்னிய மொழியான ஆங்கிலம் கற்பதற்குச் சந்திரனுக்கு வாக்கு வீட்டில் சனி நின்றதாலும் இவருக்கு யாருடைய துணையுமின்றி அவரே தன் கல்விப் பாதையை அமைத்துக்கொள்வதற்கான சூழல் அமைந்திருந்தது.

மனதுக்காரகனும், உடற்காரகனுமாகிய சந்திரன் சிம்ம லக்னத்திற்கு எட்டாம் வீடான குருவின் மீன வீட்டில் சனியின் நட்சத்திரத்தில் அமர்ந்த காரணத்தால்தான் இவருக்கு இளம் வயதிலேயே உடல்நலம் காத்தல், மன நலம் பேணுதல் போன்றவற்றில் நாட்டம் ஏற்பட்டு உடல்நலம் பேண மூலிகை மருந்துகள் தயாரிக்கும் பணிகளில் ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்திய துடன், மனநலம் பேண எளிய தியான முறைகளான குண்டலினி யோகத்தையும் அவயங்களை வருத்தாத உடற்பயிற்சி போன்றவற்றையும் அவர் அறிய முடிந்தது.

சோதிடவியற்படி சமூகம், அரசியல், பொருளியல் போன்றவற்றிற்கு அதிபதியாக விளங்கும் சுக்கிரன், இவருடைய ஜாதகத்தில் லக்னத்திற்கு இரண்டில் நீசம் பெற்று, சந்திரனின் பார்வையால் பலம் பெற்றதுடன் லக்னாதிபதி சூரியனின் நட்சத்திரத்தில் அமர்ந்ததால் இவருக்குச் சமூகம் உயர வேண்டுமென்ற சிந்தனையும், மக்களிடையே பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு அகல வேண்டுமென்ற நோக்கு, அரசியலில் உலகளாவிய ஓரச்ச அமைய வேண்டுமென்ற சிந்தனையும் இவர் மனதில் ஏற்படக் காரணமாக அமைகிறது. அதுபோலச் சமூகச் சிக்கல் களுக்கான தீர்வுகளைத் தரவல்ல செவ்வாய் மகரிஷியின் ஜாதகத்தில் ருச்சுக் சுபபாக்ய மாளிகாயோக பலத்துடன் விளங்குவதால்தான் அவர் நல்முறையில் சிந்தித்துத் தீர்வுகளைத் தரமுடிகிறது.

இவரது பிறப்புக் குறிப்பின் வழிப் பார்க்கும்பொழுது இவர் சூரியனின் ஆட்சி வீடாகிய சிம்ம லக்னத்தில் பிறந்ததுடன், சூரியன் சக்தி வீடாகவும், சர வீடாகவும் அமையப்பெற்ற கடக வீட்டில் அமரப் பெற்றதால்தான் பூரணப் பொருள் பற்றிய சிந்தனையும், கோள்களின் காந்த ஈர்ப்புப் பற்றிய சிந்தனைகளும் இவரிடம்

மேலோங்கி நிற்கிறது. அதனால்தான் இவருடைய ஆன்மீகச் சிந்தனை பிற ஆன்றோர்களின் சிந்தனைகளிலிருந்து வேறுபட்டு அமைகிறது.

பூசம், அனுஷம், உத்திரட்டாதி இம்மூன்றும் சனியின் நட்சத் திரங் களாகும். உத்திரட்டாதியில் தோன்றிய இவரிடத்து, பூசத்தில் ஜோதியாய்ப் பூரணம் கண்ட வள்ளல் இராமலிங்கப் பெருமகள் இவரை ஆளுமை செய்வதைக் காண முடிகிறது.

“தோன்றின் புகழோடு தோன்றுக அஃதிவார்
தோன்றலின் தோன்றாமை நன்று”

எனும் வள்ளுவர் வாக்கிற்கிணங்க தோன்றினார் வேதாத்திரி.

4. குழந்தையைக் காணவந்த முனிவர்

குழந்தை பிறந்து சில நாட்கள் கடந்தன. குழந்தைப் பருவத்தில் ஒருநாள் ஒரு இரவு வேளையில் வந்த ஒரு பெரியவர் சின்னம்மாள் வீட்டுத் திண்ணையில் இரவுப் பொழுதைக் கழிப்பதற்காகத் தங்கினார். குழந்தையின் அன்னையும் பிதாவும் அவரை வணங்கி வரவேற்றனர்.

ஏழ்மையிலும் எளிய உணவை அளித்து இன் முகத்துடன் உபசரித்தார்கள். சாப்பிடும்போது “குழந்தை அழுகிற சத்தம் கேட்கிறதே! யார் குழந்தை அது?” என்று விசாரித்தார். பெற்றோர் களும் சென்ற வாரம் ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்த செய்தியைக் கூறி மகிழ்கிறார்கள். உடனே அம்மகான் அக்குழந்தைக்கு ‘வேதாத்திரி’ என்று பெயர் சூட்டுங்கள் என்று கூறுகிறார். பெற்றோர்களுக்கு மகிழ்ச்சி தாங்கமுடியவில்லை.

மகானிடம் மேலும் விபரம் கேட்க மறுநாள் காலை ஐந்து மணியளவில் பார்த்தபோது திண்ணையில் தங்கியிருந்த சந்நியாசி அங்கு இல்லை. ஞானத்தின் இருப்பிடத்தைத் தேடிவந்த மகான் அங்கு இல்லை. எதிர்காலத்தில் மெய்ஞ் ஞானத்தையும், விஞ்ஞானத்தையும் இணைத்து வைத்து மானுடத்தைத் தழைக்க வைக்கப் போகும் குழந்தை அது என்று அறிந்தல்லவா, இறை நிலையே மகானாக வந்து அப்பெயரை அளித்துள்ளது. பெற்றோர்களும் அத்திருநாமத்தை வைத்து மகிழ்ந்தனர்.

கற்றாரை, கற்றாரே காமுறுவர் என்பதுபோல, ஞானியின் பிறப்பை ஞானியர்கள்தானே உணர முடியும்? அன்று புத்தர் பிறந்ததை உணர்ந்த ஒரு ஞானி இமய மலையில் இருந்து இறங்கி வந்து தரிசித்தார். இயேசுவின் பிறப்பை மூன்று ஞானியர்கள் உணர்ந்து - கிழக்கிலிருந்து பெத்தலேமுக்கு வந்து குழந்தை இயேசுவைத் தரிசித்தனர்.

இன்று வேதத்தை உலகுக்கு எளிமையாக எடுத்துச் சொல்ல இருக்கும் குழந்தையைத் திண்ணையில் இருந்து ஒரு முனிவர்

தரிசித்துப் போனார். இக்குழந்தைகள் ஞானியராக வருவதற்குரிய லட்சணங்களைப் பார்த்து மகான்கள் தரிசித்துப் போயினர்.

நான்கு வேதங்களின் சாரத்தையும் எளிமையாக்கி நடைமுறையில் பாமரர்களும் படிக்காதவர்களும் புரிந்து கொள்கிற வகையில் பயிற்சியின்மூலம் கொண்டுவர இருக்கும் அற்புதத்தை உணர்ந்த ஞானிக்கு எல்லாம் வல்ல இறையாற்றல் சூட்டிய திருநாமம் அல்லவா “வேதாத்திரி”. அதனால் தான் குழந்தைப் பருவத்தில் மிகவும் அழகாய் இருந்தார். வேதம் என்றால் அறிவு; அத்திரி என்றால் அறிவு மலை.

வேதாத்திரி என்ற பெயருக்கு ஒரு தனித் தன்மையும் வல்லமையும் மகிமையும் உண்டு. உலகில் சாதாரணமாக ஒரே பெயரைக் கொண்ட பலர் இருப்பதைக் காண்கிறோம். ஆனால், “வேதாத்திரி” என்ற பெயரை நம் குருவைத் தவிர வேறு எங்கும் காண இயலாது. அபூர்வமாக இருப்பது ஆச்சரியத்தை அளிக்கிறது.

ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளின் பழமை வேர்களைத் தமக்குள் வைத்துக்கொண்டு, எதிர்வரும் ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கான நாளைய விதைகளையும் தமக்குள் உயிர்ப் பித்தபடி மகான்கள் வருகிறார்கள். வேதாத்திரி மகரிஷியும் அப்படித்தான் வந்தார்கள். “வேதாத்திரி மகரிஷி” என்பது கூட, சட்டென்று கைப்பற்றிக் கொள்வதற்கான ஓர் அடையாளக் குறிதான். உண்மையில், இயற்கைப் பேராற்றலின் அகண்ட அறிவுப் பெரும் பிழம்பை முழுமையாக யாரால் பற்றித் தழுவ முடியும்?

5. தாய்மையே தலைசிறந்தது

வாழும் மானுடத்தின் வணக்கத்துக்குரியவர் தாயார். தன் வயிற்றையே வீடாக்கி வளருகின்ற உயிருக்காக தன் சுவை உணர்வுகளையே கட்டுப்படுத்திக் கொள்வது தாய்மை. அதுமட்டுமல்ல, குழந்தை பிறந்தவுடன் அதன் நலத்திற் காகத் தன் சுக துக்கங்களை மறந்து தன்னலங் களையே துறந்துவிடுவது தாய்மை.

தன் தாயின் தொண்டினை மகிரிஷியே பின்னாளில் நினைத்து தாய்மையைப் போற்றுகின்றார். தாய்மை தியாகக் களஞ்சியம் அல்லவா?

குழந்தை வேதாத்திரியின்மீது தாயின் பாசம் அளவிட முடியாதது. அவரது தாய் வேதாத்திரிக்குக் காட்டிய அன்பையும் பாசத்தையும் வேறு எந்த உவமையாலும் கூற இயலாது.

மூன்றுவயதில் ஒருநாள் குழந்தையைத் தனது வயிற்றின்மீது கிடத்திக்கொண்டு மல்லாந்து படுத்துக் கொண்டே தூங்கி விட்டார்கள் அன்னை சின்னம்மாள்.

குழந்தையை கீழே கிடத்திவிட்டுத் தூங்கினால் எறும்பு கடிக்குமோ என்று தன் வயிற்றின்மீது குழந்தையைப் போட்டுக் கொண்டே தூங்கினார்கள். தாய்மை என்பது இறைமைதானே!

வயிற்றின்மீது இருந்த குழந்தை வேதாத்திரி முன்னோக்கி விரைவாகத் தாயின் வாயை தலையால் மோதி விட்டது. தாயின் வாயிலிருந்து இரத்தம் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

ஆனால், தன் வாயிலிருந்து இரத்தம் கொட்டுவதை கையால் பொத்திக்கொண்டு, குழந்தையின் தலையில் அடி பட்டிருக்குமோ? எவ்வளவு வலி குழந்தைக்கு இருக்குமோ என்று கதறி அழுதார்கள் அன்னையார்.

அன்னையின் அன்பு கடலைவிட ஆழமானது. நிலத்தைவிட பரந்தது. விண்ணைவிட உயர்ந்தது. அன்பு + பாசம் + தியாகம் + அறம் ஆகிய பண்புகளின் கூட்டுத்தொகை அன்னை சின்னம்மாள்.

குழந்தையை ஐந்து வயதுவரை சோறு ஊட்டும்போது கதைகள் சொல்லி வளர்த்தார்கள். குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு சுற்றிச்சுற்றி வேடிக்கை காட்டிச் சோறு ஊட்டு வார்கள். கோழி, காக்கை, பல்லி இவற்றை நேரில் காட்டுவார்கள். யானை, புலி, கரடி இவற்றையெல்லாம் கதைகள்மூலம் வரவழைத்துக் காட்டினார்கள்.

அடிக்கடி அன்னை சொன்ன “கஜேந்திர மோட்சம்” கதையால் குழந்தையின் மனது ஈர்ப்படைந்தது. அதனால் அதிகச் சோறும் சாப்பிட்டது. மற்ற கதைகளைவிட இக்கதை சொன்னால் குழந்தை மயங்கிவிடும்.

ஒரு பெரிய குளம், அதிலே வாயைத் திறந்துகொண்டு நிற்கும் முதலை, தண்ணீர் குடிக்க வரும் பெரிய யானை, யானையின் காலை முதலைக் கவ்விக்கொள்வது, யானை ‘ஆதிமூலமே’ என்று அலறுவது, ஆகாயத்தில் சங்கு சக்ர தாரியாக மகாவிஷ்ணு நின்றுகொண்டு கையைக் காட்டுவது. இந்தக் கற்பனைக் காட்சிகள் குழந்தையின் பிஞ்சு உள்ளத்தில் ஆழ்ந்து பதிந்தன. களிமண்ணில் ஒட்டியது போல் இதயத்தில் பதிந்தன.

இந்தக் கதையைக் குறித்து தாயிடம் குழந்தை பல கேள்விகள் கேட்டது. பிஞ்சு வயதை மிஞ்சிய ஞானமிக்க விந்தைக் குழந்தையின் கேள்வியில் மயங்கினார் அன்னை.

குழந்தை வேதாத்திரிக்கு யானையின்மீது அதிக இரக்கம், பாசம். பாவம், யானை ஏனம்மா முதலையிருக்கும் குளத்திற்கு வந்தது? அந்த முதலையை யாரும் அடித்துத் துரத்தவில்லையா? யானைக்கு வேறு குளம் கிடைக்க வில்லையா?

வினாக்களுக்கு விடையளித்துக்கொண்டே ஒரு வாய்ச் சோற்றை உள்ளே தள்ளுவார்கள். அன்னை ஒரு அளவு வைத் திருந்தார். அந்த அளவு குழந்தை சாப்பிட்டு விட்டால், கதைகள் காட்சிகள் எல்லாம் முடிந்துவிடும். ஒரு நல்ல தாய் 100 ஆசிரியர்களுக்குச் சமம் என்று மேலைநாட்டு அறிஞர் ஹெல்பர்ட் கூறியுள்ளார். வேதாத்திரியை உருவாக்கிய பெருமை சின்னம்மாவிற்குச் சேரும். சின்னம்மா தியாகத்தின் திருவுருவம். குழந்தையின் எதிர் காலம் தாயின் செயலில்தானே அடங்கியுள்ளது? தாயை வாழும் தெய்வமாகப் போற்றினார்கள் மகரிஷி. இதைத் தான் நம் முன்னோர்கள் “மாந்தரு தேவோ பவ” என்று போதித்தார்கள்.

6. வெண்ணெய் திருடிய குழந்தை

குழந்தையும் தெய்வமும் கொண்டாடுமிடத்தில் என்பது பழமொழி. குழந்தையின் உடலைத் தீண்ட, நம் கரங்கள் விரல்களாக மலர்கின்றன. பார்க்கப் பார்க்க கண்கள் ஞாயிறு, திங்களாக விளங்குகின்றன. அதன் மழலை மொழி கேட்கக் கேட்க, நம் செவியிரண்டும் குயிலாகவும் கிளியாகவும் மகிழ்விக்கின்றன. தத்தித் தவழும் நடையோ இளமையின் எழில் ஆட்டமாக இன்புறச் செய்கிறது. பல நூறு சுவைகள் ஒருசேரப் படைக்கும், விருந்தாகக் காட்சி தருகிறது.

“குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
இட்டும் தொட்டும் கௌவியும் துழந்தும்
நெய்யுடை அடிகில் மெய்பட விதிர்ந்தும்
சிறுகை அளாவிய கூழ்”

என்று குழந்தைகள் செய்யும் குறும்புகளை அனுபவிப்பது இன்பந்தான். இந்த அனுபவத்தை குழந்தை வேதாத்திரியிடம் சின்னம்மாள் நுகர்ந்தார். இதனை, மகரிஷியே தனது நூலில்...

“ஒருநாள் காலை எட்டு மணி இருக்கும். ஒரு கிராமத்திலிருந்து வந்த தயிர் விற்கும் அம்மையார் தெருவில் “தயிர்! தயிர்!” என்று கூவிக் கொண்டே சென்றார். எனது அன்னையார் தயிர் விற்கும் பெண்மணியைக் கூப்பிட்டார். கூடையை இறக்கும்படி சொல்லி விட்டு, தயிர் வாங்க பாத்திரமும் பணமும் எடுத்துவர உள்ளே போனார்கள். இறக்கிவைத்த தயிர்க் கூடையைப் பார்த்த நான் அந்தக் கூடையைப் பிடித்துக்கொண்டு எழுந்து நின்று, ஒரு குடுவை யிலிருந்த தயிரைக் கையால் அள்ளி வாயில் போட்டு உண்ணத் தொடங்கினேன். தயிர் வாயில் நிரம்பிக் கழுத்து வயிறு முழுவதும் வழிந்துவிட்டது. நானும் தயிரை மேலும் மேலும் அள்ளி உண்டுகொண்டே இருந்தேன்.

அந்தத் தயிர்க்கார அம்மையார் என்னைப் பார்த்து பொங்கிப் பூரித்து நின்றார். அந்த சமயம் என் அன்னையார் உள்ளேயிருந்து வெளியில் வந்துவிட்டார். என்னையும் தயிர் வழிந்த என்

உடம்பையும் தயிர்க்காரியையும் பார்த்துச் சிறிதே வெகுண்டு மொழிந்தார். “ஏனம்மா! குழந்தைதான் தெரியாமல் கையைவிட்டுத் தயிரை எடுத்தாலும் நீ அதைத் தடுத்து அவனைத் தூக்கிச் சிறிதுதூரம் தள்ளிவிட்டிருக்கலாமே!” என்று கூறியவாறு நான் தயிர் உண்பதை நிறுத்தி என்னைத் தூக்கிச் சிறிது தள்ளி உட்காரவைக்க முயன்றார்கள். தயிர்க் கார அம்மாள் என் அன்னையின் இரு கைகளையும் அன்போடு பிடித்துக் கொண்டு “அவனைத் தடுக்காதிருங்கள் அம்மா!” என்று வேண்டிக்கொண்டு, பின்னர் கீழ்க்கண்டவாறு கூறினார்கள்.

“அம்மா இன்று நான் ஏதோ கடவுளிடமிருந்து ஒரு வரம் பெற்றதாக நினைக்கிறேன். ஏதோ ஒரு காலத்தில் கடவுள் கிருஷ்ணன் வெண்ணெயும் தயிரும் அள்ளி உண்டதாகப் பிரசங்கிகள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால் அதே கண்ணன் வெண்ணெயையும் தயிரையும் அள்ளி உண்பதை இங்குதான் நேரில் பார்க்கிறேன். அதுவும் எனது தயிர்க்கூடையிலிருந்து எடுத்து உண்பதைக் கண்ணாரப் பார்க்கிறேன். நான் என்ன புண்ணியம் செய்தேனோ, இந்தக் காட்சியை நேரில் பார்ப்பதற்கு! அம்மா அவனைத் தடுக்காதீர்கள்” என்று ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டே என்அன்னையை வேண்டிக்கொண்டார்கள். எனது அன்னைக்கும் அதேபோல் ஆனந்தக் கண்ணீர் வடிந்தது. இருவரும் கைகளை விடுவித்துக்கொண்டே இருந்தார்கள். நான் கூடையை விட்டு விலகி என் அன்னையின் கால்களைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றேன். என்னை வாரியனைத்துக் கொண்டு முத்தமிட்டு மகிழ்ந்தார்கள்.

“முழுவதும் வெண்ணெய் அளைந்து தொட்டுண்ணும்

முகிழ் இளஞ் சிறுதாமரைக் கையும்

எழில் கொள் தாம்பு கொண்டு அடிப்பதற்கு எங்கும்

நிலையும் வெண்தயிர் தோய்ந்த செவ்வாயும்

அழகையும் அஞ்சினோக்கும் அந்நோக்கும்

அணிகொள் செஞ்சிறு வாய்நெளிப்பதும்

தொழுகையும் இவை கண்ட யசோதை

தொல்லை இன்பத்து இறுதி கண்டாளே”

என்று குலசேகர ஆழ்வார் அனுபவித்த யசோதையின் இன்ப எல்லை அன்று சின்னம்மாளைத் தொட்டது.

7. வினையும் பயிர் முளையிலே தெரியும்

குழந்தை வேதாத்திரிக்கு தாயும் தந்தையும் பழங் கால வழக்கப்படி கதைகள் சொல்லி வளர்த்து வந்தனர். தெய்வக் குழந்தையிடம் கதை சொன்ன மாதாவும் பிதாவும் மாட்டிக் கொண்ட நிகழ்வுகளும் உண்டு.

சொன்னால் மட்டும் நம்பாதே-சுயமாய் சிந்தித்தே தெளிவாய் என்ற தாரக மந்திரத்தைச் சொன்ன நாயகர் குழந்தைப் பருவத்திலேயே சுயமாய் சிந்தித்த நிகழ்ச்சிகள் வியக்க வைப்பவை.

தந்தை வரதப்பர் குழந்தைக்கு அசுரனைப்பற்றிய கதையைச் சொன்னார். தேவர்களுக்கும் அசுரனுக்கும் போர் நடைபெறுகிறது. கோபம் கொண்ட அசுரன் உலகத்தைப் பாயாகச் சுருட்டிக் கடலில் வீசிவிடுகிறான். முனிவர்களும் தேவர்களும் தவிக்கின்றனர். மகாவிஷ்ணுவிடம் முறையிடுகிறார்கள். மகாவிஷ்ணு கூர்ம அவதாரம் எடுத்துக் கொண்டு வந்தார் என்றார் தந்தையார்.

கதை கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஞானக் குழந்தையின் மனதில் கேள்வி எழுகிறது. 'அப்பா! அசுரன் உலகத்தைப் பாயாகச் சுருட்டினான் என்கிறீர்களே! அசுரன் எங்கே நின்று சுருட்டினான்?'

தந்தைக்குப் பதில்சொல்லத் தெரியவில்லை. இவன் தந்தை என்னோற்றான் என்ற நிலையை அடைந்தார். மகனின் புத்திக் கூர்மையை உணர்ந்து, அவனுக்குக் கதை சொல்லும் பழக்கத்தை நிறுத்திவிட்டார்.

சிறுவயதில் தாய் உணவு ஊட்டும்போது சொல்லி வந்த கஜேந்திர மோட்ச கதை மகரிஷியின் மனதில் ஆழமாகப் பதிவாகியிருந்தது. ஏழுவயதானபோது அந்தக் கதையில் சிறுவன் வேதாத்திரிக்குச் சந்தேகம் வந்தது.

கூடுவாஞ்சேரியில், பத்தாவது நாள் மரணச் சடங்கு ஒருவருக்கு நடந்தது. அதை மோட்ச தீபம் என்றார்கள். மோட்சம்

என்றால் என்ன? என்று சிறுவன் அன்னையிடம் கேட்டான். இறந்து விடுகிறார்களே அதைத்தான் மோட்சம் என்று சொல்கிறோம் என்று பதில் அளித்தார்கள்.

சிறுவனின் சிந்தனை வேகமாக ஓடியது, “அம்மா கஜேந்திர மோட்சத்தில் வரும் யானையும் செத்துத்தான் போனது” என்றான். தாயால் பதில்சொல்ல முடியவில்லை.

சிறுவன் விடவில்லை. முக்தி என்றால் என்ன? என்று கேட்டான். முக்தி, மோட்சம் எல்லாம் ஒன்றுதான் என்றார்கள்.

“முதலைக்கு முக்தி, யானைக்கு மோட்சம் என்று நீங்கள் சொன்னவை இரண்டுமே சண்டையில் செத்துப் போய்விட்டன என்றுதானே விளங்குகின்றது?” எனக் கேட்டான் சிறுவன்.

சின்னம்மாள் கூர்ந்த அறிவு படைத்தவர். தன் மகனைச் சான்றோன் எனக் கேட்ட தாயின் உள்ளம் மகனின் மனநிலையைப் புரிந்துகொண்டது.

“எனக்குப் பெரியவர்கள் சொன்ன கதையை அப்படியே உனக்குச் சொன்னேன். மற்றவை எனக்குத் தெரியாதப்பா” என்றார்கள்.

விளக்கம் கிடைக்கப்பெறாத நிலையில் தந்தையிடம் வந்தான். அவரும் அன்னையைப்போல பதிலளித்தார்கள். சிறுவனும் தனது கருத்தையே சொன்னான்.

தந்தைக்கு மகிழ்ச்சி பொங்கியது. அவரால் தாங்க முடியவில்லை. சின்னம்மாளை நோக்கி “என்ன! இவன் நமக்கு ஒரு முருகனாகவே பிறந்திருக்கிறான் பார்த்தாயா! குழந்தை வயதிலேயே பிரணவத்திற்கு அப்பனையே விளக்கம் கேட்டுப் பின் அவனே தந்தைக்குப் பிரணவ இரகசியத்தை விவரித்துக் கூறினான் முருகன். தந்தையையே முருகன் வியப்பில் ஆழ்த்தினான். அதுபோல்தான் இருக்கிறது இவன் நமக்கு விளக்கம் தருவது” என்றார்.

பெற்றோர்கள் இருவர் அடைந்த மகிழ்ச்சியை, பின்னர் மகரிஷியும் பல தடவை நினைத்து மகிழ்ந்திருக்கிறார்.

விளையும் பயிர் முளையிலேயே தெரியும். மானூடம் சிறக்க மறைபொருளை உணர்த்த, விண்ணின் சரித்திரத்தை விஞ்ஞான மாக்கி, இன்றைய மனித தர்மங்களை இந்த மண்ணிற்குத் தரும் ஒரு மாபெரும் மகானாக வடிவெடுக்கப் போவது குழந்தைப் பருவத்தில் தெரிந்தது.

8. இளமையில் வறுமையின் கொடுமை

இளமையில் வறுமை கொடியது என்பார் ஓளவையார். ஞானிகளும், சாதனையாளர்களும் வறுமையை வென்று உயர்ந்திருக்கிறார்கள். எடிசன், மேரிகியூரி, ரைட் சகோதரர்கள், மைக்கேல் ஃபாரடே, கலிலியோ போன்ற விஞ்ஞானிகள் வறுமையில் வாழ்ந்து - வறுமையை உழைப்பால் தகர்த்தவர்கள்.

விஞ்ஞானத்தையும் மெய்ஞ்ஞானத்தையும் இணைத்த சமூக விஞ்ஞானி வேதாத்திரி இளமையில் பட்ட கஷ்டங்கள் நம் கண்களைக் குளமாக்குகின்றன. அவரது வறுமையைப்பற்றி அவரே கூறுகிறார்.

பகலில் சோறு சில நாட்களில் கிடைக்கும். சில நாட்களில் கூழ்தான் கிடைக்கும். மாலையில் நிச்சயமாக அரிசிச் சோறுதான். எனக்குப் பத்து வயதில் ஒருநாள் பகல் 12.45 இருக்கும். நான் தறியில் நெசவு நெய்து கொண்டிருந்தேன். என் அன்னை வழக்கமாகப் பகல் 12.30க்கு என்னைச் சாப்பிட அழைப்பார்கள். அதுவரையில் என்னைக் கூப்பிடவில்லை.

நாங்கள் அப்போது ஒரு ஓலைக் குடிசையில் வாழ்ந்திருந்தோம். தறிகள் இரண்டு மேற்குப்புறம். நடுவே நாலடி உயரம் உள்ள சுவர். அதன் மறைவில் சமையல், சாப்பாடு எல்லாம். சமையல் செய்யும் இடத்தில், என் அன்னையும் தந்தையும் ஏதோ பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். எனது அன்னை தனது முந்தானையை எடுத்துத் தனது கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டார்கள். நான் பார்த்து விட்டேன். என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை. அந்த நாள் வரையில் என் அன்னை கண்கலங்கியதை நான் கண்டதே இல்லை.

தறியைவிட்டு எழுந்து துணியை எடுத்து உடுத்திக் கொண்டேன். நேராக என் அன்னை இருந்த இடத்திற்கு வந்தேன். அம்மாவைப் பார்த்தேன். கண்களில் நீர் பெருக “ஏனம்மா அழுகிறீர்கள், சொல்லுங்கம்மா! சொல்லுங்கம்மா!” என்று அவர்கள் காலைக் கட்டிக் கொண்டு வினவினேன்.

என் அன்னை என்னை இறுக அணைத்துக்கொண்டு “செல்வமே! நாங்கள் உன்னைத் தவமாய்த் தவமிருந்து பெற்றோமடா! இன்று உன் பசிக்கு ஒரு சோடுதலைக் கூழ் கொடுக்க முடியாமல் தவிக்கும் பாவியாக இருக்கிறேனடா!” என்று கோவென்று கத்திவிட்டார்கள். நானும் வாய்விட்டு அழுதுவிட்டேன். என் தந்தையோ என் வலது கையைப்பிடித்து முத்தமிட்டுக்கொண்டு அழுதுவிட்டார்கள்.

அவர்கள் இருவரது வயிறும் ஒட்டிப்போயிருந்தன. உணவு கிட்டாமல் பட்டினி கிடந்திருந்தனர். சிறிதுநேரம் தான் இவ்வாறு கழிந்தது. உடனே என்னை விடுவித்து என் தந்தையாரைப் பார்த்து, “நீங்கள் சிறிதுநேரம் குழந்தையைப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு ஒரு தகர சோடுதலையைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு போனார். சில நிமிடங்களில் அந்தச் சோடுதலை நிரம்பக் கேழ்வரகுக் கூழோடு திரும்பி வந்தார். “கண்ணா! இதைச் சாப்பிடடா! இன்றைக்குச் சாயங்காலம் சீக்கிரமாகச் சோறாக்கி உனக்கு சாப்பிடக் கொடுக்கிறேன்” என்றார்.

நான் அந்தக் கூழை உடனே குடிக்கவில்லை. “நீங்கள் சாப்பிடாமல் நான் சாப்பிட மாட்டேன்” என்று பிடிவாதம் செய்தேன். “நீங்கள் பசியோடு இருக்கும்போது நான் மட்டும் எப்படியம்மா சாப்பிடுவேன்?” என்றேன். எனக்கு ஆறுதல் கூறி ஒரு விழுங்குவீதம் என் தந்தையும் அன்னையும் இருவரும் குடித்தார்கள்.

பின் நான் அந்தக் கூழை என் வாழ்வில் நீங்கா நினைவாக இடம்பெற்ற அந்த ஒரு சிறிய சோடுதலைக் கூழைக் குடித்தேன். பிறகு அம்மா, அப்பா அருகில் உட்கார்ந்து கொண்டு ஏன் நமக்குச் சாப்பாடு கிடைக்க வில்லை என்ற காரணத்தை வினவிப் பல கேள்விகள் கேட்டேன். எனக்கு எவ்வாறு அவர்கள் வறுமையைப் பற்றி எடுத்துச் சொல்வார்கள்! ஏதோ சாக்குப்போக்குச் சொல்லிச் சரிப் படுத்தினார்கள்.

ஆனாலும், அன்று வறுமை என்ற நிலையைப் பற்றிச் சிறிது புரிந்துகொண்டேன். இனி என் பெற்றோருக்கு வறுமை நீங்க, நான் செய்யவேண்டியது என்னவென்று யோசித்தேன். அதிக அளவு நெசவு நெய்தால் கூலி அதிகம் கிடைக்கும். அதைக்கொண்டு வறுமையைப் போக்கிடலாம் என்று தெரிந்தது. அன்றுமுதல் இரவு பகலாய் நெசவுத் தொழிலில் கடினமாக உழைத்தேன்.

வறுமையில் வாழ்ந்த வேதாத்திரி அவர்கள் வறுமையின் நிலைப்பாட்டை உணர்ந்து தெளிந்து, வறுமையைப் போக்கிக் கொண்டபின் வறுமையில்லா வாழ்வை அடைந்தார். தான் மட்டும் வறுமையின்றி இன்புற்று வாழ்வதை அவர் விரும்பவில்லை. உலக வறுமையைப் போக்கத் தன்னிடம் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களின் வறுமையைப் போக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு அதில் வெற்றியும் கண்டார்.

தன்னிடம் கூலி வேலை செய்தவர்களுக்குத் தாராளமாகக் கூலி கொடுத்தார். இலாபத்தில் 25% போனசாகக் கொடுத்தார். அதுமட்டுமின்றி நெசவாளர் மனைவி, குழந்தை பெற்றால் உடனடியாக ரூ.15/- இனாமாகக் கொடுத்தார். தாயோ, தந்தையோ இறந்து விட்டால் ரூ.25/- இனாமாகக் கொடுத்தார். இச்செயல் இவரின் வறுமை முகிழ்ப்பைக் காட்டுவதாக அமைந்தது.

வறுமை என்பது இயற்கை அன்று. தன் உழைப்பின் மூலம் அவற்றை செய்கையாக்கிக் காட்டியவர் மகரிஷி. பிறர் வறுமையைத் தன் வறுமையாகப் பாவித்தவர். ஒரு சக்கிலியனுக்காக தன் இரவு உணவைத் தியாகம் செய்தவர்.

9. பாதை காட்டிய பாலகிருஷ்ண நாயக்கர்

வேதாத்திரி படித்த பள்ளி கிறிஸ்துவ மிஷினைச் சேர்ந்தது. பள்ளிக்கூடம் செல்லும்போது தந்தையார் கூடவே அழைத்துப்போவார். வரும்போது சிலநாள் மகனை அழைத்து வருவார். வேதாத்திரிக்குப் படிப்பில் மிகவும் விருப்பம் இருந்தது.

அப்போது புளியங்கொட்டைகளைக் கொடுத்து அவற்றை அடுக்கி “அ, ஆ” போடச் சொல்வார்கள். மிகவும் பொறுமையோடும் ஊக்கத்தோடும் கொட்டைகளை அடுக்கி எழுதுவார். சிறுவன்மீது ஆசிரியர்களுக்கு மிகவும் பிரியம். பயபக்தியுடன் வளர்ந்து வந்த வேதாத்திரிக்கு எட்டு வயது முடிந்தபோது மூன்றாவதுவரை படிக்கவே பெற்றோர் களின் வறுமை இடம் கொடுத்தது.

இளமைப் பருவம்-வாழ்வின் வசந்த காலமாகும். அதுவும் கிராமத்து மண் வாசனை. சடுகுடு, கில்லி, கோலி போன்ற செலவில்லா விளையாட்டு வேடிக்கைகள். ஏழு வயதில் சிறுவன் தன் தோழர்களுடன் கோலி விளையாடிக் கொண்டிருந்தான்.

பாலகிருஷ்ண நாயக்கர் என்ற பெரியவர் அந்தப்பக்கம் வந்தார். கோலி விளையாடும் சிறுவனைப் பார்த்தார். நல்ல சிவப்புநிறம், பால் வடியும் முகம், கூர்மையான அறிவுமிக்க குழந்தையின் பொழுது வீணாவதைப் பார்த்தார் பெரியவர்.

குழந்தையையே சிறிதுநேரம் உற்றுக் கவனித்தார். பார்வையில் பாலகளை ஆட்கொண்டார். அடேய்! இங்கே வாடா, உனக்கு என்ன பெயர்? என்று கேட்டார்.

“வேதாத்திரி”

“சரி இப்போது கோலி விளையாடுகிறாயே? விளையாட்டில் உனக்கு என்ன கிடைக்கும்?”

“அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. ஒரு வேடிக்கைக்காக விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறேன்”

“நான் தினமும் காலணா கொடுக்கிறேன் உனக்கு. கோலி விளையாடும் பழக்கத்தை விட்டுவிட்டு அந்த நேரம் என்னிடம் வந்துவிடு. நான் உனக்கு பஜனைப் பாடல்கள் எல்லாம் சொல்லிக்கொடுக்கிறேன்”

இந்நிகழ்ச்சி வேதாத்திரிக்கு ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்தது. அன்றிலிருந்து கோலியைப் போட்டுவிட்டு அவர் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு போனார். அவரிடம் ஒழுக்க பழக்கங்களைக் கற்றார். பக்தி, பஜனை, சதகம் என்ற பண்புகள் பிஞ்சு உள்ளத்தில் பதிந்தது.

ஒரு மகானின் முதிர்ந்த ஞானத்துடன்கூடிய வலுவான விதை வேதாத்திரியின் இளமைப் பருவத்தில் விழுந்தது. வேதாத்திரியத்திற்கு முதல் பாதை போட்டுக்கொடுத்தவர் பாலகிருஷ்ண நாயக்கரே ஆவார்.

அன்று அவர் போட்ட விதையே இன்று வேதாத்திரிய விருட்சமாகி, மனித குலம் அமைதியாக வாழ ஏற்ற கருத்துக்களையும் பரப்பிட உலக சமுதாய சேவா சங்கமாக மிளிர்ந்தது. இன்று இந்தியாவில் மட்டுமல்ல மலேசியா, ஜப்பான், சிங்கப்பூர், தென்கொரியா, பிரான்ஸ், அமெரிக்கா, மெக்சிகோ போன்ற உலக நாடுகள் முழுவதும் பரவி தழைத்து நிற்கிறது.

10. புத்தர் கேள்விகள் நான்கு

மகரிஷியின் ஆசான் பாலகிருஷ்ண நாயக்கர் பக்தி, பஜனை, சதகம் என்று அந்தப் பிஞ்சு உள்ளத்திற்குள் போதுமான அளவுக்கு ஆன்மீகத்தை ஊட்டினார். அந்தப் பிஞ்சு மனதில் ஆழமாகப் பதிந்த நான்கு கேள்விகள் மட்டும் தகுந்த விடையின்றி அப்படியே இருந்தன.

பன்னிரண்டு வயதிற்கு ஏற்ப பக்தி மார்க்கத்தையே அவரது நினைவில் ஆழ்த்தி வைத்திருந்தார் பாலகிருஷ்ண நாயக்கர். எழுபத்து ஐந்து வயதான குருவின் அத்வைத தத்துவம் பாலகனுக்குப் புரியவில்லை. ஆனால் அவருடைய நற்போதனைகள் மகரிஷியைச் சிந்திக்கத் தூண்டின. அவர் விளக்கும் கருத்துக்களின் அடிப்படை உண்மையை அறிய எப்போதும் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஆசானின் சொற்படி ஒழுக்கத்தோடும், அடக்கத் தோடும் பணிவுடன் பயின்று வந்தார். பன்னிரண்டு வயதிற்கும்போதே சிறுவனின் உள்ளம் சில குறிப்பிடத்தக்க வினாக்களை எப்போதும் எழுப்பிக் கொண்டே இருந்தது.

மகான்களின் வாழ்க்கையில் சிறுவயதிலேயே தேடல்கள் நிறைந்திருக்கும். அன்று சிறுவன் சித்தார்த்தனிடம் நான்கு கேள்விகள் எழுந்தன. இன்று வேதாத்திரியிடமும் நான்கு வினாக்கள் எழுந்தன.

1. இன்பம் துன்பம் எனும் உணர்ச்சிகள் யாவை? இவற்றின் மூலமும் முடிவும் என்ன?
2. நான் யார்? உயிர் என்பது என்ன? உயிர் உடலில் எவ்வாறு இயங்குகிறது. நோயும், முதுமையும் ஏன் உண்டாகின்றன?
3. கடவுள் யார்? பிரபஞ்சத்தை ஏன் அவர் படைத்தார்?
4. ஏழ்மை ஏன்? எப்படி உண்டாயிற்று? அதைப் போக்குவது எப்படி?

பாலகன் மகரிஷியின் மனதில் எழுந்த ஐயங்கள் நான்குதான். ஆனால் அந்த ஐயங்கள் எழுப்பின வினாக்கள் பல.

இந்த வினாக்களுக்கு எல்லாம் 35 வயதிற்குள் தெளிவான விளக்கங்களைக் கண்டுகொண்டார். இவ்வினாக்களுக்கு மகரிஷி அளித்த விளக்கங்கள் சிந்தனை விருந்தாக அமைகின்றன. தன் சிந்தனையால் பெற்ற ஞானத்தை, இன்பத்தை இயல்பாக கவிதைகளாக வடித்தளித்துள்ளார். அதுமட்டுமின்றி, புதிய இயக்கம், புதிய பாதை ஒன்றும் வகுத்து, உரைநடையாகவும் தன் எண்ணங்களை அறிவுரைகளை மானுடத்திற்கு வழங்கி வைத்துள்ளார்.

முறைசார்ந்த பெரும் படிப்பும் பள்ளி, கல்லூரியில் பயிலவில்லை. எனினும், நிறைய நிறைய அருளாளர்கள் பாடல்களையும், அறிவுரைகளையும் கற்றுத் தேறி இருக்கிறார்கள்.

காரல்மார்க்ஸ், மகாத்மா காந்தி, தாகூர், சிவானந்தர், ரமண மகரிஷி, ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி, டாக்டர் இராதாகிருஷ்ணன் ஆகியோர் 19-20-ம் நூற்றாண்டில் புகழ்பெற்ற சிந்தனையாளர்கள். இவ்வரிசையில் தமிழகத்தில் தோன்றி நம்மோடு வாழ்ந்தவர் வேதாத்திரி. இவரது சிந்தனைகளின் தொகுப்பே வேதாத்திரியம் என்றழைக்கப்படும்.

11. தோசையைத் துறந்த துறவி

ஏழாவது வயதுமுதல் தறியில் உழைத்துக் கொண்டிருந்தார் வேதாத்திரி. வறுமையைப் போக்க முதலில் நெசவுத் தொழிலை விட்டு, வேறு வேலை பார்க்க திட்டமிட்டார். இந்த முடிவில் கூடுவாஞ்சேரியில் உள்ள பள்ளிக்கூட ஆசிரியர் ஒருவரை அணுகி, ஆங்கிலம் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டினார்.

ஆசிரியரோ மாதம் எட்டணா சம்பளம் கேட்டார். பணம் கொடுத்து அச்சமயம் பலரும் டியூசன் படித்துக் கொண்டிருந்தனர். எட்டணாவுக்கு எங்கே போவது? மாதா மாதம் யார் பணம் கொடுப்பார்கள்? தந்தைக்குச் செலவுப் பளு தரக்கூடாதென நினைத்தார்.

மனம் இருந்தால் மார்க்கமுண்டு என்பார்கள். முடியும் என்றால் எல்லாம் முடியும். வேதாத்திரியின் முயற்சிக்கு விடை கிடைத்தது. அவருக்கு நாள் ஒன்றுக்கு தோசை சாப்பிட காலணா கொடுப்பார்கள். அதை மிச்சப் படுத்தினால் முப்பது நாளைக்கு 7½ அணா கிடைக்கும். தந்தையிடம் அரையணா வாங்கிக் கொள்ளலாம். வாத்தியார் கேட்ட சம்பளத்தை எளிதாகக் கொடுத்துவிடலாம் என்று முடிவு செய்தார்.

இதனைப் பெற்றோர்களிடம் கூறியபோது அவர் களும் சம்மதிக்கவில்லை. வேறு பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து கெட்டுவிடுவானோ மகன் என்ற நினைப்பில், அவர்கள் எளிதில் அனுமதிக்கவில்லை. பத்து தினங்கள் கழிந்து விட்டன. மூன்று அணா இருப்பு சேர்ந்துவிட்டது. காலையில் தோசையோடு தயிர் சாப்பிடுவதையும் நிறுத்தினார்.

அந்த நாட்களில் இரண்டு தம்பிடி கொடுத்தால் ஒரு பெரிய தோசை கிடைக்கும். வேதாத்திரி போன்றவர்களுக்குக் காலையில் சாப்பிட போதும். குழந்தைகளுக்கு ஒரு தம்பிடி தோசையே போதும். அத்துடன் கெட்டித் தயிர் ஒரு கொட்டாங்கச்சி நிறைய ஒரு தம்பிடிக்கு கிடைக்கும்.

தோசையுடன் தயிரும் சேர்த்து சாப்பிடுவது வேதாத்திரிக்கு பிடிக்கும். ஆங்கிலம் கற்றுக்கொண்டு வேலை பார்க்கவேண்டும் என்ற இலட்சியத்தால் காலை யில் தோசையையும் தயிரையும் துறந்தார். “பிச்சை புகினும் கற்கை நன்றே” என்பார்கள். நமது குருவோ ஆங்கிலம் கற்க தோசையைத் துறந்தார்.

காலை ஏழுமணிக்கு காலை உணவாகிய கேழ்வரகு கூழைச் சாப்பிடுவார். படிப்பதற்கு அனுமதி கிடைக்க வில்லை. மூன்றணா சேர்த்தபின்பு அன்னையிடம் கெஞ்சினார். அவர்களுக்கும் தங்கள் மகன் படிக்க விருப்பந்தான். ஆயினும் சிறு குழப்பம். கிறிஸ்தவர்கள் இல்லம் சென்று இரவில் படித்தால், ஒருவேளை அவர்களிடமிருந்து தண்ணீர் வாங்கிச் சாப்பிட்டுவிடுவானோ என்று சந்தேகப்பட்டார்கள்.

அந்தக் காலத்தில் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் இந்துக்களுக்கும் கிடையே அவ்வளவு வேறுபாடு இருந்தது. அப்படி எதுவும் தவறு செய்யமாட்டேன் என்று உறுதி கூறிய பின்பே இரவில் ஆங்கிலம் படிக்க அனுமதி கிடைத்தது.

இதற்காக வேதாத்திரி காலையில் 5 மணிக்கெல்லாம் தறியில் இறங்கி, விளக்கு வைக்கும்வரை நெசவு நெய்யத் தொடங்கினார். வேலையில் அளவை சரிசெய்துகொண்டார்.

வேதாத்திரியின் ஆங்கிலப் புலமை சிறிதுசிறிதாக வளர்ந்து ஆலமரமாக உயர்ந்தது. ஆரம்ப காலத்தில் சென்னையை விட்டு பிற மாநிலங்களுக்கும், டில்லிக்கும் சென்றபோதும் ஆங்கிலத்தின் அவசியத்தை உணர்ந்தார். தனது விடாமுயற்சியினாலும் இறையாற்றலின் கருணையாலும் ஆங்கிலப் புலமையை வளர்த்துக்கொண்டார்.

மகரிஷி பேசுகிற ஆங்கில மொழிக்கு அவரே தந்த சர்டிபிகேட் “ஓட்டை இங்கிலீஷ்”. இந்த “ஓட்டை இங்கிலீஷை வைத்துக் கொண்டுதான் நான் அமெரிக்கா போனேன்” என்று அடிக்கடி சொல்வதுண்டு.

இவரது ஆங்கிலம் இவரைச் சில சமயங்களில் இக்கட்டில் மாட்டிவிட்டதும் உண்டு. ஒருமுறை பஞ்சபூத தத்துவத்தைப் பற்றி அமெரிக்க சீடர்களிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தார். ‘பஞ்ச பூதம்’ என்பதை ஆங்கிலத்தில் ‘பஞ்சபூத’ என்று பலமுறை உரையின்போது சொல்லிக் கொண்டே வந்தார். உரை முடிந்ததும் அமெரிக்க அன்பர் எழுந்து ஒரு சந்தேகம் கேட்டார்.

“Why is Maharishi asking us to Punch Buddha?”

“பஞ்சபூத” என்று மகரிஷி சொன்னதை, Puncta Buddha என்று அன்பர்கள் புரிந்துகொண்டதன் விளைவே இந்தக் கேள்வி.

மகரிஷி அமெரிக்கா செல்லும்போதெல்லாம் கூட்டுத் தவம் அன்றாடம் நடைபெறும். தவத்தில் சிலர் ஆக்கினையிலும், சிலர் துரிய நிலையிலும் இருப்பார்கள். மகரிஷி ஒவ்வொருவர் முன்பும் நின்று ‘Which State’ என்று கேட்பார். சிலர் ஆக்கினை என்றும், சிலர் துரியம் என்று சொல்வார்கள். ஒருநாள் அவ்வாறு கேட்டுக் கொண்டே வந்தபோது தவ நிலையில் இருந்த ஒரு பஞ்சாபி கூறினார் “Punjabi State”.

ஆனால், இன்று ஆங்கில மொழியே அதிசயப்படத் தக்க வகையில் அருமையான நூல்களை மகரிஷி எழுதி யுள்ளார்கள். அவருக்கு வருகிற கருத்துக்களை வைத்து, எந்த ஒரு தலைப்பில் புத்தகம் எழுதினாலும் முதலில் ஆங்கிலத்தில் எழுதுவதே வழக்கமாகிவிட்டது.

‘Unified Force’, ஐத் தொடர்ந்து ‘Logical Solution to the problems of Humanity’, ‘Mind’, ‘Genetic Centre’ என்று பல ஆங்கிலப் புத்தகங்களை எழுதினார். பின்புதான் அவற்றின் தமிழாக்கம் வந்தது.

12. பிள்ளையாரும் கொட்டாங்குச்சியும்

விநாயகப் பெருமான் பொதுவாகக் குழந்தைகளின் தெய்வம் என பாராட்டப்படுபவர். பிள்ளைகளுக்குப் பிடித்ததால் பிள்ளையார் எனத் தமிழ் இவரை பாராட்டும். ஓளவையாரும் பிள்ளையாரைக் குழந்தைகளின் தெய்வமாகவே சுட்டிக் காட்டுவார். வேதாத்திரி பிள்ளை யாரிடத்து தானாகவே பக்தி கொண்டார். அதன் காரணமாக அச்சிறு வயதிலேயே பூசாரிபோல கோவிலில் பணியாற்றியுள்ளார்.

சிறுவயதில் கடவுளைக் காணவேண்டும் என்ற ஆத்ம தாகத்தால் இறைவழிபாட்டில் ஆழ்ந்த நிலையைச் செலுத்தினார். பிள்ளையார் வணக்கம் எளிதில் வெற்றிகளை வழங்கும் என்று கேள்விப்பட்டிருந்தார்.

அவர் வீட்டில் பிள்ளையார் இல்லை. ஒரு பிள்ளையாரை மனையோடு வாங்க வேண்டுமானால் இரண்டரை ரூபாய் வேண்டும். அதனால் கூடுவாஞ்சேரி கோயிலில் உள்ள ஊர் பிள்ளையாருக்குப் பூஜை செய்ய முடிவெடுத்தார்.

தினமும் 4 மணிக்கு எழுந்து குளித்துவிட்டு பிள்ளையாருக்கு நீர் ஊற்றி குளிப்பாட்டுவார். பிள்ளையார் அணியும் துண்டை நாள்தோறும் துவைத்து மாற்றி மாற்றிக் கட்டி விடுவார்.

மார்கழி மாதத்தில் நான்கு மணிக்குக் குளிர்ந்த நீரில் குளிக்கும்போது தனக்கு ஏற்பட்ட நடுக்கத்தை உணர்ந்தார். பிள்ளையாருக்கும் குளிருமே என குழந்தையின் மனம் பதைபதைத்தது.

“அப்பா! பிள்ளையாருக்கு மார்கழி மாதத்தில் குளிரும். அதனால் வெந்நீரில் குளிப்பாட்ட வேண்டும்” என்று தந்தையாரிடம் முறையிட்டார்.

குழந்தையின் பக்தியை மெச்சிய தந்தையார் “நீ அவ்வாறு செய்யக்கூடாது. நீ நினைப்பதுபோல பிள்ளையாருக்குக் குளிராது” என்று அறிவுரை கூறினார்கள்.

ஒருநாள் பிள்ளையாரைக் குளிப்பாட்டும்போது கவனிக்கிறார். பிள்ளையார்மீது செதில் செதிலாக அழுக்கு. எண்ணெய்ப் பிசுக்கு ஒட்டிக்கொண்டிருந்தது. இது பிள்ளை யாருக்கு வலிக்கும் என்று பிஞ்சுள்ளம் எண்ணியது. காய்ந்துபோன எண்ணெய்ப் பிசுக்கையால் தேய்த்து சுத்தம் செய்ய இயலவில்லை. சுத்தம் செய்யாது விடவும் மனம் ஒப்பவில்லை.

குழந்தை மனது சிந்தித்தது. யாரும் பார்க்காதவாறு சென்று பிள்ளையார் அறைக் கதவைச் சாத்தினார். ஒரு கொட்டாங்குச்சியை எடுத்தார். பிள்ளையார்மேல் உள்ள அழுக்கை “பரக் பரக்” என்று சுரண்டினார். எப்படியாவது பிள்ளையாரைச் சுத்தம் செய்ய வேண்டுமே!

அந்த அதிகாலை நேரம் பார்த்து அங்கு ஒரு மனிதர் வந்தார். பிள்ளையார் கோயிலில் இருந்து சத்தம் வருவதைக் கேட்டார். கதவைத் தட்டினார். உள்ளே நடந்ததைப் பார்த்து திடுக்கிட்டார்.

“உனக்கு அறிவு இருக்கிறதா? கொட்டாங்குச்சியைக் கொண்டு பிள்ளையாரைச் சுரண்டுகிறாயே? என்று கோபமாகத் திட்டிவிட்டுச் சென்றுவிட்டார்.

அவர் திட்டியதில் குழந்தைக்கு வருத்தம் இல்லை. பிள்ளையாருக்கு அபச்சாரம் செய்துவிட்டோமே என்றுதான் பிஞ்சுள்ளம் வருந்தியது.

கடவுள்மீது கொண்ட பக்தியால் கற்சிலைக்குக் குளிரும் என்று கருதிய குழந்தைதான் பின்னாளில் “அறிவுக்கு அடிமையாவது பக்தி” என்று கூறியது.

ஆதிசங்கரரின் வாரிசாக அத்வைதத்தை உலகுக்கு உணர்த்தப்போகும் குழந்தை இன்று கற்சிலைக்கு அழுக்குத் தேய்த்தது. இந்தக் குழந்தைதான் பின்னாளில் மானுடத்தைச் சிந்திக்கவைத்த புரட்சிக் கவியாக வடித்தெடுத்தது.

கடவுள்தான் உலகத்தைப் படைத்தான் என்றேன். கண், காது, மூக்கு வைத்துக் கதைகள் சொன்னேன். கடவுள் என்ற கற்சிலையை அறையில் வைத்துக் கதவடைத்துப் பூட்டியும் வைத்தேன். பின் அந்தக் கடவுளுக்குப் பசி தீர்க்க பால், நெய், தேங்காய், கனி வகைகளை கற்சிலை முன் படைத்தேன். ஆனால் கடவுள் நிலை அறிந்த போதென் செய்கையெல்லாம் கண்டுவிட்டேன் சிறுபிள்ளை விளையாட்டாக.

13. மாற்றம் தந்த புத்தகம்

அந்தக் காலங்களில் கிராமங்களில் உள்ளவர்கள் ஆண்டுக்கு ஒருமுறை ஏதேனும் ஒரு கோயில் உள்ள ஊர்களுக்குச் சென்று இரண்டு மூன்று தினங்கள் உல்லாச மாக இருந்து வருவார்கள். அங்கேயே சமைத்து உண்டு கோயில் விழாக்களைக் கண்டு களித்துவிட்டு ஊர் திரும்புவார்கள்.

இவ்வழக்கப்படி வரதப்பரும், சின்னம்மாளும் ஆண்டு தோறும் திருப்போரூர், மகாபலிபுரம் ஆகிய இரண்டு ஊர்களுக்குப் போய் வருவார்கள். அந்த ஆண்டும் ஒன்பது வயதான வேதாத் திரியையும், இளைய புதல்வரையும் அழைத்துக்கொண்டு 9 கி.மீ. தூரமுள்ள திருப்போரூர் சென்றார்கள். அங்கு இரண்டு நாட்கள் இருந்தார்கள். பிறகு மகாபலிபுரம் சென்றார்கள். திருப்போரூரில் இருந்து மகாபலிபுரம் 5 கி.மீ. தூரம்தான்.

இவர்கள் குடும்பத்தில் மாமிச உணவு உட்கொள்ளும் பழக்கம் இருந்தது. ஆனால் சிறுவயதிலிருந்தே வேதாத்திரிக்கு அவ்வளவு பிடிப்பதில்லை. ஆயினும் அடியோடு நிறுத்தி விடவில்லை.

மகாபலிபுரத்தில் ஒரு திருவிழா. திருவிழாவில் சிறுவர்கள் மகிழ்ந்து திண்பண்டங்கள் வாங்குவார்கள். இவரோ, இவரிடம் இருந்த காசுக்கு ஒரு சிறிய புத்தகம் வாங்குகிறார். அது சைவ உணவு பற்றிய புத்தகம். உள்ளத்தில் அருளொளி பொங்க அச்சிறு நூலை அங்கேயே பிரித்துப் படிக்கிறார். அதில் ஒரு கவி அவர் அறிவைத் தூண்டியது. தாவர உணவுக்கு அன்றே அவரை மாற வைத்தது.

மகாபலிபுரத்தில், பலிகொடுக்கும் செயலில் விளையும் அசைவ உணவை நிறுத்த வேண்டும் என்ற ஆசையை இறைவன் அவருள்ளத்தில் எழுப்பிடத் தயாராக இருந்தான்.

“புலால் உணவின் கேடுகள்” என்ற தலைப்பில் இருந்த புத்தகத்தைக் காலணா கொடுத்து வாங்கினார். அதில் உள்ளத்தை உருக்கும் கவிகள் இருந்தன.

அம்மா வெனவலற ஆருயிரைக் கொன்றருந்தி
 இம்மானிட ரெல்லாம் இன்புற் றிருக்கின்றார்
 அம்மாவெனும் ஓசை கேட்டகன்ற மாதவர்க்கும்
 பொய்ம்மா நரகமெனில் புசித்தவர்க்கென் சொல்லுவதே!

மாபெருந் தவசியாயினும், ஒரு ஆடு அல்லது மாடு தன்னைப் பிறர் கொல்லும்போது வெளியிடும் “அம்மா” வெனும் ஓசையைக் கேட்டுவிட்டால், அதை அக்கொடுந் துன்பத்திலிருந்து விடுவிக்காமல், அவ்விடத்தை விட்டு அகன்று போனால் அவருக்கும் பொய்ம்மா நரகம் கிட்டும். அவ்வாறாயின் அக்கொலைச் செயல்மூலம் கிடைத்த புலாலை உண்டவர்கள் எத்தகைய பாவத்துக்கு உள்ளாவார்கள்? இதுவே இப்பாடலின் கருத்து.

அரண்மனையில் பலியிட இடையன் ஆடுகளை ஓட்டிச் செல்வதைப் புத்தர் பெருமான் பார்க்கிறார். அவர் மனம் பதைபதைக்கிறது. அந்த இடையனோடு சென்று அரசரைச் சந்தித்து வாதிடுகிறார். உயிர் கொல்லாமையை அவருக்கு விளக்கி அந்த ஆடு களுக்கு விடுதலை அளிக்கிறார். அரசனும் திருந்தி பலியிடுவதை நிறுத்திக் கொள்கிறான் என்பதை அவரது சரித்திரத்தில் படித்திருக்கிறோம்.

அன்று விவேகானந்தர் குறித்த ஓரணா புத்தகம்தான் ஒரு சித்பவானந்தரை மாற்றியது. இன்று காலணா புத்தகம் வேதாத்திரியை மாற்றியது.

இதைப் படித்த வேதாத்திரியின் சிந்தனை விரைவாக ஓடியது. தெய்வ நினைவு எழுந்தது. இதுவரையில் தெரியாமல் மாமிசஉணவு உண்டு ஏற்றுக்கொண்ட பாவங்களை மன்னிக்கும்படி வேண்டினார். கண்ணீர்விட்டு அழுதார்.

வாடிய பயிரைக் கண்டபோதெல்லாம் வாட்டம் உற்றவள்ளலாரை ஒத்த ஆன்மநேயம் மிக்கவராய் வேதாத்திரி விளங்கினார்.

“தன்ஊன் பெருக்கற்குத் தான்பிறிது ஊன்உண்பான்
 எங்ஙனம் ஆளுந் அருள்”

ஆயிரம் வேள்விகளை நடத்துவதைவிட ஊன்உண்ணாமையே சிறந்த வேள்வி என்றார் வள்ளுவர்.

விளக்கம் கிடைத்தவுடன் பழக்கத்தை மாற்றிக் கொள்ளும் பக்குவம் வேதாத்திரியிடம் மிகுந்திருந்தது. அன்றுமுதல் புலாலை விட்ட புனிதராக மாறினார். சிறுவனின் மனமாற்றத்திற்குப் பெற்றோர்களும் உளம் நிறைந்த ஆதரவு தந்தனர். வேதாத்திரிய விருட்சத்தின் விதையாக விழுகிறது. இந்த விதைதான் பின்னாளில் ஆன்மீக வாழ்விற்கு ஏற்ற உணவு எது என்பதை உலகுக்கு உரைத்தது. ஆன்மநேயச் சிந்தனையை மானுடத்தின்மீது விதைத்தது.

“மாமிச உணவு அதிகமான உணர்ச்சிகளைத் தூண்டக் கூடியது. நோய்களையும் உண்டு பண்ணக் கூடியது. அத்துடன் மாமிச உணவை மனிதன் நாடும்பொழுது 1. உயிர்க்கொலை, 2. அதன் உடலை உணவுக்காகத் திருடுதல், 3. அவ்வுயிரின் வாழும் உரிமையைப் பறித்தல் என்ற மூன்று குற்றங்களையும் செய்துவிடுகிறான். இந்தக் குற்றங்கள்தான் சமுதாயத்தில் மக்களிடையே பரவும்போது எல்லா வகையான துன்பங்களுக்கும் காரணமாகின்றன. இந்த மூன்று குற்றங்களே உலகில் உள்ள அனைத்துக் குற்றங்களுக்கும் அடிப்படை. அங்கு அன்பும் கருணையும் எவ்வாறு மலரும்?”

இதுதான் வேதாத்திரியம்.

பழக்கத்திற்கும் விளக்கத்திற்கும் போராட்டம் நடைபெறும் போது, விளக்கம் வெற்றி பெறும்போதுதான், விவிலியமும், திருக்குர்ஆனும், திருஅருட்பாவும், வேதாத்திரியமும் நமக்கு கிடைத்தது.

14. வேதத்தை ஈர்த்தப் பாடல்

ஆன்மீகத் தேடலுடன் இளம் வயது வைராக்யத் துடன் தறியில் கடுமையாக உழைத்து வந்தார் வேதாத்திரி. தறியில் கையும் காலும் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தாலும், மனம் மட்டும் இறைவனைக் காண வேண்டும் என்று வேட்கையில் தவித்தது.

அன்று ராமகிருஷ்ணர் கடவுளைக் காண காளியிடம் வேண்டிக்கொண்டிருந்தார். இன்று வேதாத்திரியோ கடவுளைக் காண கூடுவாஞ்சேரியில் உள்ள பிள்ளையார் கோயிலில் வேண்டிக் கொண்டிருந்தார்.

அந்த நேரங்களில் சனிக்கிழமைகளில் அதிகாலை நேரங்களில் பஜனை பாடிக்கொண்டு தெருக்களைச் சுற்றி வருவதுண்டு. இன்றும் சில ஊர்களில் இவ்வழக்கம் இருந்து வருகிறது. அந்த பஜனையில் பாடிய பாட்டு வேதாத்திரியம் படைக்கப்போகும் பாலகனின் மனதைக் கவர்ந்து ஈர்த்தது.

அன்று காந்தியடிகளுக்கு சத்தியாக்கிரக உணர்வை ஊட்டியதும் ஒரு பாடல்.

ஜோசப் டோக் என்ற ஆங்கிலேயர் காந்தியடிகளைச் சந்தித்து நீண்டநேரம் உரையாடிக்கொண்டிருந்தார். அப் பொழுது அவர் காந்தியடிகளை நோக்கி “சத்தியாக்கிரகம் என்ற தத்துவ உணர்வு உங்களுக்குத் தோன்றுவதற்கு அடிப்படையாக இருந்தது என்ன?” என்று ஒரு கேள்வியைக் கேட்டார். காந்தியடிகள் சொன்னார்.

“நான் சின்ன வயதில் பள்ளியில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது பாடத்தில் வந்திருந்த ஒரு குஜராத்தி மொழிப் பாடல்தான் சத்தியாக்கிரக உணர்வு என் மனதில் குடி கொண்டதற்குக் காரணம்.

“அது என்ன பாடல், அதன் கருத்தைக் கூறுங்கள்” என்று ஜோசப் டோக் வேண்டிக்கொண்டார்.

காந்திஜி சொன்னார்.

“ஒருவன் உனக்குத் தண்ணீர் கொடுக்கிறான் என்றால் அவனுக்கு நீ தண்ணீர் கொடுத்தால் அது ஒன்றும் பெரிய விஷயமல்ல. அது ஒரு சாதாரண விஷயம். தீமை செய்தவனைத் தீமையால் எதிர்ப்பதும் சாதாரண விஷயமே. மிருகங்களில் கூட இந்த வழக்கம் உள்ளது. தீமை செய்தவனுக்கு நன்மை செய்தவன் மூலம், அவன் தான் செய்த தீமையை உணர்ச் செய்வதுதான் மிகவும் போற்றத்தக்க ஒன்று ஆகும். இவ்வாறு குஜராத்தி மொழிப்பாடல் அறிவுறுத்தியது. அந்தக் கருத்து என் மனதில் ஆழப் பதிந்தது. பின்னர் ஏசுநாதரின் மலைச் சொற்பொழிவை ஆழ்ந்து படித்தபோது குஜராத்திரி மொழிப் பாடலின் உண்மையான பொருள் என்ன என்று முழுமையாக விளங்கிக்கொள்ள முடிந்தது”.

இன்று தாயுமானவரின் இந்தப் பாடலும் பாலகன் வேதாத்திரியின் மனதில் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

“அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாய்

ஆனந்த பூர்த்தியாகி

அருளொடு நிறைந்ததெது? தன்னருள் வெளிக்குளே

அகிலாண்ட கோடியெல்லாம்

தங்கும் படிக்கு இச்சை வைத்து உயிர்க்குயிராய்த்

தலைத்ததெது? மனவாக்கினில்

தட்டாமல் நின்றதெது சமய கோடிகளெல்லாம்

தம் தெய்வம் எந்தெய்வம் என்று

எங்கும் தொடர்ந்து எதிர்வழக்கிடவும் நின்றதெது?

எங்கணும் பெருவழக்காய்

யாதினும் வல்லதொரு சித்தாகி இன்பமாய்

என்றைக்கும் உள்ளதெது? மேல்

கங்குல் பகல் அறநின்ற எல்லை உளதெது? அது

கருத்திற்கிசைந்தததுவே

கண்டன வெலாம் மோனவுருவெளியதாகவும்

கருதியஞ்சலி செய்குவாம்”.

தாயுமானவரின் இப்பாடல் வேதாத்திரியின் இளமைக் கால நெஞ்சகத்தில் ஆழப் பதிந்தது. ஆத்ம தாகத்தையும், தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தியது. இதன்வழி பிறந்த சிந்தனைத் தெளிவே இவர்தம் வாழ்க்கை நெறியாகவும் பயிற்சி யாகவும் மாறியது.

இந்தப் பாடல் மூலமாகவும், இதையொட்டிய சிந்தனைகளும் பின்னாளில் வேதாத்திரியின் அத்வைதக் கருத்துக்கு ஆதாரமாக அமைந்தது. மானுடத்திற்கு விழிப்புணர்ச்சி ஏற்படுத்திய இப்பாடல் பள்ளி நாட்களில் மனப்பாடப் பகுதியாக வந்தது நம்மில் பலருக்கு நினைவிருக்கலாம். ஏதோ பொருள் தெரியாமல் மனப்பாடம் செய்து உமிழ்ந்து கொண்டு இருந்தோம்.

தாயுமானவர், வேதாத்திரியின் மூலமாக புது அவதாரமெடுத்து, அப்பாடலின் கருத்தை மானுடம் முழுவதும் விதைத்துள்ளார். கடவுள் அரூபமானவர் என்ற கருத்து வேதாத்திரியத்தின் மூலம் புதுப் பொலிவுறுகிறது. குடலும், உடலும், உருவமும் இல்லாத அரூபக் கடவுளைத் தியானிக்கும் வகையில் நாம் உயர்ந்துள்ளோம். நம்முடைய இந்த உயர்வுக்குக் காரணம் என்ன? அன்று பாலகனைக் கவர்ந்த பாடலே என்றால் மிகையாகாது.

15. நாற்றாங்காலில் இவ்வளவு ஞானமா?

சிந்திப்பவர்கள் ஞானிகளாகிறார்கள். சிந்தனை யாளர்கள் உள்ளத்தில் இயற்கை தன் இரகசியங்களை விடுவிக்கிறது. தம் சீரிய சிந்தனைகளில் இயற்கை இரகசியங்களை வெளிக்கொணர்ந்த உலக சிந்தனை யாளர்கள் சாக்ரடீஸ், பிளேட்டோ, அரிஸ்டாடில், ஐன்ஸ்டைன், பெர்னாட்ஷா போன்றவர்கள் வரிசையில் வேதாத்திரியும் இடம் பெறுகிறார்.

வேதாத்திரியின் சிந்தனை ஆற்றல் பதினாறு வயதில் தொடங்கி தொண்ணூற்றாறு வயதுவரை வளர்ந்தது. இச் சிந்தனை ஆற்றலே இவரை உலகில் வாழ்வியலில் எந்த ஒரு சடங்குகள், பழக்க வழக்கங்கள் பற்றியும் தெளிவான விளக்கத்தைத் தன்னுள்ளே வைத்திருக்கும் ஆற்றலைத் தந்தது. இச்சிந்தனையை மனம், உயிர், உடல், தெய்வம் என்ற மறைபொருள் விளக்கத்தைத் தெளியவைத்தது.

இச்சிந்தனையே வேதியியல் தேடுகின்ற அணுச் சேர்க்கை இரகசியத்தையும், பௌதீகம் தேடுகின்ற அடிப்படைத் துகளையும், பிரபஞ்சத்தின் மூலத்தையும், உயிரியியல் தேடுகின்ற கரு மையத் தத்துவத்தையும், மனவியல் தேடுகின்ற மனத்தின் அடித்தளத்தையும் கண்டு வியக்கும் ஆற்றலைத் தந்தது.

பண்டிகைக் காலங்களில் வேதாத்திரியின் பெற்றோர்கள் இறைவனுக்குப் படையல் போடுவது வழக்கம். படையல் போடும் காரணம் குறித்த இளம் சிந்தனையாளருக்குப் புரியவில்லை. தன் பெற்றோர்களைப் பார்த்து படையல் போடுவதற்கான காரணத்தை வினவுகிறார்.

“கடவுள் நமக்கு வாழ்வு தருகிறார். அதனால் அவருக்கு நாம் படையல் போடுகிறோம்” என்றனர் பெற்றோர்கள். இந்தப் பதில் இளம் சிந்தனையாளரின் அறிவுக்குப் பொருத்தமாகத் தெரியவில்லை.

ஏற்கனவே கூடுவாஞ்சேரி தெருக்களில் பாடிய பஜனைப் பாடல்களில் பாடிய “அங்கிங்கெனாதபடி” என்ற தாயுமானவர் பாடலில் மனதைப் பறிக்கொடுத்தார் வேதாத்திரி. கடவுள் அருபமானவர் என்ற தெளிவைப் பெற்றவர். இப்பாடலினால் உள்ளுணர்வு தூண்டப்பெற்ற நிலையில் படையல் போடும் பழக்கத்தை அவரால் ஏற்க முடியவில்லை.

உருவம் இல்லாத கடவுளுக்கு உணவு அளிக்கும் பிறருடைய செய்கையைக் கண்டு குழப்பமடைந்தார். கடவுள் உருவமில்லாதவர். அருபமானவர். அவருக்கு உடலும் இல்லை. குடலுமில்லை. உடல் உள்ளவர்களுக்கே குடல் உண்டு. குடல் உள்ளவர்களுக்கே பசி மற்றும் உணவுத் தேவை ஏற்படும். ஆகவே கடவுளுக்கு உணவும் தேவையில்லை. படையலும் தேவையில்லை என்று பெற்றோர் களிடம் வாதிடுகிறார்.

மேலும், உண்ணும்போது கடவுளை நினைத்து நாம் உணவு கொள்ளவேண்டும். இதுவே படையலுக்கு அர்த்தமுள்ளதாக இருக்கும் என்ற விளக்கத்தைத் தனது பெற்றோர்களுக்கு அளிக்கிறார்.

“நீ சொல்வது சரிதானப்பா!” என்று பெற்றோர்கள் ஒத்துக்கொண்டனர். தன் புதல்வனின் சிரிய சிந்தனையைக் கண்டு மகிழ்ந்தனர். வேதாத்திரிக்கோ தனது கருத்தைப் பெற்றோர்கள் ஏற்றுக்கொண்டதில் மகிழ்ச்சி. இந் நிகழ்ச்சியே இளம் சிந்தனையாளரை மேலும் சிந்தித்துப் பல உண்மைகளை உலகுக்கு வெளியிடும் வாய்ப்பாக அமைந்தது.

மனித சமுதாயம் ஏதாவது ஒரு தேடலிலேயே வாழ்க்கையை நகர்த்திச் செல்கிறது. இதில் வாழ்க்கையை நலமாக வாழ வழிமுறைகளைத் தேடிக்கொண்டே இருக்கின்றது. அதில் அமைதியும், திருப்தியும் மனிதனுக்குத் தேடலாகவே அமைந்து விடுகின்றன. மனிதனின் சிந்தனைக்கு அகப்படாதவைகள் புதிராக அமைவதோடு அவையே வேறுபாடுகள் உடையதாக அமைந்து சிக்கல் களும் பிரச்சனைகளும் சேர்ந்த துன்பமாக நசுக்கிக் கொண்டே இருக்க, மனிதனின் சிந்தனையாற்றல் தட மாற்றம் ஏற்பட்டு, தவறான எண்ணங்களில் ஆழ்ந்து, அதன் செயல்பாடுகள் எல்லாம் சமுதாயத்தில் இயல்பாகி விடுகின்ற நிலை ஏற்பட்டு விடுகின்றது. இத்தகைய சூழலில்தான் வேதாத்திரி அவர்கள் மனிதனின் சிந்தனைக்கு அகப்படாத புதிர்களை விளக்கி, அதன்மூலம் மனித சமுதாயத்தை ஒருங்கிணைக்கவும் நலமான வாழ்வைத் தேடும் மனிதனுக்கு ஒரு வழிகாட்டுதலாகவும் அமைந்தார்.

16. பிச்சை புகினும் கற்கை நன்றே!

கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி ஒருவற்கு
மாடல்ல மற்றை யவை.

ஒருவனுக்கு அழியாத சிறந்த செல்வம் கல்வியே. மற்ற செல்வங்கள் எல்லாம் செல்வமாகாது. பள்ளிப் படிப்பைவிட சுயமாகப் படித்துப் பெறும் அனுபவ அறிவு பல மடங்கு உயர்ந்ததாகும். கற்பதற்குப் பள்ளிக் கூடங்களும், கல்லூரிகளும் மட்டும் இல்லை. சமுதாயத்திலும் படிக்கலாம்.

எடிசன், ஜன்ஸ்டின், ரைட் சகோதரர்கள், ம.பொ.சி., வேக்ஸ்பியர், ஜெயகாந்தன், கண்ணதாசன், கருணாநிதி, காமராஜர் ஆகியோர் எந்தக் கல்லூரிகளில் படித்தார்கள்? சுயமாகப் படித்து அனுபவ அறிவுடன் உன்னத நிலையை அடைந்தார்கள்.

வாழ்க்கையில் நிகழ்கிற ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியிலும் ஒரு பாடத்தைக் கற்கிற யுக்தி வேதாத்திரிக்கு இருந்தது. இது அவரை ஒத்த பிள்ளைகளிடமிருந்து இவரை, வெகு வாக வித்தியாசப் படுத்தியது. ஞானசம்பந்தரைப் போல், திருநாவுக்கரசரைப் போல் அறிவு தாகம் மிகுந்திருந்தது.

ஒருசமயம் சென்னையில் 'அஷ்டாங்க ஹிருதயம்' என்ற ஒரு மருத்துவப் புத்தகத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டார். அதனுடைய ஆசிரியர் ஆயர்வேத பூஷணம் பண்டித மேதை ஆர். துரைசாமி அய்யங்கார். வேப்பேரியில் வசித்துவந்தார். இப்புத்தகத்தின் விலை ரூ.5/-

பல இயல்பு வாய்ந்த பல நண்பர்களின் தொடர்பை விடத் தேர்ந்தெடுத்த சில நூல்களின் உறவே உன்னத உறவு என்ற உணர்வில் இந்தப் புத்தகத்தை வாங்க நினைத்தார் வேதாத்திரி. வேப்பேரி சென்றார். கையில் ரூ.3/- மட்டும் இருந்தது. புத்தகத்தை வாங்காமல் திரும்பிப் போகவும் மனமில்லை. சடாரென்று ஆசிரியரின் காலில் விழுந்து "என்னிடம் மூன்று ரூபாய்தான் இருக்கிறது. இதை

வாங்கிக் கொண்டு ஒரு புத்தகம் கொடுங்கள்” என்று உள்ளம் உருகக் கேட்டார். புத்தக ஆசிரியரோ, நெஞ்சுருகிப் போனார்.

படைப்பாளிக்கு, வாசகன் ஆர்வம் மிகப்பெரிய உற்சாகத்தைத் தருவது இயல்பு. வேதாத்திரியை அப்படியே அரவணைத்து ஒரு புத்தகத்தைக் கொடுத்தார் ஆசிரியர். “பிச்சை புகிலும் கற்கை நன்றே” என்ற அதிவீர ராம பாண்டியன் வாசகம்தான் நமக்கு நினைவுக்கு வருகின்றது.

17. சிரிப்பைச் சமாளித்த சிறுவன்

பெற்றோர்களின் வித்துத் தொடரே குழந்தைகள். வினைத் தொடரே வித்துத் தொடராக மலர்வதால் முன்னோர்கள் செய்த வினைக்கேற்பவே மக்கள் ஞானி யாகவோ, சான்றோர்களாகவோ அல்லது மாக்களாகவோ வாழ்கிறார்கள். இதைத்தான் வள்ளுவரும்,

“தம்பொருள் என்ப தம்மக்கள் அவர்பொருள்
தம்தம் வினையால் வரும்”

வினைப் பதிவுகளை முன்பிறந்த குழந்தைகளுக்குப் பகிர்ந்தளித்துவிட்டு எட்டாவது குழந்தையாக அவதாரப் புருஷராக, அறிஞராக வந்த வரலாறு உண்டு. சீதையின் நாயகன் கண்ணன் எட்டாவது குழந்தை. கவியின் நாயகன் கண்ணதாசன் எட்டாவது குழந்தை. தத்துவத்தின் நாயகன் வேதாத்திரியும் எட்டாவது குழந்தை.

கூடுவாஞ்சேரியில் வாழ்ந்த தத்துவ ஞானியின் பெற்றோர்கள் இருவரும் ஊருக்கு உழைத்த உத்தமர்கள். பொதுநலத் தொண்டர்கள். ஊரார் பிள்ளையை ஊட்டி வளர்த்தார்கள் அவர்கள் பிள்ளை தானாக வளர்ந்தது.

தந்தையார் வரதப்ப முதலியாருக்கு மூலிகை மருத்துவம் நன்றாகத் தெரியும். நாடி பார்ப்பதிலும் நிபுணர். நாட்டுச் சரக்குகளைக் கொண்டு கசாயம், கலிகம், சூரணம் தயாரித்து நோயாளிகளுக்குக் கொடுப்பார். மருத்துவத் திற்குப் பணம் வாங்கமாட்டார். வறுமையில் வாழ்ந்த போதும் சத்தியம், வாய்மை, பண்பாடு, ஒழுக்கம் இவற்றை உயிர்மூச்சாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவர்.

தந்தையைப் போலவே தாயார் சின்னம்மாளும் ஊருக் கெல்லாம் அன்னையாக விளங்கியவர். பெண்கள் மருத்துவம், குழந்தைகள் மருத்துவம் இவற்றில் அனுபவ மருத்துவர். கூடுவாஞ்சேரியில் எவர் இல்லத்தில் நிகழ்ச்சி நடந்தாலும் அன்னையாரின் கைம்மாறு கருதாத தொண்டு அங்கு நடந்துகொண்டு இருக்கும்.

ஊர் மக்கள் யாரும் “அம்மா உடம்பைப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். இளைத்து விட்டீர்கள்” என்றால் “மிளகை அரைக்க அரைக்கத்தான் ரசம் சுவைக்கும்” என்பாராம்.

ஆனால் வேதாத்திரியின் பெற்றோர் இருவருக்குமே படிக்கத் தெரியாது. ஆனால் அவரது தந்தையார் மட்டும் எப்படியோ தமிழில் கையொப்பமிடத் தெரிந்துகொண்டார்.

ஒருநாள் “கூ.நா. வரதப்ப முதலியார்” என்று கையொப்ப மிட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவர் கையொப்பமிட சுவார் ஐந்து நிமிடங்கள் ஆகியது. அவரது பெயரில் அடங்கிய பதினான்கு எழுத்துக்களும், ஒன்றைப் பார்த்து ஒன்று கூத்தாடுவதுபோல் இருந்தது. சிரசாசனம் தவிர மற்ற ஆசனங்களில் பல அந்த எழுத்துக்களில் காட்சி அளித்தது. சிறுவன் வேதாத்திரிக்குச் சிரிப்பு தாங்க முடியவில்லை. தந்தைக்குத் தெரியாமல் நின்று சிரித்தான். இதுபோன்று பல சமயங்களில் மறைவாக ஓடிப்போய்ச் சிரிப்பைச் சமாளித்து வந்ததும் உண்டு.

ஆனால் அவரது தந்தையார் சிறுவன்மீது கோபம் கொள்ள மாட்டார். சிறுவன் வேதாத்திரி தந்தையிடம் வைத்திருந்த பக்தியை நன்கு அறிந்து போற்றிய அன்பானவர். பிற்காலத்தில் பிரம்மஞானம் எழுதிய மகன் மனம் உருகி தன் பெற்றோரைத் தொழுது தொடங்கினார்.

இறைவனை மனதில் கொண்டு
ஏழ்மையால் வாழ்க்கை செய்து
மறைபொருள் உணரத் தக்க
மகன் வேண்டித்தவம் செய்தென்னை
நிறைவாகப் பெற்றெடுத்து
நேர்மையாய் வளர்த்த பெற்றோர்
அறவடி தொழுது இந்த
அரிய நூல் எழுதுகின்றேன்.

18. பத்து வயதில் பாடிய பாட்டு

வான் பொய்த்தாலும், காவிரி பொய்த்தாலும், வளநதிகள் பொய்த்தாலும் ஞானமழை மட்டும் பாரதத்தில் பொய்ப்பதில்லை. திருமூலர் முதலாக முளைத்தெழுந்த சித்தர்கள் காலமழை ஈரம் கசிகின்ற இந்த ஞானபூமியில் வாழும் வள்ளலாராக வீற்றிருந்தவர் அருள்தந்தை வேதாத்திரி ஆவார். இதற்கு அஸ்திவாரமாக அமைந்தது சிறுவயதில் ஏற்பட்ட பக்திமார்க்க வழிபாடேயாகும்.

அப்போது வேதாத்திரிக்கு பத்து வயது. கடவுளைப் பற்றிப் படிக்கும்போது பக்தி உணர்வுடன் பாடிக்கொண்டே இருப்பார். கடவுளை வணங்கும்போது பக்தியுடன் இருப்பார். பத்து வயதில் அவரை ஒரு பாடல் ஈர்த்தது. திருப்போரூர் சந்நதி முறை என்ற நூலில் வரும் இப்பாடல் அவர் மனதில் பதிந்தது.

“அஞ்சக் கரபரத் தொட்டிலிற் சதுர்வேத
மானவட மொருநாலையும்
ஆதியுடன் இச்சைஞா னங்கிரியை நாமுமுற்
றருள்வளர்ந் தொளிர் சத்திகள்
அஞ்சக் கரங்கொடு பிடித்தங் கசைந்திடத்
தகுபரையும் ஆதிசிவனுந்
தாமுள மகிழ்ந்துறச் சோமனென நிலவுபொழி
தவளயா னைக்கடவுளும்
விஞ்சக்கரம் புனையு முதல்வர்பதி னொருவரும்
விபுதர்களும் அரிபிரமரும்
வேணிமுனி வரரும் அருள் ஞானமுனி வரராதி
வியனுலக ரும்பரவவே
செஞ்சக் கரப்பரிதி யெனநிலவு போரூர
செங்கீரை யாடியருளே
திமிரமல மகலவரு குமரசர வணமுருக
செங்கீரை யாடியருளே”

இந்தப் பாடலை அடிக்கடி பாடிக்கொண்டே யிருப்பார். அவரது அப்பாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் அப்படியே பொங்கிக் கொண்டுவரும் மகிழ்ச்சி. பூரித்துப் போவார்கள்.

இளம் வயதில் ஆன்மீகத்தில் ஈடுபட்ட திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் போலவே வேதாத்திரியும் இறைவன்பால் அளவற்ற அன்பு பூண்டிருந்தார்.

ஷெல்லி, கீட்ஸ், வேர்ட்ஸ்வொர்த், பைரன், தாகூர் போன்றவர்களெல்லாம் கவிஞர்களாக மட்டுமே வாழ்ந்தவர்கள். ஆனால் மகரிஷியார் அவர்கள் உலக சமுதாயத்தின் பொதுநலச் சேவகராக, மனிதநேயம் மிக்கவராக, மனித மனத்தை அறவழியில் கொண்டு செல்பவராக, மனித வளத்தினை வெளிக்கொணரும் மேன்மையாளராக திகழும் இவர் ஒரு நல்ல கவிஞராகவும் விளங்குகிறார்.

19. புதிய நம்பிக்கையின் புறப்பாடு

பால் வயது வேதாத்திரிக்கு வறுமையிலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்று முயற்சியும் பயிற்சியும் ஒரு பக்கம். மறுபக்கம் சிதறாத சிந்தனை. ஒருபக்கம் பிரைவேட் படிப்பு. வயது பதினெட்டாகிறது.

மனிதநேய விளைச்சலுக்கு எதிரான முளைவிடுகிற மூட நம்பிக்கைகளை, களைகளை கிள்ளி எறிகிற கீர்த்தி மிக்க பணிக்கு இறையாற்றல் வேதாத்திரியை இடம் மாற்ற நினைக்கிறது. புதிய நம்பிக்கையுடன் வேலை தேடி சென்னைப் பட்டினம் செல்ல முடிவெடுத்து செல்கிறார்.

சகோதரர்கள் பலர் இறந்துவிட மூவரே மீதமிருந்தனர். இதில் மூத்த சகோதரி கற்பகம் வசித்த சென்னை வீட்டில் அடைக்கலமானார். சகோதரியின் கணவர் திரு. சண்முக முதலியாரின் உதவியோடு வேலை தேடுகிறார். இந்த அனுபவத்தையும், ஆங்கிலம் கற்ற அனுபவத்தையும் ஒரு கவியாக பின்னாளில் எழுதினார் மகரிஷி.

அந்தக் காலத்தில் குதிரைப் பந்தயங்களுக்கு வெளியிலேயே அதற்காக அமைந்த கிளப்புகளில் பணம் கட்டும் முறை இருந்தது. இத்தகைய கிளப்புகள் எல்லா நகரங்களிலும் இருந்தன. சென்னையில் பல கிளப்புகள் இருந்தன. அதில் ஒன்றான ராயல் ரேஸிங் கிளப்பில் மைத்துனர் வேலை வாங்கிக் கொடுத்தார். மாதச்சம்பளம் ரூபாய் ஐம்பது.

வாரத்திற்கு இரண்டு ரேஸ்கள். ஒன்று புதன்கிழமை. மற்றொன்று சனிக்கிழமை. குதிரைப் பந்தயத்தின் முதல்நாள் மாலை 4½ மணிக்கு போய் 7 மணிவரை வேலை செய்தார். பந்தய தினத்தில் காலை 8 மணிமுதல் மதியம் 2 மணி வரையில் வேலை. மறுநாள் காலை 8 மணி முதல் மதியம் 1 மணிவரையில் வேலை.

வேலை செய்யும் நாட்களில் அரை நாட்களுக்கு ஒரு ரூபாய், முழு நாட்களுக்கு ஒன்றரை ரூபாயும், சிற்றுண்டிக்குக் காலணாவும் கொடுத்தார்கள். இந்தக் காலத்தில் இவர் படித்த படிப்புக்கு மாதம்

ரூ.75/-க்கு குறையாமல் ஊதியம் கிடைத்தது. அதிகம் எதிர்பாராத உயர்ந்த ஊதியம். இதில் தனது பெற்றோர்களுக்கு ரூ.10/- கொடுத்தார். ரூ.10/-க்குச் சீட்டுக் கட்டினார். மீதித் தொகையை சகோதரியின் கணவரிடம் கொடுத்து விடுவார்.

சிக்கன வாழ்வு இளமையிலேயே இயல்பாய் அமைந்து விட்டது. சிக்கனம், சிந்தனை, சீர்திருத்த வாழ்வு என்ற பண்புகள் இந்த வயதிலேயே இலட்சிய வாழ்வாக அமைந்தது. பின்னாளில் தத்துவத்தில்கூட சிக்கனத்தைக் கடைப்பிடித்தார்.

சென்னைப் பயணம் மாற்றம் தரும் ஏற்றமாகவும், புதிய நம்பிக்கையின் புறப்பாடாகவும் இறைவாழ்வின் பாதைக்கு முதல் அச்சாரமாகவும் அமைந்தது.

20. குரு தானாக வருவார்

வேதாத்திரியின் அறிவுக்கண்ணைத் திறந்த மகான் வைத்திய பூபதி கிருஷ்ணராவ் ஆவார். பெற்றோர் செய்த தவத்தால், புண்ணியத்தால் இவருக்கு இரண்டாவது குரு கிடைத்தார். இளம் வயதில் பாதை போட்டார் பாலகிருஷ்ண நாயக்கர்.

சென்னையில் இருந்த கிருஷ்ணராவ் ஆயுர்வேதம், சித்த மருத்துவம், யுனானி மருத்துவம் மூன்றிலும் சிறந்த நிபுணர். தத்துவ ஞானத்தில் ஒரு மேதை. அறிவிலும் ஒழுக்கத்திலும் சிறந்த மகான். இரண்டாவது ஆசானைப் பற்றி வேதாத்திரியே எழுதுகிறார்.

“இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் எனக்கு ஒரு மகான், இல்லறஞானி, ஆசானாகக் கிடைத்தார். என் பெற்றோர் செய்த தவப்பயன் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அவர் பெயர் வைத்திய பூபதி எஸ். கிருஷ்ணராவ். அவர் ஆயுர்வேதம், சித்த மருத்துவம், யுனானி மருத்துவம் மூன்றிலும் சிறந்த நிபுணர். தத்துவ ஞானத்தில் ஒரு மேதை.

அவர் மந்தைவெளி பிராமீஸ் ரோட்டில் மருந்தகம் ஒன்று வைத்திருந்தார். அவர் முதலில் மயிலாப்பூர் நடுத்தெருவிலும், பிறகு ரொட்டிக்காரத் தெரு என்னும் நாச்சிமுத்து அருணாச்சலம் தெருவிலும் குடியிருந்தார். மாலை வேலைகளில் மாத்திரம் மந்தைவெளிக் கடைத்தெரு மருந்தகத்தில் இருப்பார்.

ஒருநாள் அவ்வழியே போய்க் கொண்டிருந்தேன். அவர் வேறு யாருடனோ தத்துவ ஞானத்தைப் பற்றி உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். நான் கடை ஓரத்தில் நின்று கொண்டு கூர்மையாக அவர் பேசுவதை கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். அவர் என்னைப் பார்த்து, “நீ யாரப்பா?... இங்கு ஏன் நிற்கிறாய்?” என்றார்.

“ஐயா, நான் கூடுவாஞ்சேரியில் இருந்தவன். இங்கு வைத்தியர் சண்முக முதலியார் வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறேன். அவர் எனது அக்காள் கணவர். எனக்கு ரேஸ் கிளப்பில் வேலை” என்றேன். “உள்ளே வா அப்பா, உட்கார்” என்று கனிவோடு கூறினார்.

அந்த மொழி, என் பெற்றோரை நினைவூட்டியது. உட்சென்று உட்கார்ந்தேன். அவர்கள் பேச்சை முடித்து விட்டு, என்னை நோக்கி “நீ விரும்பினால், உனக்கு ஓய்விருக்கும் போதெல்லாம் இங்கு வந்து கொண்டிருப்பா” என்றார். அப்படியே செய்வதாகக் கூறி வீடு சென்றேன்.

பிறகு வாரத்தில் நான்கு நாட்களிலும் அவரைச் சந்திப்பேன். எனது ஓய்வுநேரம் எல்லாம் அவர் மருந்தகத் திலும், வீட்டிலும் இருந்து வந்தேன். பல இரவுகளில் அவருடன் தங்கியிருந்தேன். அப்போது அவருக்கு வயது 65.

எனக்கு ஆயுர்வேத மருத்துவத்தை முறையாகச் சொல்லிக்கொடுத்தார். சித்த மருத்துவம் இடையிடையே இடம்பெறும். தத்துவ விளக்கத்தையும் நன்றாகப் போதித்தார். சரக சம்ஹிதை, சுசுருதம்ஹிதை, மாதவ நிதானம், அஷ்டாங்கக்ஷிருதம், ரசரத்ன சமூச்சயம் முதலிய சமஸ்கிருத நூல்களிலிருந்து மொழிபெயர்த்தும் கற்பித்தார். புருவத் திடையே தியானம் செய்யும் யோக முறையையும் போதித்தார்.

இரண்டு ஆண்டுகளில் நான் மருத்துவத்தில் தேர்ந்த அறிவைப் பெற்றுவிட்டேன். தத்துவத் தெளிவு பெற்றேன். தியானத்திலும் நல்ல பற்று உண்டாயிற்று. அவருக்கு என்னால் எந்த உதவியுமில்லை. ஆயினும், அவர் மகனைப் போல் என்னை ஏற்று, ஒரு சிறந்த மனிதனாக் கினார். அவரைப் போற்றுகிறேன்; வணங்குகிறேன்.”

அக்காள் கணவரும் ஆயுர்வேத சித்த மருந்துகளைக் கையாளும் மருத்துவராக இருந்தார். இதனால் நன் முறையில் சூரணம், பஸ்பம், எண்ணெய், லேகியம் செய்யும் திறமையை வளர்த்துக்கொண்டார்.

தகுந்த அலைவரிசை வேண்டி தொலைக்காட்சி சேனலைத் திருப்பினால் விருப்பப்பட்ட அலைவரிசை நமக்கு கிடைக்கும். வேதாத்திரியும் ஞானத்தைத் தேடும் அலைவரிசையைத் திறந்தார். குருமார்கள் அவரைத் தேடி வந்தார்கள். குரு தானாக வருவார். அவரைத் தேடி எங்கும் அலைய வேண்டாம். வேதாத்திரியைத் தேடி குருமார்கள் வந்தவண்ணம் இருந்தனர்.

21. நினைப்பே நடப்பு

வேதாத்திரி குதிரைப் பந்தய கிளப்பில் பார்த்த வேலைக்கு வேட்டு வந்தது. ஆம்! குதிரைப் பந்தய திடலுக்கு அப்பால் சீட்டு விற்கக் கூடாது என்று சட்டம் வந்துவிட்டது. வேதாத்திரியின் வேலையும் போயிற்று. ஆனால், ஒரு கதவு மூடினால் வாய்ப்பு வேறு ஒரு கதவைத் திறந்தது.

வயிற்று வலிக்காக தனது அக்காவின் கணவரிடம் மருந்து சாப்பிட்டு வந்தார் நடேச ஐயர். அவர் போஸ்டல் ஆபீஸ் அலுவலகத்தில் வேலை பார்த்து வந்தார். இவரிடம் வேதாத்திரிக்கு வேலை கேட்டார் மாமா. வேதாத்திரியை உற்றுநோக்கிய அவர் உதவிசெய்ய உறுதி பூண்டார்.

அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை வேதாத்திரியை அழைத்துக்கொண்டு இராஜகோபால் நாயுடு என்பவர் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார். அவரிடம் வேலைக்கு சிபாரிசு செய்தார். மறுநாள் காலை அலுவலகம் வரச் சொன்னார் நாயுடு. மறுநாள் காலை அங்கு போனார்கள்.

அண்ணாசாலைக்கு அடுத்த உடல் ரோட்டில் இருந்த அலுவலகத்திற்கு நுழைந்தார். ஒரே ஆச்சரியம். தனது எண்ணத்தின் வலிமையை உணர்ந்தார். இரண்டு ஆண்டு களில் இந்த வழியாக மயிலாப்பூருக்குப் பல தடவை சென்றபோது அந்த அலுவலகத்தை அடிக்கடி பார்ப்பார். இங்கு நூற்றுக்கணக்கில் அலுவலர்கள் உட்செல்வதையும், வெளிவருவதையும் பார்த்திருக்கிறார். இதைப் போன்ற அலுவலகத்தில் வேலை கிடைத்தால் எவ்வளவு நன்றாய் இருக்கும் என்று எண்ணியது உண்டு. அந்த எண்ணம் நிறைவேறுவதைக் கண்டு வியப்படைந்தார் வேதாத்திரி. நினைப்பே நடப்பு.

ஒரு மனு எழுதிக் கொடுத்தார் நடேச ஐயர். மனுவில் கையொப்பமிட்டார். மனுவில் இராஜகோபால் நாயுடு பரிந்துரை

செய்து மேலதிகாரிக்கு அனுப்பி வைத்தார். பத்து நிமிடங்களில் அந்த ஒரு அட்டையில் கட்டி அனுப்பிய அந்த மனு திரும்பி வந்தது. வேலையும் கிடைத்தது.

பகல் ஒரு மணிக்கு வேலை கொடுத்தார்கள். வெளியிலிருந்து வரும் பதிவுக் கடிதங்களைத் திறக்க வேண்டும். பதிவு நம்பர், அனுப்பியவர் முகவரி, கடிதத்தின் நம்பர், தேதி இவற்றை அதற்கென வைக்கப்பட்ட பதிவேட்டில் எழுத வேண்டும். அன்று மாலைவரை இதையே செய்தார். ஆனால் என்ன வேலை? என்ன சம்பளம்? என்று தெரியாமல் இருந்தார்.

மணி ஐந்தாயிற்று, நடேச ஐயர் வேதாத்திரியை அழைத்துக்கொண்டு மயிலாப்பூர் வந்தார். மாமாவிடம் விபரங்களைச் சொன்னார்.

“நான் கோரியபடி குறிப்பிட்ட வேலை தம்பிக்கு கிடைக்கவில்லை. ஒரு கடைநிலை ஊழியர் வேலை காலியாக இருந்தது. தற்காலத்தில் அந்த வேலையில் அமர்த்திக் கொண்டார்கள். அண்மையில் நாம் குறித்த வேலை காலியாகும் போது அதைத் தருவதாக உறுதியளித்தார்கள்” என்று மாமாவிடம் நடேச ஐயர் தெரிவித்தார்கள்.

வேதாத்திரிக்கு வருத்தமாக இருந்தது. சம்பளமும் ரூ.15/-தான். வேலை வேண்டாமென்று வந்தால் மாமாவுக்கும், நடேச ஐயருக்கும் வருத்தம் ஏற்படும். எனவே வேலையை ஒப்புக்கொண்டார். அன்று முதல் மிக்க பணிவோடு அலுவலகத்தில் வேலை பார்த்தார். அவர்கள் உறுதி யளித்தபடி, மேல் வேலை காலியானவுடன் கொடுத்தார்கள். கனிவான அரசு வேலையிலும் சம்பளமும் ரூ.23/- கிடைத்தது.

22. உள்ளத்தை உருக்கிய சோகம்

வேதாத்திரிக்கு வயது இருபத்திரெண்டு. மந்தை வெளி அக்கா வீட்டில் தங்கியிருந்தார். எதிர் வீட்டில் பத்தாவது படித்துவந்தான் நாராயணசாமி. இருவரும் உயிர்த் தோழர்கள். மாலை வேளைகளில் இருவரும் வேறு சில மாணவர்களோடு கடற்கரைக்குச் செல்வார்கள். மந்தை வெளியில் இருந்து ஒரு கி.மீ. தூரம் தான் கடற்கரை. செலவில்லாத பொழுதுபோக்கு கடற்கரைதானே?

வெயில்காலத்தில் நாள்தோறும் கடலில் இறங்கி குளித்துவிட்டு மாலை ஏழு மணிக்குத்தான் வீடு திரும்புவார்கள். ஒருநாள் வேதாத்திரி, நாராயணசாமி இரண்டு பேர் மட்டும் கடலில் இறங்கிக் குளித்தார்கள். மற்ற மாணவர்கள் கரையில் உட்கார்ந்திருந்தனர். சமார் பதினைந்து நிமிடங்கள் சென்றன. “நாராயணா போதும் வா” என்றழைத்தார் வேதாத்திரி.

அன்று அலைகள் உயரமாக எழும்பி வந்தன. ஒவ்வொரு அலையும் ஒரு ஆள் உயரத்தில் இருவரையும் தூக்கிப் பின் தாழ்த்தியது. இயற்கை ஊஞ்சல் போல இருந்தது. இருவரும் மகிழ்ச்சியில் திளைத்தனர்.

அப்போது ஒரு அலை உயரமாக வந்தது. அதைப் பார்த்து “This is last wave. We will enjoy it”. இதுதான் கடைசி அலை. இதை ரசித்துவிட்டுச் செல்லலாம் என்றான் நாராயணசாமி. அதற்குள் இருவரையும் அந்த பேரலை மிகவும் உயரத்தில் தூக்கிவிட்டது. அந்த அலை தணிந்த போது இருவரும் கடலில் சில அடிதூரம் சென்று விட்டனர். காலில் தரை தட்டவில்லை. மிதந்து நீந்தி னார்கள். ஒன்றும் முடியவில்லை.

வேதாத்திரி மட்டும் பத்தடி தூரம் கரைப்பக்கம் வந்தார். காலில் தரை தட்டியது. சமாளித்துக் கரை ஏறினார். ஆனால் நாராயணசாமி மட்டும் தவித்துக் கொண்டிருந்தான். நண்பர்களிடம் நாராயணனின் நெருக்கடி நிலைமையைக் கூறி மீனவர் யாரையேனும் அழைத்து வரும்படி கூறினார்.

கரையில் வைத்திருந்த துணியை முடிபோட்டு நீளக்கயிறு போல் திரித்து, மீண்டும் வேதாத்திரி கடலில் இறங்கினார். முடிந்த ஆழம்வரையில் சென்று துணியை வீசினார். ஒரு பத்தடி தூரமே எட்டவில்லை. அவன் கைகளால் துணியைப் பிடிக்க முயன்றான். மேலும் சில அடி தூரம் சென்ற வேதாத்திரி அதே சூழலில் சிக்கினார். முழு முயற்சியோடு நீந்தி ஒரு நிமிடத்தில் கால் தரையைத் தொடும் இடத்திற்கு வந்து, நாராயணனைப் பார்த்தார்.

அப்படியே அவன் மூழ்கிவிட்டான். அவனது ஐந்து விரல்கள் மட்டும் சிறிதுநேரம் மேலே தெரிந்தது. பிறகு அந்த கையும் தெரியவில்லை.

உயிர்த்தோழன், வேலைநேரம் போக மற்ற நேரத்தில் தன்னோடு கழித்துவந்த தோழன் கடலில் மூழ்கி விட்டானே, 'நான் மாத்திரம் வாழவேண்டுமா? ஏன் அவனோடு மூழ்கிவிட்டால் என்ன?' என்ற துடிப்பு எழுந்தது.

“ஐயோ நாராயணா?” என்னைவிட்டு பிரிந்து விட்டாயே?” என்று உரக்கக் கதறி அழுதார். உடனே அன்னையின் நினைவும், தந்தையின் நினைவும் வந்தது. கடலில் குதிக்கும் எண்ணம் குறைந்தது.

அழுதுகொண்டே இருந்தார் வேதாத்திரி. அதற்குள் மீனவர் இருவரை அழைத்துக்கொண்டு நண்பர்கள் வந்தனர். அவன் மூழ்கிய இடத்தை வேதாத்திரி காட்டினார். மீனவர் மூழ்கினார்கள். ஆள் கிடைக்கவில்லை.

ஒரு மணிநேரம் சென்றது. மாலை 7.30 மணிக்கு வீடு திரும்பினார்கள். வரும் வழியில் காவல்துறையில் புகார் கொடுத்தனர். நாராயணன் துணிகளை அவனது வீட்டில் கொடுத்தனர். துயரத்தோடு நடந்ததைக் கூறினார்கள். ஐந்து மணிக்கு சென்றவன் 7.30 மணிக்கு இறந்துவிட்டான் என்ற செய்தி உடன்பிறந்தவர்களை வாட்டியது. நாராயணனின் அருமை அக்காள் கதறிய கதறல், வேதாத்திரியின் மனதில் வடுவாகப் பதிந்தது.

மறுநாள் துறைமுகம் அருகே அவன் உடல் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. மகரிஷி வாழ்வில் நடைபெற்ற மறக்கமுடியாத நிகழ்ச்சி இதுவாகும். நண்பனை இழந்த வருத்தம் நீண்டநாட்கள் அவரை வாட்டியது.

“இன்றைக்கு நினைத்தாலும் உள்ளத்தை உருக்கு கிறது” என்பார் மகரிஷி. அவ்வப்போது தன்னையே தேற்றிக் கொள்வார்.

23. முயற்சியும் பயிற்சியும்

முயற்சி என்பது முன்னேறத் துடிப்பவர்களின் மந்திரச் சொல். முயற்சியே வெற்றிக்கு மூலதனம். வியர்வை சிந்தா விட்டால் இன்பம் இல்லை. கஷ்டப்படாவிட்டால் ஆதாயம் இல்லை. தேனி இல்லையேல் தேன் இல்லை. வேலை இல்லையேல் பணம் இல்லை.

முயற்சி இல்லையேல் வெற்றியும் இல்லை. முயற்சியும் பயிற்சியும் தான் சாதாரண மனிதனை சாதனையாளனாக்குகிறது. ஞானியாக்குகிறது. வாழ்க்கை என்னும் வளர்ச்சிப் பாதையில் வேதாத்திரி மேற் கொண்ட முயற்சியும் பல்துறை பயிற்சியும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். வேதாத்திரியின் வாழ்வில் அவரது முயற்சிகளே முன்னேற்றப் பாதைக்கு வழிவகுத்தது.

மகரிஷியின் வாழ்க்கை வரலாறு என்பது தனிமனித மேம்பாட்டு வாழ்வியல் களஞ்சியமாகும். இவர்தம் வாழ்வும் வாக்கும் இலட்சிய நோக்குடையதாகும். வாழ்க்கை யெனும் வளர்ச்சிப் பாதையில் இவர் மேற் கொண்ட முயற்சியும் பல்துறை பயிற்சியும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும். அவற்றின் பயனாய் மகரிஷி மேற்கொண்ட பல்வேறு தொழில்களும் அவர்தம் முயற்சியும் அருள் கூர்ந்து எண்ணிப் பார்க்கத்தக்கதாகும்.

இலக்கியப் பயிற்சி

படிக்கத் தெரியாத இவர்தம் தந்தையார் அறப்பளீசர சதகம், தண்டலையார் சதகம், குமரேச சதகம் இவை யெல்லாம் மனப்பாடம் செய்து வைத்திருந்தார்.

முதலில் இவற்றைப் புத்தகம் இல்லாமல் சொல்லிக் கொடுத்தார். பிறகு எழுத்துக்கூட்டி படிக்கத் தெரிந்த புத்தகங்களை வாங்கிக் கொடுத்துப் படிக்கச் செய்தார்.

மருத்துவப் பயிற்சியும் தத்துவப் பயிற்சியும்

வைத்திய பூபதி எஸ். கிருஷ்ணராவ், வயது 65. ஆயுர்வேத மருத்துவத்தை முறையாகச் சொல்லிக் கொடுத்தார். சித்த மருத்துவமும்

இடையிடையே இடம் பெறும். தத்துவ விளக்கத்தையும் நன்றாகப் போதித்தார். புருவத்திடையே தியானம் செய்யும் யோக முறையையும் போதித்தார்.

சரக சம்ஹிதை, சச்சுர சம்ஹிதை, மாதவ நிதானம், அஷ்டாங்க ஹிருதயம், ரசரத்ன சமுச்சயம், சமுத்திரம் முதலிய சமஸ்கிருத நூல்களிலிருந்து மொழிபெயர்த்தும் போதித்தார்.

இரண்டு ஆண்டுகளில் மருத்துவத்தில் தேர்ந்த அருளைப் பெற்றுவிட்டார். தத்துவ அறிவிலும் தெளிவு பெற்றார். தியானத்திலும் நல்ல பற்று உண்டாயிற்று.

அக்காள் கணவரும் ஆயுர்வேத சித்த மருந்துகளைக் கையாளும் மருத்துவராக இருந்தார். நன்முறையில் சூரணம், பஸ்பம், எண்ணெய், லேகியம் செய்யும் திறனும் இவருக்கு உண்டாயிற்று.

நூல் பயிற்சி

ஒவ்வொரு செயலும், காட்சியும் அவ்வப்போது மெய் விளக்கப் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்கும் நூல்களாக இவருக்குத் தோன்றின. பழைய நூல்கள், புராணங்கள், கட்டுக் கதைகள், சடங்கு முறைகள் இவற்றில் அமைந்த கருத்துகளுக்கும் இவர்தம் விளக்கத்திற்கும் வேறுபாடுகள் இருந்தன. அணுவைப் பற்றியும் சில கட்டுரைகள் இவர் படித்திருக்கின்றார்.

இராணுவப் பயிற்சி

சமுதாயத்திற்குப் பயனுள்ள முறையில் தொண்டாற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுந்தது.

Postal Audit Office Saint John Ambulance படையில் முதலுதவி (Air Raid Precaution) குண்டு வீச்சுப் பாதுகாப்பு ஆகிய இரு துறைகளிலும் பயிற்சி பெற்றார். துப்பாக்கி சுடுவது தவிர எல்லா வகையான இராணுவப் பயிற்சிகளும் படைக்கு உண்டு. எல்லாவற்றிலும் ஆர்வத்தோடு பயிற்சி பெற்றார்.

நூல் கட்டுமானப் பயிற்சி

கழிவுத் தாள்களைக் கொண்டு பைல்கள் தயாரித்துக் கொள்ள ஒரு திட்டம். இத்திட்டத்தை ஒப்பந்த அடிப்படையில் மேற்கொள்ள நூல் கட்டுமானப் பயிற்சியில் புலமை பெற்றவர் என்ற சான்றிதழ் பெற்றிருத்தல் வேண்டும்.

ஒரு பைண்டரைக் கொண்டு ஒரு வாரத்தில் இரவு பகலாக உழைத்து புத்தகக் கட்டுமானத்தைக் கற்றுக் கொண்டார். ஒரு அச்சகத்தில் அவ்வேலையை நிரூபித்து அத்தாட்சியும் பெற்றுக் கொண்டார். அதன் விளைவாய் பைல்கள் தயாரிக்கும் திட்டப் பணியை ஒப்பந்த அடிப்படையில் செய்துகொடுக்க ஆணை பெற்றார்.

முயற்சியும் பயிற்சியும்தான் சித்தார்த்தனை “கௌதம புத்தர்” ஆக்கியது. முகமதுவை “நபிகளாக” மாற்றியது. நரேந்திரனை விவேகானந்தராக உயர்த்தியது. மோகன்தாசை “மகாத்மாவாக” உயர்த்தியது. சின்னுவை “சுவாமி சித்பவனந்தராக” உயர்த்தியது. வேதாத்திரியை பாமர மக்களின் “தத்துவ ஞானியாக” உயர்த்தியது.

24. இல்லறம் என்னும் சோலை

வேதாத்திரிக்கு இருபத்து மூன்று வயது. தனது பேத்தி லோகாம்பாளைத் திருமணம் செய்து வைக்கும்படி மருமகனிடம் தந்தையார் கேட்டார்.

ஆனால், தனது மகளை செல்வ வளமிக்க ஒருவனுக்குக் கொடுக்க நினைத்தார் சண்முக முதலியார். அக்கா மகளை மணக்க வேதாத்திரிக்கு விருப்பம். மாமாவின் முடிவு கண்டு வேதாத்திரியின் பெற்றோர்கள் மிகவும் வருந்தினார்கள். வேறு இடத்தில்கூட பெண்பார்க்கலாமா எனக் கேட்டார்கள்.

வேதாத்திரியும் லோகாம்பாளும் சிறுவயதிலிருந்தே மனதால் வாழ்கின்றார்கள். வேறு பெண்ணை எப்படி மணப்பார்? பழைய நினைவுகள் வேதாத்திரியின் கண்களைக் குளமாக்குகின்றன.

“குழந்தைப் பேறு எனது (கற்பகம்) அக்காவுக்கு. குழந்தைப் பேறுக்காக எனது அக்கா கூடுவாஞ்சேரி வரவில்லை. எனது தாய்தான் மந்தைவெளி போகிறார். ராபட்சன்பேட்டையில் சாலியத் தெருவில் வீடு. அந்த வீட்டில்தான் லோகாம்பாள் பிறந்தாள். எனது அம்மாவுடன் நானும் ராபட்சன்பேட்டை வீட்டிற்குப் போனேன். அப்போது எனக்கு வயது நான்கு. 30-8-1915-ல் பிறக்கிறாள் லோகாம்பாள்.

குழந்தையைக் கழுவிக்கொண்டு வந்து போட்டு விட்டு, “பாரடா உன் அக்கா பெண்ணை! நீ கூடக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ளலாமடா” என்று வேடிக்கை யாகச் சொல்கிறார்கள் பிரசவம் பார்த்த பெண்கள்.

அக்கா வீட்டில் இருக்கும்போது சில சமயம் கடைக்குப் போவேன் ஏதாவது வாங்கிவர. அப்போது எனக்கு வயது எட்டு இருக்கும். லோகாம்பாள் எனது கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, “நானும் வருகிறேன் மாமா!” என்று வருவாள்.

பெரும்பாலான நாட்கள் இருவரும் ஒரே வீட்டில் தான் வளர்ந்தோம். திருமணம் பற்றிப் பேச்சு வரும்போது ஒருமுறை

லோகாம்பாள் என்னிடம் “நான் உங்களைத் தவிர வேறொருவரை மணக்க மாட்டேன்” என்று சொல்லிவிட்டாள்.

இந்த நேரத்தில் தந்தையார் இறந்துவிட்டார். அப்பா என்று அலறிய வேதாத்திரியின் சோகம் அளவிட முடியாது. பிரிவாற்றாமையின் முதல் அனுபவத்தை இவரால் தாங்க முடியவில்லை.

இருப்பினும் கடமைகளைத் தொடர்ந்தார். தந்தைக்குப் பிறகு குடும்பத்தின் பாரத்தை சுமக்கிறார்.

தனது அக்காள் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் சொக்கலிங்க கிராமணி என்பவர் இருந்தார். இவர் ஒருநாள் “வேதாத்திரி ஏன் திருமணம் செய்துகொள்வதில் தாமதம்?” எனக் கேட்டார். “எனக்குப் போதிய பணமில்லை” என்று பதிலளித்தார்.

தன் திருமணத்திற்கு இருநூறு ரூபாய் வேண்டும். ஆனால் தன்னிடம் சீட்டுமூலம் சேமித்த நூறு ரூபாய் உள்ளது என்று தன் நிலைமையை விளக்கினார். இளகிய மனம் கொண்ட அவர் நூறு ரூபாயை வட்டி இல்லாமல் கடனாக கொடுப்பதாகவும், திருமண ஏற்பாடு செய்யும் படியும் ஊக்கமளித்தார்.

பலருடைய பரிந்துரையின்பேரில் மாமா பெண் கொடுக்க சம்மதித்தார். தனது திருமணத்தோடு தம்பி தெய்வசிகாமணியின் திருமணத்தையும் அதே நாளில் நடத்தி தந்தையாக இருந்து கடமையைச் செய்தார்.

இரு மனங்களின் சேர்க்கை திருமணம். உறவிலே கண்ட உண்மை நிலைத் தெளிவு பெறப்போகும் இல்லறம் என்னும் சோலையில் புகுந்தார்.

25. ஏழைத் தொழிலாளி தந்த மனமாற்றம்

ஒருநாள் அலுவலகம் செல்ல பேருந்துக்காக மந்தைவெளி அஞ்சலகத்திற்கு எதிரே காத்திருந்தார் வேதாத்திரி. அந்த இடத்தில் செருப்பு தைக்கும் ஒரு ஏழைத் தொழிலாளி இருந்தான்.

எப்போதாவது, தனது செருப்பு அறுந்துவிட்டால் அவனிடம் தைத்துக் கொள்வார். அன்றும் அறுந்துபோன தனது செருப்பைத் தைக்க அவனிடம் கொடுத்தார். அறுந்த செருப்பை அவன் தைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

ஏழைத் தொழிலாளியின் வயிறு ஒட்டியிருந்தது. 'ஏனப்பா காலையில் நீ ஒன்றும் சாப்பிடவில்லையா?' என வினவினார். 'இல்லை' என்று பதிலளித்தான். மேலும் 'நேற்றிரவுகூட சாப்பாடு கிடையாது சாமி' என்றான். இந்தச் சொல் வேதாத்திரியைக் கிறுகிறுக்க வைத்துவிட்டது.

'ஏன் சாப்பிடவில்லை?' எனக் கேட்டார். 'நேற்று வருவாய் இல்லை சாமி' என்றான். இந்த பரிதாபகரமான நிலைமை அவரது உள்ளத்தை உலுக்கியது. அவனுக்குக் கொடுக்க வேண்டியது அரையணா. ஆனால் வேதாத்திரியோ ஒரு அணா கொடுத்துவிட்டு அலுவலகம் சென்றார்.

'நேற்று இரவுகூட சாப்பாடு கிடையாது சாமி' என்ற வார்த்தைகள் அவர் காதில் ஒலித்துக்கொண்டே இருந்தது. பட்டினியின் கொடுமையைப் பார்க்க அவரது மனது பொறுக்க வில்லை. வாடிய உயிரைக் கண்டு தானும் வாடினார்.

வேதாத்திரியின் உயர்ந்த உள்ளம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தது. இதுபோல எத்தனை ஏழைகள் உணவு இன்றி பட்டினி கிடப்பார்களோ? இந்த நிலை எப்படி மாறும்? இதே நினைவுடன் மாலை வீட்டிற்கு வந்தார். ஆசான் வீட்டுக்கும் செல்லவில்லை. பட்டினியின் பரிதவிப்பே அவரை வாட்டியது. ஒரு முடிவும் எடுத்தார்.

‘எத்தனையோ ஏழைகள் ஒருவேளை உணவு உட்கொண்டும், சிலசமயம் அதுவும்கூட இன்றியும் பட்டினி கிடக்கும்போது தான் மட்டும் இரண்டு வேளை ஏன் சாப்பிட வேண்டும்? ஒரு வேளை மட்டும் சாப்பிட்டால் போதாதா?’ என்று வினவி அதையே முடிவாக ஏற்றார். அன்று இரவு உணவு உட்கொள்ளவில்லை. மறுநாள் இரவும் உண்ணவில்லை. சில நாட்களுக்கு ஒரு விரதம் எடுத்திருப்பதாக அக்காவிடம் கூறினார்.

காலையில் எழுந்தால் உடல் காற்றில் பறப்பதுபோல் இருந்தது. பல் துலக்கி சிற்றுண்டி உண்ட பின்புதான் வலிவு வந்தது. இதனைச் சரிசெய்யக் கருதினார்.

மாலையில் காலணாவுக்கு வறுத்த வேர்க்கடலை வாங்கிச் சாப்பிடத் தொடங்கினார். பத்து தினங்களில் நிலைமை சரியானது. மாலையில் சாப்பாட்டு நினைப்பே வரவில்லை.

இருபத்து மூன்று வயதில் இரவு உணவை விட்டார். கடைசிவரை இதைக் கடைப்பிடித்தார். நண்பர்கள் வலியுறுத்தும் போது சிலசமயம் சிற்றுண்டி உண்டதுண்டு. இரவில் பால் மட்டும் கடைசிவரை அருந்தினார்.

இவ்வுலகில் பல்வேறு சிக்கல்களுக்கும், முரண் பாடுகளுக்கும் அடிப்படையான காரணம் மனித நேயமின்மையே ஆகும். சாதி வேறுபாடுகள், பொருளாதார ஏற்ற தாழ்வுகள் முதலிய சகல மனித நேயமும் இன்றி யமையாது வேண்டப்படுகிறது. மனித நேயத்தில் சமூக உறவுகள் வலுப்படும். சமூக ஒற்றுமை சிறக்கும்.

எங்கோ இருக்கும் செருப்புத் தைக்கும் தொழிலாளி இரவு உணவு உண்பதில்லை என்பதற்காகத் தாம் இரவு உணவு உண்பதை நிறுத்திவிட்ட மகரிஷியின் செயல் மனிதநேயச் சிந்தனையை நம்மிடமும் வலியுறுத்துவதைக் காணலாம்.

26. பட்டை தீட்டிய பரஞ்சோதி மகான்

இறைநிலையைப் பற்றித் தனக்குக் கிடைத்த விளக்கங்களைப் பற்றியும், ஆன்மீகத்தைப் பற்றியும் தனது நண்பர்களுடன் வேதாத்திரி பகிர்ந்து கொள்வார். வைத்திய பூபதி கிருஷ்ணராவிடம் தான் பழகிய தவமுறையும், அதன் பிறகு தனக்கு ஏற்பட்ட தலை வலி மற்றும் தலை பாரத்தையும் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த கோதண்டராமன், பரஞ்சோதி மகான் பற்றியும், அவர் கற்றுத் தரும் இறங்கு படி தவத்தையும் கூறினார். அவரைச் சந்திக்க வேதாத்திரிக்கு ஆவல் ஏற்பட்டது. இந்த அனுபவத்தைப் பற்றி மகரிஷி:-

எனக்கு வயது 34. ஒருநாள் 1944-வது வருடம் டிசம்பர் மாதம் 25-ம் தேதி மாலை 3 மணி இருக்கும். நான் அப்போது போஸ்டல் ஆபீஸ் ஆபீசில் ஒரு ஊழியனாக வேலை பார்த்து வந்தேன். அங்கே நண்பர் C.V. கோதண்டராமன், B.A., அவர்கள் இன்னொரு நண்பரிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தார். ஒரு சாமியார் தண்டையார் பேட்டையில் 390, திருவொற்றியூர் நெடுஞ்சாலையில் இருக்கிறார். அவர் நெற்றிக்கண் திறந்து, உபதேசம் செய்கிறார் என்றார்.

புன்செய்ப் பயிரில் களை எடுத்துப் பக்குவமாக இருக்கும்போது, அளவான மழை பெய்தால் எப்படி இருக்குமோ! அவ்விதம் இந்த வார்த்தைகள் எனக்குப் பயன்பட்டன. தேவையும் பொருத்தமும் உடையனவாக அவை எனக்குத் தோன்றின. என் உள்ளத்தில் ஒரு குளிர்ச்சியையும் திருப்தியையும் அவை ஏற்படுத்தின.

பின்னர் அவரையே நன்றாக விசாரித்து இடம் தெரிந்து கொண்டு, மாலையில் குறிப்பிட்ட இடம் சென்று சேர்ந்தேன். அப்போது சுமார் ஆறு மணி இருக்கும். அங்கு ஞானவள்ளல் பரஞ்சோதி மகான் அவர்கள் ஒரு ஈஸி சேரில் உட்கார்ந்திருந்தார். மற்றொரு பக்கம் இன்னும் ஒரு சாமியார் (கன்னியப்ப சுவாமிகள்) தாடி, மீசையுடன் அமைதியோடு உட்கார்ந்திருந்தார்.

அவர்களில் யார் பரஞ்சோதி மகான் என்று என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. திகைப்புடன் இருவரையும் மாறிமாறி வணங்கினேன். மற்றொரு நண்பர் என்னை உட்காரும் படி சொன்னார். கூடத்தில் விரித்திருந்த பாய்மீது அமைதியாக உட்கார்ந்தேன்.

அங்கு இருந்தவர்கள் நடந்துகொண்ட விதத்திலிருந்து ஞானவள்ளல் யார் என்பதைக் குறிப்பாக உணர்ந்து கொண்டேன். சிறிதுநேரம் கழித்து, பெயர் என்ன என்று என்னைப் பார்த்து சுவாமிகள் கேட்டார்கள்.

வேதாத்திரி என்று மிகவும் பணிவாகச் சொன்னேன். தொழில், வயது, குடும்ப நிலை எல்லாவற்றையும் விசாரித்து முடிவில் இங்கு வந்த காரணம் என்ன? என்று வினவினார்கள். எல்லாவற்றிற்கும் பதில் அளித்து எனக்கு ஞான உபதேசம் செய்துவைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டேன். அப்படியே செய்து வைக்கிறேன். சிறிதுநேரம் இங்கேயே உட்கார்ந்திருங்கள் என்று சொன்னார்கள். நான் அவர்கள் எதிரில் அமைதியாக உட்கார்ந்திருந்தேன். இருப்பினும் எனக்கு அந்தச் சமயம் பலவாறாகச் சிந்தனை ஓடிற்று.

இவர் சாதாரணமான மனிதராக அல்லவா இருக்கிறார். பேசவும் சரியாகத் தெரியவில்லை. வேட்டியும் வெள்ளையாக இருக்கிறது? இவரை எப்படிச் சாமியார் என்று ஏற்றுக் கொள்வது? ஞானிகள் என்றால் அவர்கள் இன்னும் என்ன கோலத்துடன் இருப்பார்கள் என்று தோற்ற வர்ணனை களைக் கேட்டு, கற்பனையாகப் பதிந்திருந்த என் மனதிற்குப் பரஞ்சோதி அவர்களின் தோற்றம் கவர்ச்சிகரமாகவும் பொருத்தமாகவும் அப்போது காட்சியளிக்க வில்லை. உள்ளத்தில் பெருங்குழப்பம் ஏற்பட்டது.

அவர் மனம் சரியாக குருவை தெரிந்தெடுப்பதில் கணக்குப்போட்டது. கணக்கிலும் வென்றார்.

27. சந்நியாசி என்றொரு வேடதாரி

இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் முன்பு இவர் உண்மையான குருதானா? என்ற சந்தேகத்துடன் நரேந்திரன் அன்று அமர்ந்திருந்தார். இன்று தனது மூன்றாவது ஆசான் பரஞ்சோதி மகான் முன்பு சந்தேகச் சிந்தனையுடன் அமர்ந்திருந்தார் வேதாத்திரி. அந்தச் சமயத்தில் எதிரில் இருந்த மற்றொரு சாமியார் (கன்னியப்ப சுவாமிகள்) மிகவும் பணிவுடன் ஞான சபையின் விஷயமாக ஏதோ சில வார்த்தைகள் பேசினார்.

சிறிதுநேரத்தில் அங்கு வெளியில் இருந்து வேறு ஒரு சாமியார் உள்ளே வந்தார். அவர் கழுத்திலும், தலையிலும் உருத்திராட்ச மாலைகள் இருந்தன. கால்வரையில் நீண்ட முழுக் காவி அங்கி அணிந்திருந்தார். ஒரு பித்தளைப் பூண்போட்ட தடி அவர் கையில் இருந்தது. நெற்றி, தலை, கைகள் எல்லா இடங்களிலும் விபூதி பூசி இருந்தார்.

இந்தக் கோலத்தில் அவர் பரஞ்சோதி சுவாமிகளின் எதிரில் நின்று கைக்கூப்பி வணங்கினார். நீங்கள் எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்? உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்? என அவரைப் பார்த்துப் பரஞ்சோதி சுவாமிகள் கேட்டார்கள்.

அதற்கு அவர் சொன்னார். “நான் மதராஸில் இருக்கிறேன். எனது வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகவே இவ்வேடந்தாங்கி அலைகிறேன். மக்கள், என்னை ஞானியார் என்றே மதிப்புக் கொடுத்து, எனக்குப் போகுமிடங்களிலெல்லாம் அறுசுவை களோடு உணவு அளித்து மரியாதை செய்கிறார்கள். எவ்வளவுதான் எனக்குச் சுகம் கிடைத்தாலும், எனக்கு உள்ளத்தில் அமைதியில்லை. கடவுள் தத்துவத்தை அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என என் உள்ளம் அவாவுகிறது.

எத்தனையோ வருஷங்களாக இத்தகைய உள்ளப் போராட்டத் தினால் மன அமைதியற்று அல்லலுறுகிறேன். சமீபத்தில்தான் தங்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டேன். எனக்கு அருள்கூர்ந்து ஞானதீட்சை செய்து வைக்க வேண்டும் என்று அதிக பயபக்தியோடு வேண்டிக் கொண்டார்”.

இந்த நிகழ்ச்சிகள் வேதாத்திரியின் உள்ளக் குழப்பத்திற்கு ஒருவித முடிவைக் கொடுத்தன. கற்பனையிலே உழன்று கொண்டிருப்பவர்கள் எவரையும் தோற்றத்தைக் கொண்டு இவர் இன்ன தன்மையுடையவர் என்று திட்டமாக அறிந்துகொள்ள முடியாது எனத் தெளிவாக விளங்கிக் கொண்டார்.

இதைத்தான்,

“காவித்துணி வேண்டாம்
கற்றைச் சடை வேண்டாம்
பாவித்தல் போதும் அந்தப்
பரமநிலை எய்துவதற்கே”

என்று பாரதியாரும்

“காவியும் சடைமுடி கமண்டலங்கள் ஆசனம்
தாவிருத்திராட்சம் யோகத் தண்டு கொண்ட மாடுகள்
தேவியை அலைய விட்டுத் தேசமெங்கும் சுற்றியே
பாவிடியென வீடெல்லாம் பருக்கை கேட்டலைவரே”

என்று சிவவாக்கியரும் கூறி வைத்தனர்.

இந்த அனுபவங்கள்தான் கடைசிவரை தூய வெள்ளை ஆடையையே மகரிஷி அவர்கள் அணிந்திருக்க காரணமானது.

28. ஞானதீட்சை பெற்ற ஞானி

புரஞ்சோதி மகானிடம் அறிமுகமானார். அவர்மேல் தனக்கிருந்த சந்தேகமும் அன்றே நீங்கியது. அன்று மாலை மணி 6.45 இருக்கும். சுவாமிகள் அந்தக் காவி, கமண்டல சுவாமியாருக்கு முதலில் உபதேசம் செய்தார்கள். பின்னர் என்னை அழைத்துச் சென்றார்கள்.

இந்த சபையின் பத்து ஒழுக்க முறைகள் தெரியுமா? எனக் கேட்டார்கள். அவை இவை என அறிந்தேன்.

1. எண்ணெய் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்யக் கூடாது.
2. ஆண் பெண் நட்பு ஒழுக்கத்தில் தவறக்கூடாது.
3. புகையிலையை எவ்விதத்திலும் உபயோகிக்கக் கூடாது. போதை வஸ்துக்களை உட்கொள்ளக் கூடாது.
4. பொது இடங்களில் இருந்து எல்லோருக்கும் தெரியும் வகையில் நிஷ்டை (தியானம்) புரியக் கூடாது.
5. உயிர் இம்சை செய்யக்கூடாது. சித்து விளை யாடலும், சபித்தலும் கூடாது.
6. குருவின் உபதேசத்தை மற்றவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கக்கூடாது.
7. கட்சிகளைச் சாரக் கூடாது. மதம் மாறக்கூடாது.
8. உடம்பைத் திறந்து போட்டுக்கொண்டு வெளியே உலாவக் கூடாது.
9. தன் குறைகளை ஆராய்ந்து உணர்ந்து திருத்திக் கொள்ள வேண்டும்.
10. பத்து வருஷங்கள் வரையில் சரியானபடி இந்தத் தவமுறையைப் பயில வேண்டும்.

என்பனவே அந்த நிபந்தனைகள் ஆகும். இவைகளை முன்னமே வேதாத்திரி அறிந்திருந்தார். ஆகையால் இந்தப் பத்து நிபந்தனைகளும் தெரியும் எனக் கூறினார். “அதன்படி தவறாது நடந்துகொள்வேன் என்று சத்தியம் செய்” என்று சொன்னார்கள். அப்படியே செய்துகொடுத்தார்.

பின்னர் குருபிரான் அவர்கள் தவநிலையில் நின்று முதலில் ஓங்காரம் என்பது என்ன என்று விளக்கினார்கள். அதைக் கேட்டுக் கொண்டார். ஆனால் அப்போது அதைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. பின்னர் மெய்யுணர்வு தீட்சை செய்துவைத்தார்கள். அவர்கள் தொட்டுக்காட்டிய நிகழ்ச்சி வேதாத்திரிக்கு அந்த நேரத்தில், அவர் வாழ்நாளில் எப்போதும் காணாத வகையில் உடலிலும் உள்ளத்திலும் ஒரு பெரும் மாறுதலை விளைவித்தது. அந்த அகப் பூரிப்பு உணர்ச்சியை உவமைகாட்டி விளக்கிச் சொல்லவே முடியாது என்றார் மகரிஷி.

தொட்டுக்காட்டிய இடத்தில் ஒரு உணர்ச்சி ஏற்படுகிறதா? எனக் கவனிக்கும்படி சொன்னார்கள். பகல் வேளையில் நடக்கும் சினிமாவுக்குக் காட்சி ஆரம்பித்துக் கதவுகள் மூடப்பட்ட பின்னர் ஒருவர் உள்ளே போனால் முதலில் அங்கு ஒன்றுமே தெரியாமல் இருட்டாக இருப்பதும், பிறகு நேரம் போகப் போகச் சிறுகச் சிறுக அங்கு இருக்கும் நாற்காலிகளும் அவைகள்மீது அமர்ந் திருக்கும் ஆட்களும் தெரிய ஆரம்பிப்பதும் போல முதலில் ஒன்றுமே தெரியாமலிருந்த வேதாத்திரிக்கு நேரம் செல்லச் செல்ல குருபிரான் தொட்டுக் காட்டிய இடத்தில் ஒரு சிறு கொசு மேய்வது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டது.

சுமார் பத்து நிமிடங்கள் சென்ற பின்னர் ஒரு ஜதை சிறிய வெங்கல தாளத்தைக் கையில் எடுத்து மெல்லிய ஓசையை எழுப்பி அந்தச் சப்தம் ஆக்கினை நிலை என்று காட்டிய ஸ்தானத்தில் கேட்கிறதா? என்று கேட்டார்கள். கொஞ்சம் இனிப்புச் சுவையை வாயில் வைத்து இந்தச் சுவையும் மேலே சொன்ன இடத்தில் தெரிகிறதா? எனக் கூர்ந்து பார்க்கும்படி சொன்னார்கள்.

இனி எப்போதும் எவ்வகையில் உடல் கருவிகளை இயக்கினாலும், ஐம்புலன்கள் மூலமாக உணர்ச்சிகளை அனுபவித்தாலும், ஆராய்ச்சியிலிருந்தாலும் உபதேசத்தால் உணர்த்திக்காட்டிய இடத்தில் ஞாபகத்தை வைத்துக் கொண்டே

இருக்கும்படி சொன்னார்கள். அன்று இந்த விஷயங்களைச் சிரத்தை யோடு கேட்டுக்கொண்டார். ஆனால் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ளவில்லை.

பிறகு ஆசனத்தைவிட்டு எழுப்பி விட்டார்கள். உபதேசம் செய்ததை முறைப்படி நன்றாகக் கவனித்து வரவேண்டும். 14 நாட்கள் பொறுத்து இரண்டாவது தீட்சை கொடுக்கப்படும். அதுவரையில் ஆண் பெண் உடலுறவு கூடாது என்று சொன்னார்கள். அத்துடன் சுவாமிகளிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தார்.

29. சாந்தி அளித்த சாந்தி

பரஞ்சோதி மகானிடம் நெற்றியில் தொட்டுக் காட்டிய தீட்சை பெற்றார். பின்பு வீடு சென்றபின் அன்றிறவு சீக்கிரம் தூக்கம் வரவில்லை வேதாத்திரிக்கு. முற்கால நினைவுகள் பரஞ்சோதி மகானின் உபதேசம் நிபந்தனைகள் மெய்யுணர்வு இவைகள் பற்றி மாறிமாறி ஞாபகத்தில் சுழன்றன.

பின்னர் இரண்டு நாட்களுக்கு ஒரு தடவை சுவாமிகளை மாலை வேளையில் சந்தித்தார். ஏதோ சில வார்த்தைகள் சொல்வார்கள். அந்தக் காலத்தில் அவருக்குச் சரியாகக் கூடத் தமிழ் பேசத் தெரியாது. எனினும் வேதாத்திரியின் உள்ளம் அவருடன் ஒவ்வொரு வார்த்தையிலும் ஊடுருவிக் கலந்துவிடும்.

நாளுக்குநாள் வேதாத்திரிக்கு ஒரு உணர்ச்சி அதிகரித்து வந்தது. பத்து நாட்கள் சென்றவுடன் தலைபாரம் அதிகமாகி விட்டது. ஒருவிதமான போதை இருந்தது. ஆனால் உற்சாகமும் தெளிவும் அதிகமாகவே இருந்தது. அவ்வப் போது இந்த நிலைமைகளைச் சுவாமிகளும் மற்ற சீடர்களும் விசாரித்தார்கள். தன்னால் முடிந்தவரை விளக்கிச் சொன்னார்.

ஒரு நண்பர் “இதுதான் மெய்யுணர்வு என்பது ஐந்து புலங்களையும் ஒடுக்கி ஒன்றாக்கி அறிவை நிறுத்த இந்தத் தவ முறையால்தான் முடியும். முதலில் சற்றுத் திகைப்பாக இருக்கும். இன்னும் நான்கு நாட்களில் இரண்டாவது உபதேசம் ஆகும். அப்போது தலைபாரம் குறைந்துவிடும்” என்று சொன்னார்கள். எனினும் 10-வது நாள் முதல் 14-வது நாள்வரை தன் சக்திக்கு அதிகமாகவே தலைபார உணர்ச்சியைத் தாங்கவேண்டி இருந்தது. சுகிப்பும் பொறுமையும் கொண்டு அந்த நான்கு நாட்களையும் கழித்தார்.

பிறகு குருமகானை அணுகி ‘நான் உபதேசம் பெற்றுப் பதினைந்து நாட்கள் ஆகிவிட்டன’ என்று தெரிவித்தார்.

உபதேசத்தில் இரண்டாவது கட்டமான இறங்குபடி (சாந்தி யோகம்) முறையை கற்பித்தார்கள். இத்தனைநாள் இருந்த தலைபாரம் சுமார் 10 நிமிடங்களில் இருந்த இடம் தெரியாது மறைந்தது. பிறகு வீடு வந்தார். இதை முறைப்படி ஏழு நாட்கள்வரை உள்நாட்டத்தை இறங்குபடியில் செலுத்தச் சொல்லி வைத்தார்கள்.

முன்பு நான்கு நாட்கள் ஏறுபடியில் இருந்த பழக்கத்தைத் தொடர்ந்து ஏழுநாள் இறங்குபடியில் இருந்த அனுபவமும் ஒரு வியப்பூட்டும் நிகழ்ச்சியாகவே இருந்தது. ஏறுபடி ஸ்தானத்திற்கும் இறங்குபடி ஸ்தானத்திற்கும் மாறி மாறி உணர்வு சுடர் பாய்ந்ததைக் கண்ணாமூச்சு விளை யாட்டுக்கு ஒப்பாகச் சொல்லலாம். இந்தவிதமான அக உணர்ச்சிப் போட்டியில் அந்த ஏழு நாட்களைக் கழித்தார். பிறகு கடைசிக் கட்டமான சுத்தி (துரியம்) என்னும் தீட்சை நடந்தது. இந்தத் தீட்சைதான் முடிவானது.

முதலில் வீட்டு வாசற்படி திறந்து ஒருவரை உள் அழைத்துப் போய், இரண்டாவது அங்குள்ள பொருட்களை விபரமாகக் காட்டி, கடைசியில் அவற்றை அனுபவித்துக் கொள்ள உரிமையையும் சாவியையும் அவர் கொடுப்பது போல, ஏறுபடி, இறங்குபடி, சுத்தி என்ற மூன்று கட்டங்களும் இருந்தன. இந்தக் கட்டத்தில்தான் குருவின் உண்மை யான மதிப்பு வேதாத்திரிக்கு விளங்கியது. இத்தகைய அக நோக்குப் பயிற்சியைக் கருதவ முறையை அன்போடு அறிவித்து வேதாத்திரியை உய்வித்த மகான் பரஞ்சோதி சுவாமிகள்!

முதல்முறையாகப் பரஞ்சோதியுடன் கொழும்பு போனார். இரண்டாவதுமுறை பரஞ்சோதியின் அன்பர் அழைத்ததன்பேரில் கண்டிக்குச் சென்றார். போகும்போது விமானத்தில் சென்றார். திரும்பி வரும்போது கப்பலில் வந்தார். விமான டிக்கெட் மலிவாகத்தான் இருந்தது. வேதாத்திரி பேசும் தமிழ் அவர்களுக்கு புதுமையாக இருந்தது. இலங்கை மக்கள் தமிழ் நன்றாகப் பேசுவார்கள். ஆனாலும் வேதாத்திரி தத்துவத்தை இணைத்துப் பேசுவது அவர்களுக்கு மிகவும் புதுமையாக இருந்தது.

அதன்பிறகு கண்டியில் இருந்த சாயபு வேதாத்திரியை அழைப்பதற்காக வந்திருந்தார். கண்டி எவ்வளவு அழகான ஊர்! குன்னூர்போல அழகான ஊர். ஆயிரம், ஆயிரத்து ஐந்நூறு வருடங்களான மரங்கள் இருந்தன. எல்லா வற்றையும் சுற்றிப்பார்த்துவிட்டு வந்தார். அங்கு சில சொற் பொழிவுகள் நடத்தினார்.

சாந்தியோகம் பரஞ்சோதி மகான் வேதாத்திரிக்கு அளித்த வரப்பிரசாதம். அவர் வேதாத்திரிமேல் மிகுந்த மதிப்பு வைத்திருந்தார். வேதாத்திரியும் அவர்பேரில் மிகவும் அன்பு வைத்திருந்தார். உலக சமாதான ஆலயக் கமிட்டியில் செயலாளராக முக்கிய பொறுப்பில் (Secretary) நியமித்தார்கள். பின்னாளில் வேதாத்திரி மகரிஷியின் உலக சமாதானம் என்ற நூலுக்குப் பரஞ்சோதி மகான் முன்னுரை எழுதினார். குருவை மிஞ்சிய சீடரானார் மகரிஷி.

30. விரல்கள் பத்தும் மூலதனம்

ஒவ்வொரு தனிமனிதனும், அவன் வாழும் சமுதாயம் திருந்தி நல்வழியை அடைய நம்பிக்கையான ஒரே ஒரு மருந்து இருக்கிறது. அந்த மருந்துதான் நேர்மையான உழைப்பு.

இத்தகைய உழைப்புதான் வேதாத்திரியை உலகம் போற்றும் உத்தமராகும் நிலைக்கு உயர்த்தியது. அவர் தனது வாழ்நாளில் தன் கை விரல்கள் பத்தையும் மூலதனமாகக் கொண்டு முன்னேறினார். ஏழு வயதிலிருந்து உழைத்தார். இவர் மேற்கொண்ட பல்வேறு தொழில்களும் அவரைப் புகழின் உச்சிக்கு அழைத்துச் சென்றது.

1. நெசவுத் தொழில்

கொடுமையிலும் கொடுமை, இளமையில் வறுமை என்பார்கள். வறுமையின் கொடுமையைப் புரிந்து கொண்டார். பெற்றோரின் வறுமையைத் தெரிந்து கொண்டார். பெற்றோரின் வறுமையை உணர்ந்த நாள் முதல் இரவும் பகலும் நெசவுத் தொழில் செய்து வந்தார். அதிக அளவு நெசவு செய்தால் கூலி அதிகம் கிடைக்கும். அதைக்கொண்டு வறுமையைப் போக்கிவிடலாம் என்று அறிந்துகொண்டார்.

2. குதிரைப் பந்தய கிளப் (Race Club)

பதினெட்டாவது வயதில் Royal Race Club-ல் வேலை செய்தார். மாதம் ரூ.50 சம்பளம். சிற்றுண்டி அலவன்ஸ் ரூ.25 கிடைக்கும். இவர் தம் அக்காள் வீட்டில் தங்கி யிருந்ததால் அவர்களுக்கு ரூ.55, பெற்றோருக்கு ரூ.10, சீட்டுக்கு ரூ.10 எனக் கொடுத்துவிட்டார்.

3. போஸ்ட் ஆபீஸ் வேலை

குதிரைப் பந்தய சூதாட்டத் தடைச் சட்டம் வந்ததால் அந்த வேலை அதிகநாள் தொடரவில்லை. எனவே, இவருடைய அக்காள் கணவருக்குத் தெரிந்த Postal Audit அலுவலகத்தில் வேலை பார்த்து வந்த நடேச ஐயர் மூலம் Postal அலுவலகத்தில் வேலை பார்த்தார்.

4. தொழில் - தறி - வாடகைக்கு - நெசவு

போஸ்ட் ஆபீஸ் சம்பளம் ரூ.23/- போதாது லுக்கச்சி தோட்டம் என்ற நெசவுப் பேட்டையில் Master Weaver தங்கவேல் முதலியாருடைய தறியை மாத வாடகை ரூ.1-க்கு எடுத்து இரண்டு ஆண்டுகள் மாதம் ரூ.10/- சம்பாதித்து வந்தார்.

5. திண்ணைப் பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்

இதன்பிறகு திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்தில் ஆசிரியர் வேலை பார்த்தார். காலை மட்டும் வேலை. மாதம் ரூ.7/- சம்பளம்.

6. வியாபாரம் - ஆயுர்வேத மருந்துகள் உற்பத்தி

தாம்பூல மாத்திரை, பல்பொடி - சிகாமணி, நாயுருவி பல்பொடி இரண்டையும் தயார்செய்து விற்று மாம் ரூ. 50/- சம்பாதித்தார். வைத்திய பூபதியிடம் ஆயுர்வேத மருந்துவழும் கற்றுக்கொண்டார்.

7. Tution வாத்தியார்

இவருடைய அக்காள் வீட்டின் பக்கத்து வீட்டிலுள்ள சொக்கலிங்க கிராமணி என்பவருடைய பிள்ளைகளுக்கு Tution சொல்லிக்கொடுத்து ரூ.7/- சம்பாதித்தார்.

8. பால் வியாபாரம்

திருமணத்திற்குப் பிறகு 27 வயதில் போஸ்ட் ஆபீஸில் வேலை. கூடுவாஞ்சேரியில் இருந்து 2 லிட்டர் பால் எடுத்துக் கொண்டுவந்து போஸ்ட் ஆபீஸில் உள்ள கேண்டினில் கொடுத்து ரூ.15/- சம்பாதித்தார்.

9. Contract உற்பத்தி

கார்டு பைல்கள், கழிவுத் தாள்களில் இருந்து தயாரித்துக் கொடுத்தார். கழிவுத்தாள் அட்டைகளை ஆபீஸி லிருந்து கூடுவாஞ்சேரிக்கு எடுத்துச் சென்று ஆண்டு தோறும் ரூ.300/- முதல் ரூ.500/- வரை சம்பாதித்தார்.

10. லுங்கி வியாபாரம்

மெளலானா லுங்கிக் கம்பெனியில் லுங்கி நெசவுக்கு ஒப்பந்தம் செய்து லுங்கி உற்பத்தி செய்து விற்பனை செய்து வந்தார்.

11. துணி வியாபாரம்

துணி வியாபாரம் தனியாகத் தொடங்கி அதன்மூலம் நாஸ்தோறும் ரூ.10/- சம்பாதித்தார். நெசவுத் தொழில் ஒரு பக்கம், துணிகள் விற்பனை மற்றொரு பக்கம் செய்து வந்தார்.

12. சாயத் தொழிற்சாலை

லுங்கி வியாபாரம் நாளுக்குநாள் மேலோங்கியது. வெளியிலிருந்து சாய நூல் கொண்டுவருவது மிகவும் தொந்தரவாக இருந்தது. ஆகவே, ஒரு சாயத் தொழிற்சாலையையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டார்.

13. பிட்டு வியாபாரம்

கொடிகட்டிப் பறந்த வியாபாரம் ஆட்டம் கண்டது. 5 வருடங்களாக வறுமையில் தத்தளித்ததால் பிட்டு வியாபாரம் செய்துவந்தார்.

14. அரிசி வியாபாரம்

J. சந்தனமால் சௌகாரிடம் சென்று அரிசி வியாபாரம் செய்யலாம் என்று அவரிடம் ரூ.1000 பெற்றுக்கொண்டு அரிசி வியாபாரம் செய்துவந்தார்.

15. அருட்தொண்டு

வியாபாரம் சீரோடும் செழிப்போடும் நடந்து வந்ததால் உலக சமுதாய சேவைக்குத் திரும்ப முடியுமா? ஐம்பது வயதுக்குமேல் உலக சமுதாய சேவைதான் இவருடைய இலட்சியம் ஆகியது.

அருட்தந்தை வேதாத்திரி மகரிஷி அவர்கள் பல் துறைப் புலமையும் பன்மாண் சிறப்பும் உடையவர் என்பது மட்டுமல்ல, பலதுறைப் பயிற்சியும் தனது கடும் உழைப்பால் பல்வேறு தொழில்களும் மேற்கொண்டவர். உழைப்பால் உயர்ந்த உத்தமராவார்.

“மலர்களைச் சுற்றி எப்போதும் மணம் வீசும். அதைப்போல செயற்கரிய செயல்களைச் செய்தால், உங்களைச் சுற்றிப் புகழ் என்ற மனம் வீசும். அதற்கு நீங்கள் விலையாகக் கொடுக்கவேண்டியது இடையறாத உழைப்புத்தான்” என்பார் சாக்ரடீஸ். இதனைத் தன் வாழ்நாளில் மெய்ப்பித்தார் வேதாத்திரி.

31. பாதையைத் தடுத்த கதை

வேதாத்திரிக்கு வயது முப்பத்திரண்டு. திருமணம் ஆகிச் சுமார் ஒன்பது ஆண்டுகள் கடந்துவிட்டன. குழந்தை பிறக்கவில்லை. சுற்றத்தார்கள் மலடி என்று சொல்ல மனம் நொந்தார் லோகாம்பாள். எனவே தானே தன் கணவருக்கு இரண்டாம் திருமணம் செய்ய முடிவு செய்தார். வேதாத்திரியோ சம்மதிக்கவில்லை. ஆனால் மனைவியின் வற்புறுத்தல் அதிகமாகியது. இறுதியில் லோகாம்பாளே வென்றார். இதனை அவரே கூறுகிறார்.

ஒருநாள் “காவேரி” எனும் மாத இதழில் ஒரு கதை வெளியாகி இருந்தது. அதைப் படித்து முடித்த என் துணைவி அவ்விதழை என்னிடம் கொடுத்து அந்தக் கதையைப் படித்துப் பார்க்கும்படி கூறினாள். படித்தேன்; என் கண்களில் நீர் மல்கியது. அக்கதையின் சுருக்கம் இதுதான்.

அன்பு நிறைந்த கணவன் மனைவி இருவரும் மகிழ்ச்சியோடு வாழ்க்கை நடத்தி வருகிறார்கள். அவர் களுக்குத் திருமணமாகிப் பல ஆண்டுகளாகியும் குழந்தை பிறக்கவில்லை.

உற்றாரும் மற்றவர்களும் அப்பெண்ணைத் தூற்றுகிறார்கள். மலடி என்று மனம் நோகும்படி பழித்துக் கூறுகிறார்கள். அவள் உள்ளம் நொந்துவிட்டது. கணவனை வணங்கி, “அத்தான் நீங்கள் வேறு ஒரு பெண்ணை இரண்டாம் மனைவியாகத் திருமணம் செய்து கொள்ளுங்கள். என்மீது உள்ள பழிச் சமையும் இறங்கும். நம் குடும்பத்துக்கும் ஒரு குழந்தைப்பேறு உண்டாகும்” என்கிறாள். கணவன் மறுத்துப் பேசி அவளுக்கு ஆறுதல் கூறி வருகிறான். “உன்னைத் தவிர வேறு ஒரு பெண்ணை, என் வாழ்வில் பங்கு கொள்பவளாக நான் விரும்பவில்லை” என்று உறுதியாக கூறிவிடுகிறான்.

“நான் இறந்துவிட்டால் அப்போது நீங்கள் திருமணம் செய்து கொள்வீர்களல்லவா” என்று கேட்கிறாள். “இவ்வாறெல்லாம் வீண்

கற்பனையில் ஏன் மனத்தைப் புண்படுத்திக் கொள்கிறாய்? அமைதியோடு இரு” என்று கூறிவிட்டுக் கணவன் வெளியே போய் விடுகிறான்.

அன்று இரவு அவன் வீட்டுக்கு வந்தபோது மனைவி வீட்டில் இல்லை. தேடிப் பார்த்தார்கள். எங்கும் காணவில்லை. மறுநாள் காலையில் காவேரி ஆற்றோரத்தில் அவள் பிணம் ஒதுங்கியிருந்தது என்ற செய்தி வருகிறது. இதுதான் கதை.

“உற்றார் உறவினர் பழிச் சொற்கள் ஒருபுறம் அவளைப் புண்படுத்தின”. அந்த நிலைமையை உணர்ந்து இரண்டாம் திருமணம் செய்து தன்னைப் பழிச் சொற்களிலிருந்து விடுவிக்க மறுக்கும் கணவனின் பிடிவாதம் ஒருபுறம் அவளைப் புண்படுத்தியது. அவள் மேலும் இந்நிலையில் உயிர்வாழ விரும்பவில்லை என்ற ஒரு பெண்ணின் மனதைப் படம் பிடித்துக் காட்டி அந்த எழுத்தாளர் அக்கதையை எழுதியிருந்தார்.

பிள்ளை இல்லாத ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து மலடி என்று உற்றார் உறவினர் தூற்றுவது எவ்வளவு கொடுமையானது என்பதை விளக்கவே, அந்த ஆசிரியர் அக்கதையை எழுதினார். ஆயினும் அவர் சிந்தனையே மேலும் விரித்துக் கதையை முழுமையாக முடிக்கவில்லை. அதைச் சற்று நீட்டி முடித்திருக்க வேண்டும்.

“கணவன் தனது அன்பு மனைவியின் பிரிவாற்றாமையைத் தாங்கமுடியாமல் வீட்டைவிட்டு வெளியேறி நவன் பின்னர் வீடு திரும்பவே இல்லை. சில மாதங்கள் கழித்து ரிஷிகேசத்தில் ஒரு சந்நியாசி வேடத்தில் பார்த்ததாக யாரோ கூறினார்கள் என்று முடித்திருந்தால், என் கதையும் மாறி இருக்கும்.

முழுமை பெறாத அக்கதைதான் என் வாழ்வின் குறுக்கீடாக ஒரு பாறாங்கல் போல் நின்றது. கதையைப் படித்தேன். எனக்கு ஒரே திகைப்பு. எனக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. “கதையைப் படித்து விட்டீர்களா?” என ஒரு வெற்றிப் பார்வையோடு என்னைப் பார்த்துக் கேட்டாள் என் துணைவி. ஆழ்ந்த சிந்தனையோடு மௌனமாக ஒரு பெருமூச்சு விட்டேன்.

அதற்குள் அவசரமாக அடுப்பண்டை போய் விட்டாள். இராஜம் என்று கூப்பிட்டேன். அவள் பெயர் லோகாம்பாள். ஆயினும் இராஜம்பாள் என்றுதான் எல்லோரும் அழைப்பார்கள்.

கூடுவாஞ்சேரியில் நாங்கள் விலைக்கு வாங்கிய வீட்டில்தான் அப்போது இருந்தோம். நான் கூப்பிட்டவுடன் அதற்காகக் காத்திருந்தவள்போல் விரைவாக வந்தாள். அவள் முகத்தில் ஒரு வெற்றி ஒளி வீசியது. அவள் இருகரங்களைப் பற்றிக்கொண்டேன். எனது கண்ணீர் தாரை தாரையாக வடிந்தது. உன் மனநிலையைப் புரிந்துகொண்டேன்.

இனி நான் தடை சொல்வதற்கு இல்லை. உன்னைத் தவிர வேறு எந்தப் பெண்ணையும் நிமிர்ந்துகூடப் பார்க்க விரும்பாத எனக்கு இத்தகைய நிலை வரக்கூடாது. வந்துவிட்டது. விதியை ஓரளவு மதியால் வெல்லலாம்.

ஆனால் அந்த விதி ஒரு சிக்கலான சூழலில் கொண்டு வந்துவிட்டு, என் அறிவு செயல்பட வொட்டாது செய்துவிட்டது. “இரண்டாம் திருமணத்திற்கு ஒத்துக் கொள்கிறேன். ஆவண செய்” என்று குரல் தழுதழுக்கக் கூறினேன். அவள் பிரிவாற்றாமையைக் கண்டு அவளும் அழுதுவிட்டாள். மேலும் கூறினாள், “நீங்கள் திருமணம் செய்துகொண்டால் எந்தவிதத்திலும் எங்களுக்குள் சண்டை வராமல் பார்த்துக்கொள்கிறேன் என்று”.

வேதாத்திரியின் பாதையைக் காவேரி கதை தடுத்தது. கூடுவாஞ்சேரிக்கு அடுத்த நந்திவரம் கிராமத்தில் லோகாம்பாளின் சின்னம்மா மகளையே பெண் பார்த்தனர். லோகாம்பாளின் முழு முயற்சியுடன் வேதாத்திரிக்கும் லட்சுமிக்கும் இரண்டாம் திருமணம் நடைபெற்றது.

32. தலைக்கு வந்தது...

ஒருநாள் மாலை நேரம். வேதாத்திரி அலுவலகம் முடிந்து சைக்கிளில் அண்ணாசாலைக்குச் சென்றார். பால் வியாபாரம் செய்தபோது தனக்குத் தரவேண்டிய பணத்தைக் கேட்டு வாங்குவதற்காக அவரைத் தேடிச் சென்றார்.

திரும்பும்போது கெயிட்டி தியேட்டரைத் தாண்டி சோமதீஸ் வரன்பேட்டை வாராவதியையும் தாண்டி விட்டார். எதிரில் நாலு சக்கர மாட்டுவண்டி வந்து கொண்டிருந்தது.

வேதாத்திரி சென்றுகொண்டிருந்த சைக்கிள் ஹாண்டில் பார் உழன்றது. பிரேக்போட முயன்றார். ஆனால் பிரேக் பிடிக்கவில்லை. இறக்கத்தில் உருண்டு சைக்கிளோடு அந்த வண்டியில் மோதினார். மாட்டு வண்டிச் சக்கரத்தில் சைக்கிள் மாட்டிக்கொண்டு நொறுங்கி விட்டது. அக்கம்பக்கத்தில் இருந்தவர்கள் ஒரே கூச்சல் போட்டார்கள்.

மோதிய வேகத்தில் மார்பில் பலத்த அடிபட்டு கீழே விழுந்துவிட்டார். மாட்டுவண்டியின் நுகத்தடி எதிர்புறம் தள்ளியதால் முன்புறம் விழுந்துவிட்டார். சக்கரத்தை சைக்கிள் முட்டுக்கட்டுபோல் ஆக்கிவிட்டது. வண்டி நின்றுவிட்டது. அதற்கு நாலு அங்குலத்தில் கீழே நினைவு இழந்து கிடக்கிறார் வேதாத்திரி.

இதெல்லாம் கண் இமைக்கும் நேரத்தில் நடந்து விட்டது. அருகில் இருந்தவர் பக்கத்தில் இருந்த கடை ஓரத்தில் அமர்த்தித் தண்ணீர் கொடுத்தார்கள். பத்து நிமிடங்களில் வேதாத்திரிக்கு நினைவு வந்தது. மற்றவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்த விளக்கம் தான் பெரிய ஆபத்தில் சிக்கிக் கொண்டதை உணர்ந்தார்.

உடம்பெல்லாம் அடி. சிறுசிறு காயங்கள். இடது கையை எடுக்க முடியவில்லை. வலது கையால் தானே தடவிக் கொண்டார். வலது கையால் இடது பக்கத்தில் ஓடிந்த எலும்புகளைச் சேர்த்துப் பிடித்துக்கொண்டார். அப்போது அவரிடம் முன்பு பால் வியாபாரத்தில் வேலையில் இருந்த ஒரு பையன் எதிர்பாராத விதத்தில் அங்கு வந்தான்.

அவனைப் பின்னால் வரச்சொல்லிவிட்டு, சைக்கிள் ரிக்ஷாவில் ஏறி நேராக பெரிய மருத்துவமனைக்குச் சென்றார். விபத்துப் பிரிவு மருத்துவரிடம் நிலைமையைக் கூறினார். வேதாத்திரியை அங்கு உட்காரச் சொல்லிவிட்டு போன மருத்துவர் ஒரு மணிநேரம் ஆகியும் வரவில்லை.

உடல் வேதனையோடு மனவேதனையையும் சுமந்து கொண்டு ரிக்ஷாவில் சிந்தாதிரிப்பேட்டை வந்தார். அங்கு எலும்பு முறிவு சிகிச்சை நிபுணரிடம் சென்றார். அங்கு உடனே கட்டுப்போட்டு காயங்களுக்கு மருந்தும் கொடுத்தார்கள். மேலும், பத்திரமாக எழும்பூர் நிலையத்துக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள்.

இதற்குள் வேதாத்திரி அடிபட்ட செய்தி கூடுவாஞ்சேரி போய் சேர்ந்துவிட்டது. இச்செய்தி கேட்டு வேதாத்திரியின் அன்னையாரும், துணைவியாரும் அழுத அழுகையைக் கண்டு ஊரே கலங்கி விட்டது. உயிரோடு திரும்பி வருவாரா என்ற அளவுக்குச் செய்தியும் திரித்துக் கூறப்பட்டு விட்டது.

அப்போது வேதாத்திரியின் நண்பர் கபூர் சாயபு நேரில்போய் வேதாத்திரியின் குடும்பத்தினருக்கு ஆறுதல் கூறினார். தானே நேரில் பார்த்து வருவதாகக் கூறி எழும்பூர் வந்தார். எழும்பூரில் இருவரும் சந்தித்தனர். இரவு 10.30க்கு முதல் வகுப்பு பெட்டியில் கூடுவாஞ்சேரி வந்தடைந்தனர்.

வேதாத்திரியால் நகர முடியவில்லை. புகைவண்டி சிறிதுநேரம் நின்றது. நாலு பேர் வண்டிக்குள் வந்து இறக்கி விட்டார்கள். பிறகு ஒரு கட்டில் வரவழைத்து, அதில் படுக்க வைத்து வீட்டுக்கு எடுத்துச் சென்றார்கள். இந்த நிலையில் கண்ட மனைவியின் கதறலை வேதாத்திரியால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

மறுநாள் முதல் நோயாளியைப் பார்க்க உறவினர்கள் வந்து போனார்கள். செலவு கட்டுமீறியது. ஒரு வாரம் கழித்து எலும்பு கூடவில்லை. எனவே புத்தூர் சென்று கட்டுப் போட்டு வந்தனர். ஒரு வாரத்தில் எலும்பு கூடிவிட்டது. ஒரு பெரிய ஆபத்தில் இருந்து தப்பிய வேதாத்திரியின் தலைக்கு வந்தது தலைப்பாகையோடு சென்றது.

33. மனம் மாறிய வியாபாரி

தனது முதல் மனைவியின் வற்புறுத்தலால் இரண்டாவது திருமணம் செய்துகொண்டார் வேதாத்திரி. இந்த அனுபவத்தை இருதாரம் என்ற தலைப்பில் பன்னிரண்டு கவிகள் எழுதினார். அனுபவம்தானே கவிதையின் தாயகம். இந்தக் கவிதைகளை எழுதி முடித்த மறுநாள் அவரது இல்லத்திற்கு ஒரு நண்பர் வந்தார்.

அவர் பெயர் தண்டபாணி செட்டியார். அனந்தபுரத்திற்கு அடுத்த பனைமலைப்பேட்டையில் வசிக்கிறார். இரவு இருவரும் சாப்பிட்டனர். சாப்பாடு முடிந்தவுடன் ஏதோ வேதாத்திரியிடம் பேச முயன்றார். ஆனால், தான் எழுதிய பன்னிரண்டு கவிதைகளைப் படித்து முடித்துவிடுங்கள். பிறகு பேசலாம் என்று எழுதி வைத்திருந்த கவிதைகளை அவரிடம் கொடுத்தார்.

வேதாத்திரியின் கவிதைகளைப் படித்துப் பொருளுணர்ந்து ரசிப்பவர்களில் தண்டபாணியும் ஒருவர். எப்போது வந்தாலும் வேதாத்திரியின் கவிதைகளைப் படித்து, விவாதித்து விளக்கம் பெறுவது அவரது வழக்கம். அந்த முறையில்தான் “இருதாரம்” என்ற தலைப்பில் உருவான கவிதைகளும் படிக்கக் கொடுத்தார்.

கவிதைகளைப் படித்தார். ஆழ்ந்து சிந்தனை செய்தார். ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்ததுபோல கவிதைகளை வேதாத்திரியிடம் கொடுத்து, இது பலர் வாழ்வைத் திருத்தி அமைக்க உதவும் என்று சொன்னார். பிறகு ஏதேதோ சிறிது நேரம் பேசிவிட்டு இரவு படுக்கைக்குச் சென்றுவிட்டார்.

மறுநாள் காலையில் எழுந்து பார்த்தபோது, அவர் ஊருக்குப் போய்விட்டது தெரிந்தது. அவர் வந்தவுடன் உடனே திரும்பிப் போனது கிடையாது. வேதாத்திரியின் கம்பெனிக்கு அவர்மூலம் அறுபது தறிகள் பனைமலைப்பேட்டையிலும், சுற்றுப்புறக் கிராமங்களிலும் நெய்து வந்தன. அவர் நூல் பாவு, பணம் வாங்கிக்கொண்டுதான் போவார். உடனே திரும்பிப் போனது வேதாத்திரிக்கு வியப்பைத் தந்தது.

வேதாத்திரியின் தம்பியிடம் மட்டும் சொல்லிவிட்டுப் போனது தெரிந்தது. முக்கியமான குடும்ப விஷயத்தைப் பற்றிப் பெரியவரிடம் ஆலோசனை கேட்க வந்தேன். அவரிடமிருந்து பதில் கிடைத்துவிட்டது. வீட்டுக்குப் போகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டுப் போயிருக்கிறார்.

இச்செய்தியை வேதாத்திரியிடம் தம்பி கூறியபோது, அவருக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. தன்னிடம் குடும்ப விஷயமாக எதுவும் கேட்கவில்லையே என்று கூறினார்.

இரண்டு நாட்கள் கழித்து தண்டபாணியிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. “எனது தாய் தந்தையர் எனக்கு இரண்டாவது திருமண ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். பிள்ளை யில்லாத குறையைப் போக்க, அவர்கள் அவ்வேற்பாடு செய்தனர்.

அதுபற்றி உங்களைக் கேட்டு கருத்தறிந்து பிறகு பதில் சொல்வதாகச் சொல்லிவிட்டு, உங்களிடம் வந்தேன். நான் உங்களைக் கேட்கக்கூட இல்லை. அதற்குள் நீங்கள் “இருதாரம்” என்ற தலைப்பில் பன்னிரண்டு கவிகளைப் படிக்கக் கொடுத்தீர்கள்.

அதைப் படித்தபின்னர் எனக்குப் போதிய பதில் கிடைத்துவிட்டது. இது தெய்வச் செயலாக எனக்குத் தோன்றியது. வீட்டுக்கு வந்தவுடன் திருமண ஏற்பாட்டை ரத்து செய்துவிட்டேன். என்மேல் என் பெற்றோர்க்குச் சிறிது வருத்தம்தான். ஆயினும் அவர்களைச் சமாதானப் படுத்திவிட முடியும். என்னை நல்ல சமயத்தில் விழிப் பூட்டிக் காப்பாற்றி விட்டீர்கள்” என்று அக்கடிதத்தில் எழுதியிருந்தார்.

ஒரு “காவேரி கதை” தன் வாழ்க்கைப் பாதையைத் தடுத்தது. “இருதாரம்” கவிகள் மூலம் ஒருவர் பாதையைச் சரிசெய்தது. தனது பன்னிரண்டு கவிகள் மூலம் வியாபாரியை மாற்றியது குறித்து வேதாத்திரிக்கு அளவிட முடியாத மகிழ்ச்சி. இக்கவிகளை இரண்டாயிரம் பிரதிகள் அச்சிட்டு வெளியிட்டார்.

34. குறை அறவே அற்றுப் போனது

அன்றாட வாழ்க்கைப் பொருட்களின் எண்ணிக்கை பெருகும் அளவிற்கு ஒரு மனிதனிடம் வாழ்க்கைச் சிக்கல்கள் பெருகுகின்றன. தனது பாதுகாப்பில் வாழக் கூடிய மக்கள் எண்ணிக்கை பெருகும் அளவிற்கு அச்சிக்கல்கள் மேலும் பல மடங்கு பெருக்கமடைகின்றன. இவ்வளவையும் அறிந்த மனிதன்தான், சிக்கல்களை வளரவிடாமல், இருக்கும் சிக்கல்களை நுட்பமான முறையில் போக்கிக்கொண்டு, தெளிவோடு வாழ்வான்.

வேதாத்திரியின் வாழ்விலும் இத்தகைய முறையில் உருவான சிக்கல்கள் ஏராளம். அவற்றில் மக்கட்பேறு இல்லாமையும், அதன் காரணமாக இரண்டாம் திருமணம் செய்துகொண்டதும், அவரது வாழ்வில் எவ்வளவோ சிக்கல்களைப் பெருக்கிவிட்டன.

இருப்பினும் சிந்தனையில் ஆழ்ந்து தத்துவ விளக்கம் தெளிவாகப் பெற்றபின் அச்சிக்கல்களை எதிர்த்து எளிதில் வெற்றி பெற்றார்.

முதலில் மக்கட்பேறு இல்லாத குறை இருந்தது. அது நாளாக்குநாள், மறந்தே போய்விட்டது. அதுமட்டுமல்ல, மக்கட்பேறு இல்லாத காரணத்தைத் தனது சிந்தனையால் கண்டறிந்தார். இதற்குரிய மூன்று காரணங்களை மானுடத் திற்குத் தனது ஞானதிருஷ்டியில் சொன்னார்.

1. இளமையில் திருமணம் மறுத்து சன்யாசம் கொள்ளாதல்.
2. உடல்நலக் கேட்டினால் விந்து கெட்டுப் போய்விடல்.
3. வினைகள் கழிக்கப் பெற்றுப் பரம்பொருளோடு உயிர் இணைந்து நிற்கும் தவ சித்தி.

இவற்றில் தனக்கு மூன்றாவது காரணத்தினால்தான் குழந்தை பிறக்கவில்லை என்பதைத் தெளிவாக உணர்ந்தார்.

சிறுவயதில் அடிக்கடி பஜனைக்குச் செல்வார். தாயுமானவர் பாடலான “அங்கிங்கெனாதபடி” என்ற பாடலை அங்கு விருத்தமாகப் பாடுவார்கள். அந்தக் கவியின் பொருளுணர்ந்து அதேநிலையில் ஆழ்ந்து நின்று விடுவார். பின்னர் வீட்டுக்கு வந்தபின்னும் அப்பாடலை மனப்பாடம் செய்து இரசிப்பார்.

“பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவனடி சேராதார்.”

“வீழ்நாள் படா அமைநன்றாற்றின் அஃதொருவன்
வாழ்நாள் வழியடைக்குங் கல்”

என்ற வள்ளுவர் வாக்கிற்கு இணங்க அடிக்கடி மெய்ப்பொருளோடு இணைந்து இலயமாகும் பேறு, சிறு வயதிலேயே அவருக்குக் கிடைத்தது.

இருப்பினும் அதைத் தெளிவாக விளக்கம் பெறப் பல ஆண்டுகள் சென்றன. செயல்களிலும் ஒழுக்கம் பிறழாத அறவழியே செயலாற்றி வாழ்ந்தார். கடவுளைச் சேர்ந்து முக்தி பெறவேண்டும் என்பதே, சிறுவயது முதல் அவருக்கு ஏற்பட்ட ஆசை.

இக்காரணங்களால் பிறவிக்கு உரிய தொடர்பு அறுந்து விட்டது. மேலும் விந்தின் மூலம்தான் பிறவித் தொடர் என்ற விளக்கமும் கிடைத்தபின்னர், தனக்குக் குழந்தை இல்லையே என்ற குறை அறவே அற்றுப் போயிற்று.

மேலும் தனது தம்பி மகளான ஞானாம்பிகையை வளர்க்கும் வாய்ப்பு அவரது மனைவிகளுக்கு கிடைத்தது. அவர்களுக்கும் குழந்தை ஆசை அடங்கிவிட்டது.

பிறவித்தளையை அறுத்து ஞானத்தைத் தேடிச் சென்ற ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர், வேதாத்திரி போன்ற மகான்களுக்கு எவ்வாறு மக்கட்பேறு கிடைக்கும். மானுடமே இவர்களது குழந்தைகள் தானே! மானுடத்தைத் தழைக்க வந்த மகான் களின் பற்று இறைவன்மீது மட்டும்தான் இருக்கும்.

35. சினம் வென்ற சித்தர்

வேதாத்திரி திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்தில் ஓராண்டு ஆசிரியராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது அவருக்கு வயது இருபத்திரெண்டு. வகுப்பில் எட்டு வயதில் ஒரு பையன் இருந்தான். அவன் மட்டித்தனமாக இருந்தான். பாடங்களைச் சரியாகப் படிப்பதில்லை.

இதனால் தனது பிரம்பை எடுத்து கைபோனபடி அவனை மேலும் கீழும் திருப்பித்திருப்பி பலமாக அடித்து விட்டார். அந்தக் குழந்தை பதைபதைத்து அழுத காட்சி அவர் உள்ளத்தை உருக்கிவிட்டது.

“சார்! சார்! வலிக்கிறது சார்! தாங்கமுடியவில்லை சார்! என்று அவன் கெஞ்சினான். அவனது கூச்சலில் இவரது மனம் விழித்துக் கொண்டது. உடனே அவனை அணைத்துக் கொண்டார். மற்ற குழந்தைகள் எல்லோரும் இருவரையும் பார்க்கின்றனர். இவரது கண்களில் நீர் பெருகிவிட்டது.

பிரம்பை வீசி எறிந்தார். இனிமேல் நன்றாகப் படியப்பா. நான் அடிக்க மாட்டேன். நான் நன்றாக கற்றுத் தருகிறேன் என்று பாடம் சொல்லத் தொடங்கினார். இடது கையால் அவனை அணைத்துப் பிடித்துக்கொண்டு அவன் கையில் பிடித்திருக்கும் புத்தகத்தில் வலக்கை விரல்களால் எழுத்துக்களைக் காட்டிப் பாடம் சொல்லிக்கொடுத்தார்.

ஆனால், இவரது கண்களில் இருந்து தாரை தாரையாக கண்ணீர் வடிந்தது. குரல் கம்மிவிட்டது. அவரால் அங்கு நிற்க முடியவில்லை. தலைமை ஆசிரியரிடம் சொல்லி விட்டுச் சற்று முன்னதாகவே வீட்டுக்குச் சென்றுவிட்டார்.

அன்று முழுவதும் இவருக்கு மனம் நிலை கொள்ளவில்லை. அந்த அப்பாவிக்கு குழந்தை, தன்னுடைய கைப்பிரம்பு, இரக்கமற்ற முறையில் தான் கொடுத்த அடி, அந்தக் குழந்தைக்கு தான் செய்த கொடுமை, திருப்பித் திருப்பி அவர் மனதை வாட்டியது.

அன்று இரவு அவருக்குச் சீக்கிரமே தூக்கம் வரவில்லை. கண்களில் இருந்து தாரை தாரையாக நீர் வழிந்துகொண்டே இருந்தது. அன்றுமுதல் அவர் குழந்தைகளை அடிப்பதில்லை. அதுமட்டுமல்ல எந்தக் குழந்தையைக் கண்டாலும் அன்பு பாராட்டத் தொடங்கினார்.

இது ஒரு கொடுமையென நினைத்தார். தன்னை மறந்து சினத்தால் செய்த செயலுக்கு வருந்தினார். இந் நிகழ்ச்சியே சினத்தைச் சீரமைப்பது எப்படி என்ற தற்சோதனையின் தாயகமாக அமைந்தது.

36. நெறியினை உணரா மாந்தர் நிர்வாகம்

வேதாத்திரியின் முயற்சியாலும் உழைப்பாலும் லுங்கி வியாபாரத்தில் வாணிபம் பெருகிக்கொண்டே வந்தது. அவருடைய மனதில் தெளிவும், சிந்தனையில் தெளிவும் உயர்ந்துகொண்டே வந்தன. வேதாத்திரி மகரிஷியாக மாறுகிற நேரம் வந்துகொண்டே இருந்தது.

இந்த நிலைமையில் போஸ்டல் ஆபீஸ் அலுவலக வேலை அவருக்கு அவரது மனநிலைக்குப் பொருந்தாமல் இருந்தது. அந்த வேலையை இராஜினாமா செய்துவிடவும் முடிவு செய்தார். இதற்கு இறையாற்றலே அவருக்கு ஒரு சந்தர்ப்பத்தைத் தந்தது.

18.1.1946-ல் ஆபீசில் ஒரு நிகழ்ச்சி. நிதிக் காப்பாளர் லீவு எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார். அவர் இடத்தில் வேறு ஒருவரை அமர்த்தினார்கள். அவர் சட்டத்திற்குப் புறம்பாக ஒரு காரியம் செய்யும்படி சொன்னார். நான் மறுத்தேன். உடனே அவருக்குச் சினம் வந்துவிட்டது. “You must obey my orders” என்று ஆங்கிலத்தில் உரக்கச் சொன்னார்.

“நான் சொல்வதற்கு நீ கீழ்ப்படிந்துதான் வேலை செய்யவேண்டும்” எனச் சொன்னார். நான் பேனாவை மேசைமீது வைத்துவிட்டு அவரைப் பார்த்தேன். “நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?” என்று கேட்டேன். மீண்டும் “You must obey my orders” என்று கூறினார். “தவறாக இருந்தால்?” என்று கேட்டேன். “எப்படி இருந்தாலும் நான் சொல்வதைத் தான் நீ செய்யவேண்டும். அதற்கு நான் தானே பொறுப்பாளி?” என்றார்.

உடனே ஒரு கடிதத்தை எடுத்தேன்.

To

The Dy. Accountant General

Posts & Telegraphs, Madras.

ஐயா,

நான் தங்கள் காரியாலயத்தில் இருபத்தி மூன்று வருடங்களாகப் பணிபுரிந்து வருகிறேன். நானே சிருஷ்டித்துக்கொண்ட இந்த ஊழியத் தளையை அறுத்து, அறிவின் சுதந்திரத்தை அடையத் தீர்மானித்து விட்டேன். ஆகவே, இந்தக் கணம் முதல் கொண்டு நான் இக்காரியாலயத்தில் ஏற்று வரும் உத்தியோகத்தை மிகச் சந்தோஷமாக இராஜினாமா செய்கிறேன்.

இப்படிக்கு,

தங்கள் உண்மையுள்ள,

வேதாத்திரி.

என்று எழுதிக் கையொப்பமிட்டு ரிக்கார்டு சூப்பர்வைசரிடம் கொடுத்துவிட்டேன்.

“நீங்கள் இப்படி உடனே இராஜினாமா செய்து விட்டீர்களே! நாங்கள் எங்கள் மேலதிகாரிகள் தரும் எவ்வளவு துன்பங்களைத் தாங்கிக்கொண்டு வேலை செய்து வருகிறோம்” என்று சில அன்புள்ள நண்பர்கள் கூறினார்கள்.

உடனே ஒரு தாள் எடுத்தேன்,

“அறிவினால் சிருட்டி செய்த
அதிகாரப் பிரயோகத்தின்
நெறியினை உணரா மாந்தர்
நிர்வாகம் செய்யும்போது
முறிவில்லா முறை பழக்கி
முன் விதி நினைந்து மக்கள்
கறியில்லா உணவைக் கொள்ளும்
கருத் தொக்க வாழ்கின்றாரே!”

என்று எழுதிக் கொடுத்தேன்.

அதிகாரச் சட்டங்கள் அறிவாளிகளால் வகுக்கப் பெறுகின்றன. அவற்றை முட்டாள்கள் அமுல்படுத்தும்போது அந்த ஆளுகைக்கு உட்பட்டவர்கள், வருந்தத்தான் நேரும். உறவை முறித்துக்கொண்டு போனால் எப்படி?

இந்த நிலையில் கறியில்லாத போதிலும், பசிக் கொடுமை தீர வெறும் சோறு சாப்பிடுவதைப் போல அறிவில்லாதவர்கள் கீழ், உத்தியோகம் பார்க்கிறவர்கள் துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அறிவின் கீழ்நிலையில் உள்ளவர்களில் சிலர் சந்தர்ப்பவசமாக அதிகாரத்திற்கு வந்துவிடுகிறார்கள். அந்த அதிகாரமே தங்கள் சொந்த சொத்துப் போல கருதிக் கொண்டு அவர்கள் கீழ் வேலைப் பார்க்கும் துணை வர்களுக்கு அளிக்கும் துன்பங்களோ சொல்லி முடியாது.

இத்தகைய சித்ரவதையோடு மட்டும் விட்டு விடுகிறார்களா? தம் கீழ் பணியாற்றும் அவர்கள் இரகசிய கார்டையும் (Personal File) களங்கப்படுத்தி விடுகிறார்கள். அவர்கள் உத்தியோக உயர்வையும் வருடாந்திர சம்பள உயர்வையும் பாதிக்கும் அளவிற்கு அவர்கள் தீமை பரவி விடும். “அவர்கள் செய்யும் பாவம் அவர்களையே பழிவாங்கும் பிற்காலத்தில். அதன் பின்னர்தான் அவர்கள் திருந்துவார்கள்” என்று நண்பர்களிடம் கூறிவிட்டு சென்று விட்டார். வேறு வழியின்றி அவரது இராஜினாமா ஏற்கப்பட்டது.

37. அறுகுணச் சீரமைப்பின் பிறப்பிடம்

அப்போது வேதாத்திரிக்கு வயது முப்பத்தேழு. இரண்டு மனைவிகள். பெரிய குடும்பம். பெருகி வருகின்ற தொழில். ஒரு நாள் இளைய மனைவி இலட்சுமி குளிக்கும் இடத்திற்கு உடம்பு தேய்க்க வந்தார்கள். அது மார்சுழி மாதம். குளிர் நடுங்குகிறது.

குளிர்ந்த நீரில்தான் எப்போதுமே மகரிஷி குளிப்பார். ஆனால் முதலில் தண்ணீரைத் தொட்டு உடல் முழுவதும் தேய்த்துச் சிறிது தோலுக்கு உணர்ச்சி மாற்றம் ஏற்படச் செய்வார். அதன்பிறகே குவளையினால் நீர் எடுத்து தலையிலும் உடம்பிலும் ஊற்றிக் கொள்வது வழக்கம்.

அதுபோலச் சிறுகச் சிறுக தண்ணீர் எடுத்து உடம்பில் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தார். அந்தநேரம் இலட்சுமி, கையில் ஒரு வாளி நிறைய நீர் மொண்டு வந்தார். ஏன் இவ்வாறு பயப் படுகிறீர்கள். ஒரு வாளி ஒரே தடவையாக ஊற்றினால் குளிர் தெளிந்துவிடும் என்று கூறித் தலையில் ஊற்றிவிட்டாள்.

இவருக்குத் தாங்கமுடியாத உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. சினம் மீறிவிட்டது. குளிர் எப்படி இருக்கிறது என்று நீ பார் என்று இவர் ஒரு வாளி தண்ணீரை எடுத்து இலட்சுமியின் தலையில் ஊற்றி விட்டார். மனைவி ஒன்றும் பேசவில்லை. சிலைபோல் நின்றார்கள். தலையில் ஒழுகும் தண்ணீரை வழித்துவிட்டுக் கொண்டார்கள்.

ஆனால், இலட்சுமியின் கண்களில் நீர் பெருக் கெடுத்து விட்டது. முந்தானையால் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டே விக்கி அழுதார்கள். மனைவிக்கு குளிர் ஏற்படச் செய்தது, அப்படி ஒன்றும் கொடுமை அல்ல. அவள் தன் கணவன் என்ற உரிமையில் விளையாட்டாக அவர்மீது குளிர்ந்த நீரை ஊற்றினார்கள். ஆனால், மனைவி மனம் புண்படும்வகையில், தான் சினம்கொண்டு மனைவியிடம் நடந்துகொண்ட விதம், மிகவும் கொடுமை என உணர்ந்தார்.

உடனே, தன் மனைவிக்கு ஆறுதலும் கூறினார். எனினும் இவருக்கு மட்டும் ஆறுதல் கிடைக்கவில்லை. இத்தகைய முறையில் சினம் எழாமல் காக்க முற்பட்டார். பல வழிகளைப் பின்பற்றிச் சிந்தித்தார். இச்சிந்தனையின் தொடரில் வந்த சிந்தனைத் தெளிவே, அறுகுணச் சீரமைப்பு என்ற ஒரு பெரிய உலகநலக் கருத்து உருவாகியது.

தவறு செய்தல் மனித இயல்புதான். சிந்தனை ஆற்றல் இல்லாதவர்கள், அந்த தவறுகளைப் பெருக்கிக்கொண்டே போவார்கள். சிந்தனைத் திறன் உடையவர்கள் தவறு செய்து விட்டால் அதன் விளைவைக் கணித்து, அத்தவறு செய்யாத விழிப்பு அடைவார்கள். மற்றவர்களும் இத்தகைய தவறு புரியாமலிருக்க என்ன வழி என்று ஆராய்ந்து முடிவு கண்டு பயன் விளைவிப்பார்கள்.

இச்சிந்தனையில் எழுந்ததே இக்கவி.

“அறிவைப் புலன்களில் அதிக நாள் பழக்கினேன்
 அதன்பயன் உணர்ச்சிகள் அறிவை வென்றன
 அறிவை யறிவால் ஆராயப் பழகினேன்
 அந்த நிலையிலும் புலன்களை இயக்கினேன்
 அறிவு அகண்டா காரத்தில் நிலைபெற
 அதிக விழிப்பும் பழக்கமும் பெற்றது
 அறிவு புலன்களை அறிந்தது வென்றது
 அங்கு வாருங்கள் அமைதி விரும்புவோர்”

38. வேதாத்திரி பச்சை

வேதாத்திரியின் லுங்கி வியாபாரம் அப்போது நாளுக்குநாள் மேலோங்கியது. வெளியிலே சாயம் தீர்த்து நூல் கொண்டு வருவது மிகவும் சிரமமாக இருந்தது. எனவே சொந்தமாக ஒரு சாயத் தொழிற்சாலை தொடங்கினார்.

இவர் போடும் ஒருவிதமான பச்சைக் கலர் வேறு யாராலும் கொண்டுவர முடியவில்லை. மார்க்கெட்டில் அந்தக் கலருக்கு பெயர் வேதாத்திரி பச்சை. பளிச்சென்று தெரியும் கலர். சாயம் வெளுக்காது. எந்த விகிதத்தில் எப்படிக்க கலர்களைச் சேர்க்க வேண்டுமோ அப்படிச் சேர்த்து வெற்றி பெற்றார்.

சாயம் சம்பந்தப்பட்ட ஒரு ஆங்கிலேயக் கம்பெனி தனது நிபுணர்களைக் கூடுவாஞ்சேரிக்கு அனுப்பி ஆலோசனை பெற்றது. ஜவுளித் துறையில் இருக்கும் நிபுணர்கள் அனைவரும் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் சாயம் சம்பந்தப் பட்ட யோசனையைக் கேட்க கூடுவாஞ்சேரியில் கூடுவார்கள்.

“நான் போட்ட அஜந்தா நீலத்திற்கும், பச்சைக்கும் கிடைத்தது போன்ற சாய எழில் வேறு யாருக்கும் வரவில்லை. அந்தக் கலர்தான் இப்போது நமது “மனம்” புத்தக அட்டையில் வந்துள்ளது. மற்ற Blue நிறங்களோடு வைத்து ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் தெரியும். மற்றவர்களுக்குச் சாயம் போடுவதில் மனம் வராது. சாயத்தைக் குறைத்து லாபம் வரவேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் போடுவார்கள். அல்லது ஏதாவது வேறு கலப்படம் செய்வார்கள். அதனால் வராது. அசல் சாயப் பவுடரை அசலாகப் போட்டவர்கள் யாருமே இல்லை. நானே சாயப் பவுடர் கலக்குவேன். சில சமயம் வேலை பார்த்த ஆட்களும் சாயம் கலக்குவார்கள்.

முதன்முதலில் நானே சாயப் பவுடர்களைக் கலக்கி கொடுத்துக் கொண்டிருந்தேன். பிறகு நான் அடிக்கடி வெளியில் சென்றபோது நானிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் அவர்கள் கலக்கிவிடுவார்கள். என்னுடைய மைத்துனர் இந்த வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டார். பிறகு மைத்துனர் மகன் இளங்கோ பார்த்துக் கொண்டான்”.

“எனது லுங்கி வியாபாரத்தை முழு முயற்சியோடு நடத்த முடிந்தது. நூல் சாயம் போடும் தொழிற்சாலையில் புதுப்புதுக் கண்டுபிடிப்புகள் வெற்றியளித்தன. வேதாத்திரி கலர் என்றால் மார்க்கெட்டில் நல்ல மதிப்பு. சிறுகச் சிறுகத் தறிகளின் எண்ணிக்கை கூடிவிட்டது. சுமார் ஆயிரம் தறிகள் விரைவில் என் கீழ் வேலை செய்தன. மாதம் ஒன்றுக்கு லுங்கி விற்பனை ரூ.1,20,000-க்கு உயர்ந்தது. லுங்கி பீஸ்களை டெலிவரி கொடுக்க மிகவும் சிரமம் ஏற்பட்டது.

எனக்கும் எனது உடன்பிறந்த தம்பிக்கும், முதல் வகுப்பு புகைவண்டி சீசன் டிக்கெட்டுகள் இருந்தும் புகை வண்டியில் லுங்கி பீஸ்கள், அத்தனையும் எடுத்துக் கொண்டு சென்னை செல்ல முடியவில்லை. ஆகவே, ஒரு கார், சொற்ப விலையில் வாங்கினேன். சிறிது ரிப்பேர் செலவு ஆயிற்று. கார் நல்லநிலையில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. பீஸ்கள் டெலிவரி தாமதமின்றி நடந்தது. மூன்று, நான்கு ஆண்டுகள் சென்றன. மேலும் வியாபாரம்பெருகியது. மற்றும் ஒரு கார் தேவைப்பட்டது. வாங்கினேன். நானும் கார் ஓட்டும் லைசென்ஸ் வாங்கிக் கொண்டேன்”.

இவர் முதன்முதலாக ஆரம்பித்தது “சாய்பாபா சாயப்பட்டறை”. சென்னைக்கு அருகில் இருந்த ‘பாளையக்காடு’ என்ற ஊரில் இருந்து தரமான லுங்கிகள் மார்க்கெட்டிற்கு வந்து கொண்டிருந்தன. கூடுவாஞ்சேரியில் இவர் ஆரம்பித்த ‘பரமேஸ்வரி பாளையக்காட்கம்பெனி’ தரத்தில் சிறந்த உயர்தர லுங்கிகளைத் தயாரித்தது. கெட்டிச் சாயத்தில் இவரது லுங்கிகளின் விற்பனை மார்க்கெட்டில் பிரபலமாக நடைபெற்றது.

வேதாத்திரி பச்சை என்பது சுவாமிகளே ஏற்படுத்திய கலர். இந்திய நாடு முழுவதும் அது பிரசித்தம். அக்கலரை வேறு யாராலும் போலி செய்துகொண்டு வர முடிய வில்லை. பின்னாளில் மகரிஷிகளே சொல்லிக் கொடுத்த பின்தான் தெரிந்து கொண்டார்கள்.

அக்காலத்தில் காரைக்காலில் துரியாதீதத்திற்கு குரு தட்சணை என்ன தெரியுமா? ஜவுளி மரியாதைதான். துரியாதீதம் பெற இருக்கின்ற அன்பர்களிடம் ஐந்து, பத்து என வசூல் செய்து அத்தொகையைக் கொண்டு “வேதாத்திரி பச்சை” கரைபோட்ட ஒரு வேட்டியும், ஒரு துண்டும் கொடுப்பார்கள். இதுதான் குரு காணிக்கை.

39. எண்ணங்களின் எழுச்சி

லுங்கி வியாபாரத்தில் முழு மூச்சாக ஈடுபட்டிருந்த நேரம். இதனால் பயனடைந்த குடும்பங்கள் ஏராளம். வியாபாரத்தில் பகல் முழுவதும் உழைப்பு. இரவு நேரத்தில் தவம், தத்துவ ஆராய்ச்சி இவற்றில் ஈடுபட்டார் வேதாத்திரி. மனதைப் பற்றிய முழு விளக்கத் தையும், எண்ணத்தின் ஆற்றலையும் ஆராய்ந்துகொண்டே இருந்தார். நினைவின் ஆற்றலையும் ஆராய்ந்து தெளிந்துகொண்டார். இதில் இவரது வாழ்க்கையில் எண்ணற்ற நிகழ்ச்சிகள் நடந்தன.

ஒருநாள் இரவு ஒன்பது மணிக்குத் தண்டையார்பேட்டையில் இருந்தார் மகரிஷி. அவருடன் வைத்தியர் சொக்கலிங்கமும் இருந்தார். காலத்தோடு பேருந்து கிடைக்காததால் அங்கு அரை மணிநேரம் தாமதமாகிவிட்டது. இருவரும் எழும்பூரில் புகை வண்டியைப் பிடிக்கவேண்டும்.

“இன்று நமக்கு வண்டி தவறிவிடும்” என்று சொக்கலிங்கம் மகரிஷியிடம் சொன்னார்.

“நீங்கள் பாருங்கள். இன்று அதே வண்டிக்குத்தான் போகப் போகிறோம். நாம் போய்ச் சேரும்வரை புகைவண்டி நகராது” என்ற பதில் அளித்தார் மகரிஷி.

சொக்கலிங்க வைத்தியருக்கு மகரிஷியின் வார்த்தை களில் நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை. எழும்பூரில் புகைவண்டி புறப்பட வேண்டிய நேரம் இரவு 9.30 மணி. இவர்களோ 9.50க்குத்தான் எழும்பூருக்குச் சென்றார்கள்.

புகைவண்டி போகவில்லை. பிளாட்பாரத்தில் நின்றுருந்தது. இருவருக்கும் வியப்பு. வண்டியில் ஏறிக் கொண்டார்கள். ஏன் புகைவண்டி தாமதப்படுகிறது என்று அருகில் அமர்ந்திருப்பவர்களிடம் விசாரித்தார்கள்.

“வண்டி காலத்தோடுதான் புறப்பட்டது. ஆனால் என்ஜின் ‘இன்ஜெக்டர்’ பைப் உடைந்துவிட்டது. அதற்குப் பதில் வேறு பைப் போட்டுத்தான் வண்டி எடுக்க வேண்டுமாம். அதனால் வண்டி அரை மணிநேரம் தாமதம்” என்றனர்.

“இது உங்களுக்கு முன்பே எப்படித் தெரியும்? அவ்வளவு உறுதியாக வண்டி போகாது என்று உங்களால் எப்படிக்கூற முடிந்தது” என்ற மகரிஷியிடம் சொக்கலிங்க வைத்தியர் வினவினார்கள்.

“ஒன்றுமில்லை. இப்போது நாம் யோசப் பயிற்சி செய்து வருகிறோம். மனதுக்கு அதனால் ஆற்றல் கூடி வருகிறது. நினைக்கு மாறு மனதுக்குச் சிறு சிறு சம்பவங்கள் பல தடவை அறிந்திருக்கிறேன். ஆனால் புகைவண்டி கூட நிற்கமுடியும் என்று இன்று எனக்குப் பட்டது. அதைச் சோதித்துப் பார்க்கவே இன்று எண்ணத்தை உறுதியாகச் செலுத்தினேன். எண்ணத்தின் ஆற்றலை நன்கு அறிந்து கொண்டேன்.

இதோடு இம்மாதிரி எனது எண்ணத்தைப் பயன்படுத்தக் கூடாது என்று, இன்று முடிவும் செய்து கொண்டேன்” என்றார் மகரிஷி.

“ஏன் இதனால் என்ன தவறு”

“நம் இருவருக்கும் காலத்தோடு போக வண்டி கிடைத்தது. ஆனால் சுமார் 1500 பயணிகள் பிளாட்பாரத்தில் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்களே! அவர்கள் படும் துன்பத்திற்கு நான்தானே காரணம்? இத்தகைய முறையில் இனி எனது ஆற்றலைப் பயன்படுத்துவதில்லை. விளை வறிந்த விழிப்போடுதான் நினைவாற்றலைச் செலவிடுவேன்” என்று சொன்னார்கள்.

இந்த எண்ணத்தில் ஆற்றலை நல்ல முறையில் பயன்படுத்த அருள்நதை விரும்பினார்கள். அந்த சமயத்தில் ஜவஹர்லால் நேரு அமெரிக்கா சென்றார். அவர் ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் பேச இருந்தார். மகரிஷி இங்கு சில வார்த்தைகளைக் கோர்வை செய்தார்.

“இந்த வார்த்தைகளை நேரு ஐக்கியநாடு சபை பேச்சில் வெளியிடுமாறு செய்யமுடியும். அதைச் செய் கிறேன். நீங்கள் தெரிந்துகொள்ளுங்கள்” என்று சில நண்பர்களிடம் சொல்லி வைத்தார்.

முறைப்படி தனது கருத்தலைகளை நேருவுக்கு எட்டுமாறு பரப்பி விட்டார். நான்காவது நாள் பத்திரிகையில் நேருவின் பேச்சைப் படித்தால் அதன் ஊடே இங்கு மகரிஷி கோர்வை செய்து வைத்த வார்த்தைகள் அத்தனையும் இருந்தன.

இதைக்கண்ட நண்பர்கள் அனைவரும் வியந்தனர். அருள் தந்தைக்கோ சிறிதளவுகூட வியப்பில்லை. ஆயினும் நினை வாற்றலைப் பயன்படுத்துவதில் விழிப்போடு இருக்க வேண்டும் என்ற முடிவில் உறுதி பெற்றார்.

எண்ணத்தின் ஆற்றல் அளவிட முடியாததுதான். ஆயினும் இயற்கையாக நிகழும் நிகழ்ச்சிகட்கு தொடர்பு இருக்கிறது. பிரபஞ்சங்களின் ஆற்றலையும்மீறி சிலசமயம் எண்ண ஆற்றல் செயல்படும். ஆனால், இயற்கை விதிக்கும், பல்லாயிரம் பேராகக் கூடிய மனித சமுதாயத்தின் கருத்துப் பதிவுக்கும் எவரேனும் எதிர்ப்பாகச் செயலாற்றினால் பெரும்பாலும் தீமையே விளையும். பொதுவாக ஒரு நன்மையே நாடிய எண்ணத்திற்கு உறுதி ஏற்றுவதில் தவறில்லை.

இத்தகைய ஆராய்ச்சியின் முடிவில்தான் பொதுவாகப் பயன் தரக்கூடிய சங்கற்பத்தை உருவாக்கினார். நாள் தோறும் மெருகேற்றப்பட்டு “உடல்நலம், நீளாயுள், நிறை செல்வம், உயர்புகழ், மெய்ஞ்ஞானம் பெற்று ஓங்கி வாழ்வேன்” என்பதாகும்.

40. அருட்சோதி வள்ளலார் அருள்பாலிப்பு

வள்ளலார் “இனி எல்லா உடம்பிலும் புகுந்து கொள்வேன்” என்று கூறி மறைந்ததும், அருள்தந்தை “எனது வாழ்க்கை விளக்கம்” என்ற நூலில் பதிவு செய்துள்ள சம்பவமும் நம்மைப் பெரிய ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியது. நூற்றாண்டு இடைவெளிக்குப் பின் ஒத்த கருத்துடைய இரு ஞானிகள் தாங்கள் கொண்ட கொள்கைக் காகவும், மானுட உயர்வுக்காகவும் எவ்வகையிலேனும் முயன்று கொண்டே இருப்பர் என்பதற்கு மகரிஷி பதிவுசெய்துள்ள வாழ்க்கைக் குறிப்பே சாட்சியாகும்.

“எனக்கு சுமார் 42 வயது இருக்கலாம். நான் தெருத் திண்ணையில் அடிக்கடி பல நாட்கள் படுத்துறங்குவது உண்டு. ஒருநாள் பெளர்ணமி தினம். இரவு சுமார் மணி 12.30 இருக்கும். நல்ல நிலவு ஒளி திண்ணையில் கால்பாகம் இருந்தது. நான் கண்திறந்து விழித்துப் பார்த்தேன்.

என் வலப்பக்கத்தில் 2 அடி தொலைவில் அருட் ஜோதி இராமலிங்க வள்ளலார், சுத்த வெள்ளை ஆடையோடு தலையை அதே வெள்ளைத் துணியால் மூடிய நிலையில் அமர்ந்திருக்கிறார். எனக்கு ஒரு படபடப்பு ஏற்பட்டது. அவருக்கு வணக்கம் செய்யவேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் எழுந்து அவர் அடியை நாடினேன். “நான் உன்னோடு பத்தாண்டு காலம் இருக்கப் போகிறேனப்பா. இதை இப்போதே யாரிடமும் சொல்லாதே” என்று கூறிய வார்த்தைகளைத் தெளிவாகக் கேட்டேன்.

உடனே காட்சி மறைந்துவிட்டது. உடம்பெல்லாம் புல்லரித்தது. மகிழ்ச்சி தாங்கமுடியவில்லை. என் மனைவியை எழுப்பிக் கூறி மகிழலாம் என்றால், பிறரிடம் அப்போதே கூறவும் கூடாது என்ற அருள் ஆணை. என்ன செய்வேன்? இருதய பூரிப்போடு தவத்தில் உட்கார்ந்தேன். ஆனால் வள்ளலாரின் காட்சி நினைவு தவிர தவமும் வேறெதுவும் செய்யமுடியவில்லை”.

“அன்றுமுதல் பத்தாண்டு காலத்துக்குள் நான் எழுதிய கட்டுரைகள், கவிகள் அனைத்தும் தத்துவ மயம். இராமலிங்க வள்ளலார் அவர் சொந்த உடல்மூலம் முடிக்காமல் விட்டுவைத்த செயல்களையெல்லாம் எனது எளிய உடலை ஆட்கொண்டு முடித்தார் என்றே எண்ணுகிறேன்.

என் கவிகளைக் கருத்துக்களை வியந்து போற்றும் நெருங்கிய நண்பர்களுக்கு இந்த நிகழ்ச்சியினை விளக்கி இந்தச் சிறப்புகள் அனைத்தும் அருள்ஜோதி வள்ளலாருடையதே எனக் கூறி மகிழ்வேன்.

அந்த மகான் பல சந்தர்ப்பங்களில் என்னோடு இருந்து வழி காட்டிச் செயலாற்றுவதை அனுபவபூர்வமாகக் கண்டிருக்கிறேன்”.

என்று எனை இராமலிங்க வள்ளல் பெருமானார்

எதிர்நின்று காட்சிதந்து அருளைப் பொழிந்தாரோ
அன்று முதல் உடல் உயிரோடறிவை அருட்பணிக்கே
அர்ப்பணித்து விட்டேன் என் வினைத்தூய்மையாச்சு
இன்று எந்தன் மனநிலையோ வள்ளற் பெருமானார்
எந்தச் செயல் செய்யென்று உணர்த்துவாரோ அதுவே
நன்று எனக் கொண்டவற்றை நான் முடிக்கும் பேராற்றல்
நல்லறிஞர் பலர் எனக்கு நட்பை அளிக்கின்றார்!”

பரஞ்சோதி மகானின் சந்திப்பிற்குப் பிறகும், வள்ளலாரின் காட்சிக்குப் பிறகும், இவரது ஆன்மீக வளர்ச்சி அற்புதமாக அமைகிறது.

இச்சம்பவம் நடைபெற்றது 1953 ஆம் ஆண்டாகும். அன்றிலிருந்து பத்தாண்டுகள் வரை அதாவது, 1963 ஆம் ஆண்டுவரை வேதாத்திரி மகரிஷியின் உடல்மூலம் வள்ளலார் தம் பணிகளைச் செய்துள்ளார்கள். 1953லிருந்து பத்தாண்டுகளான 1963 வரை - இந்த இடைப்பட்ட ஆண்டுகளில் அதாவது 1958-ல் உலக சமுதாய சேவா சங்கம் தோன்றியுள்ளது.

1858-ல் சென்னை வாழ்வைவிட்டு ஞான மார்க்கத்தைத் தேடி வடலூரை அடுத்த கருங்குழியில் வசிக்கத் துவங்கிய வள்ளலார் கருங்குழியில் வசித்த 1851-1867 வரையிலான காலக்கட்டத்தில் சன்மார்க்க சங்கத்தைத் தோற்றுவித்தார். 1858-ல் தொடங்கிய வள்ளலாரின் சமுதாயப் பணி ஒரு நூற்றாண்டு கழித்து மகரிஷியை ஆட்கொண்டு 1958-ல் புதிய சங்கம் தோற்றுவித்து

உட்பொருளாயிருந்து இம்மக்களுக்கு உயரிய பல உபதேசங்களை இன்றளவும் சொல்லிவரும் அவ்வள்ளலாரின் தனிப்பெருங் கருணையே ஆகும்.

அதனால்தான், மகரிஷி, உலக சமுதாய சேவா சங்கத்தின் தலைமைப்பீடமான ஆழியாறில் அறிவுத் திருக்கோயில் ஓம்கார மண்டபம் அமைந்த இடத்திற்கு 'அருட்பெருஞ்சோதி நகர்' எனப் பெயரிட்டார்கள்.

உலக சமாதானம் என்னும் நூலும் அதில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்களும் வள்ளலார் இருந்த பத்தாண்டு காலத்தில்தான் எழுதப்பட்டுள்ளன. அதற்குப் பிறகும் மகரிஷிகளால் எழுதப்பட்ட கவிகளில் மெத்தப் படித்த வள்ளலார் சாயையே மிகுந்திருப்பதைக் காணலாம். நமது மகரிஷிகளோ தமிழை முறையாக ஓதியதில்லை. செய்யுள் களைத் திறம்பட எழுதுவதற்குப் படித்திருக்க வேண்டிய யாப்பிலக்கணம் நமது அருள் தந்தைக்குத் தெரியவே தெரியாது.

இதனால் தெரிவது என்ன? தான் கூறியவாறு 10 ஆண்டுகள் மட்டும் வள்ளலார் மகரிஷிகளிடம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கவில்லை எனத் தெரிகிறது. வேதாத்திரியை மிகவும் பிடித்துப் போகவே, வள்ளலார் அவர்கள் தொடர்ந்தும் மகரிஷிகளுடனேயே வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

41. தத்துவ ஆராய்ச்சிக்கு உதவிய அன்னை

மகரிஷியின் துணைவியார் அன்னை லோகாம்பாள் அவர்கள், தொண்டிலே மெத்த மென்மையான உள்ளம் கொண்டவர்கள். மகரிஷியுடன் 80 ஆண்டுகாலம் வாழ்ந்த வாழ்க்கைத் துணைவி. மகானின் வாழ்க்கைக்குத் துணையாக வந்த அன்னையாரும் கருமையத் தூய்மை பெற்ற வராகத் திகழ்ந்தார்.

கருமையம் தூய்மையடைந்த மகரிஷியிடம் இராமலிங்க வள்ளலார் இணைந்து துணை நின்றார்கள். அதேபோல் கருமையம் தூய்மையடைந்த அன்னையாரிடமும் ஒரு மகானுடைய அருள் ஆவி துணைநின்று உதவிவந்தது.

மகரிஷி அவர்கள் குடும்பத்தில் சிக்கல் ஏற்பட்ட போதெல்லாம் அன்னையிடம் இருந்த ஆன்மா பாதுகாத்து வந்தது. பல சமயங்களில் அன்னையின் எளிய உடலை ஆட்கொண்டு வழிகாட்டி உள்ளது. இது மகரிஷி குடும்பத்தைத் தவிர மற்றவர்களுக்குத் தெரியாது. ஆனால் ஒருமுறை அன்னையாருக்கு பாதுகாப்பு வளையமாக வந்தபோது அனைவருக்கும் தெரியும் நிலை ஏற்பட்டது.

அப்போது மகரிஷி தியாகராய நகர் ஆசிரமத்தில் தங்கியிருந்தார்கள். கூடுவாஞ்சேரியிலிருந்து உணவு எடுத்துக் கொண்டு அன்னையார் பேருந்தில் பயணித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பேருந்து ஊர்ப்பாக்கம் அருகே வந்து கொண்டிருந்தது. அன்னையார் ஆவேசமாக எழுந்து நின்று, ஓட்டுனரை நோக்கி “வண்டியை நிறுத்து, நிறுத்து” என்று வித்தியாசமான குரலில் ஆணையிடுகிறார்கள்.

பதறிப்போன ஓட்டுனரும் ஏதோ விபரீதம் நடக்கப்போகிறது என்று கருதி பேருந்தை நிறுத்தினார்.

இச்சமயத்தில் பேருந்து எதிரே நடைபெற்ற நிகழ்ச்சி அனைவரையும் திகைப்படையச் செய்தது. பேருந்தை நிறுத்திய வினாடியே எதிரிலிருந்து படுவேகமாக வந்த லாரி நின்றுள்ள

பேருந்தின் முன்பாக தாறுமாறாக ஓடி பக்கத்தில் இருந்த மரத்தினம்மீது மோதி பலத்த சேதமடைந்தது. இக்காட்சியைக் கண்ட அனைவரது இரத்தமும் உறைந்து விட்டது. நடக்க இருந்த விபத்தில் இருந்து தப்பித்த மனநிம்மதி அனைவருக்கும் ஏற்பட்டது.

அன்னை மட்டும் பேருந்தை நிறுத்தியிராவிட்டால், பிரேக் இல்லாத லாரியில் மோதி மிகப்பெரிய அளவில் உயிர்ச்சேதம் ஏற்பட்டிருக்கும்.

மிகவும் பணிவுடன் பயபக்தியுடன் அன்னையிடம் வந்தார் ஓட்டுனர். “அம்மா இவ்விபத்து நடக்கப் போகிறது என்று உங்களுக்கு எவ்வாறு முன்கூட்டியே தெரிந்தது?” என வினவினார்.

மௌன நிலையில் இருந்த அன்னையார் இயல்பு நிலைக்குத் திரும்பினார்கள். “வண்டியை நிறுத்து என்று கத்த வேண்டும்போல் மனதில் தோன்றியது. அதனால் நிறுத்தச் சொன்னேன்” என்றார்கள். அன்னையிடம் இருந்த ஆன்மா பேருந்தில் பயணம் செய்தவர்களைப் பெரிய விபத்திலிருந்து காத்தது கண்டு மக்கள் வியந்தனர்.

அன்னையின் உடலில் இருந்த மகான் தோன்றிய போதெல்லாம் பலமுறை மகரிஷி அவர்கள் உரையாடியுள்ளார்கள். இந்த நேரிடை அனுபவங்களே அவரின் தத்துவ ஆராய்ச்சிக்கு துணைநின்றது.

உயிரின் நிலையைப் பற்றி பல்வேறு கதைகள் உலாவும் சமுதாயத்தில் அவற்றையெல்லாம் அறிவுப் பூர்வமாக சிந்திக்க மகரிஷிக்கு வாய்ப்பு கிடைத்தது. ஓர் உயிர் இன்னொரு உடலை உபயோகித்து இயங்க முடியும் என்று கண்டறிந்தார்.

அறிவியல்பூர்வமாக சிந்தித்து “பிறப்புக்கு முன்னும், இறப்புக்கு பின்னும் உயிரின் நிலை” என்ற கட்டுரையை எழுதினார்கள். இது மனவளக்கலை மூன்றாம் பகுதியில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

மேலும் “Life Before Birth and After Death” என்று ஆங்கிலத்திலும் தனி நூலாக எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்கள். இதுகுறித்து குருவின் ஒலி, ஒளி குறுந்தகடுகளும் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

42. சோதனை இல்லாமல் சாதனையா?

அப்போது வேதாத்திரியின் வியாபாரம் நன்றாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. தனது இரண்டு மனைவிகளுக்கும் ஐந்து பவுனில் சங்கிலி செய்தார். தம்பி மனைவிக்கும் ஐந்து சவரனில் சங்கிலி செய்து கொடுக்கிறார்.

தம்பியோ அவருக்கு இரண்டு பெண்டாட்டி... இரண்டு சங்கிலி செய்துகொண்டுவிட்டார். (பத்து சவரன் ஆயிற்று) எனது மனைவிக்கு ஒரு சங்கிலி! (ஐந்து சவரன் ஆயிற்றே!) என்று சொல்கிறார்.

பின்பு அந்த வியாபாரம் நொடித்துவிட்ட பிறகு தம்பிக்கு ஒரு சிறிய கடை வைத்துத் தருகிறார். அதையும் சரியாக சகோதரர் கவனிக்கவில்லை. ஒரு மளிகைக் கடை வைத்துத் தருகிறார். அதையும் சரிவர நடத்தவில்லை. ஏன்? தந்தையாக இருந்து தனது திருமணத்தின் அன்றே தனது தம்பிக்கும் இவர்தானே திருமணம் நடத்திவைத்தார்.

ஆனால் சொத்துப் பங்கு பிரிக்கிற காலத்தில் எல்லா வற்றையும் சமமாகப் பங்கு பிரிக்கிறார். ஆனால் பெரிய வீடுதான் தனக்கு வேண்டும் என்று அதைக் கேட்டுப் பெறுகிறார் தம்பி.

வேதாத்திரிக்கு அன்னை லோகாம்பாளின் பெற்றோர்கள் தலைதீபாவளிக்காகப் போட்ட மோதிரமும் தம்பியின் பார்வையால் சர்ச்சைக்கு உள்ளாகிறது. பக்கத்து வீட்டுக் காரரிடம் “என் அண்ணன் மோசடி செய்துவிட்டார். கூட்டுக் குடும்பமாக இருந்தபோதுதானே மோதிரம் வந்தது. அந்த மோதிரத்தில் எனக்கும் பங்கு இருக்கிறது. மோதிரத்தை அவர் மட்டும் போட்டுக்கொள்வது எப்படிச் சரியாகும்?” என்று சொன்னார்.

இதைக் கேள்விப்பட்டவுடன் மோதிரத்தைக் கழற்றித் தம்பியிடம் கொடுத்துவிட்டார் கையில் இருந்த மோதிரம் எங்கே? என்று அன்னை லோகாம்பாள் கேட்க, இவர் விஷயத்தைச் சொல்கிறார். இதைக்கேட்ட அம்மா அவர்கள் ஒன்றும் சொல்ல முடியாமல் கண்ணீர் வழிந்து உருண்டோட நின்றுங்கள். தாய்வீட்டுச் சீதனமல்லவா?

இதுபோன்ற சோதனைகள் கலங்கவைத்த சம்பவங்கள் பாடம் தந்த படிப்பினைகள் நெஞ்சைத் துளைத்த நிகழ்வுகள் போன்ற எல்லாச் சோதனைகளையும் கடந்து தான் சாதனை படைத்தார் மகரிஷி.

இந்த உலகத்தில் உள்ள எந்த ஒரு குழப்பத்திற்கும், சோதனைகளுக்கும், சிக்கல்களுக்கும் நம்மால் விடை காண முடியும். தடைகளைத் தகர்த்தெறிந்து இந்த உலகில் சிறப்பாக வாழ வழிகாணவும் இயலும் என்ற நோக்கோடு, தம் வாழ்நாள் முழுதும் தன் வாழ்க்கையை, மனித வாழ்க்கையை ஆராய்ந்து, தனி மனித அமைதியிலிருந்து உலக அமைதி வளர வழிமுறைகளை வகுத்துத் தந்துள்ளார் மகரிஷி.

43. ஏன் இந்தக் கஷ்டம்?

உலக சமுதாய சேவா சங்கத்தின் தலைமையகம் 1958-ல் கூடுவாஞ்சேரியில் தொடங்கப்பட்டது. 1967-ல் இதனுடைய முதற்கிளை கடலூரில் அமைந்தது. 1968-ல் காரைக்காலிலும் இதன் கிளை இயங்கத் தொடங்கியது.

காரைக்கால், கோயில்பத்து, புகைவண்டி நிலையம் அருகில் அமைந்திருந்த ஸ்ரீமான் சுவாமிகள் மடாலயத்தில் அந்தக் கிளை நடத்த அனுமதி பெறப்பட்டது. இங்கு சுமார் ஒரு வருடம் மகரிஷிகள் மாதாமாதம் மாலையில் ஓர் அருள் விளக்க நிகழ்ச்சி நடத்துவார்.

அருகில் அமைந்திருந்த அரசினர் பயணிகள் மாளிகையில் அவர் தங்குவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்தார்கள். ஓட்டலில் இருந்து உணவு வரவழைத்துக் கொடுப்பார்கள். ஒவ்வொரு நாள் ஓர் அன்பர் வீட்டிலிருந்து உணவு கொண்டுவந்தும் கொடுப்பார்கள்.

இந்த அருள்பணி தொடர்பான கணக்கு வழக்குகளை விவாதித்துக் கொண்டிருந்தபோது, மகரிஷிகள் அன்பர்களது பற்றாக்குறை நிலையை உணர்ந்துகொண்டு விட்டார்கள். மூன்று நாளைக்குமான பயணிகள் மாளிகை அறை வாடகை ரூபாய் முப்பதைக் கொடுப்பதற்கு அன்பர்கள் திண்டாடினார்கள்.

இதனைப் பார்த்த மகரிஷி, “ஏன் இத்தனை கஷ்டம்? நான் மடத்திலேயே தங்கிக் கொள்கிறேனே?” என்றார்கள். அன்பர்களும் இசைந்தார்கள். மகரிஷிகள் உட்கார்ந்து சொற்பொழிவாற்றும் பலகையிலேயே (Bench) இரவில் படுத்துக் கொள்வார்கள். ஒரு தலையணை மட்டும் கொடுப்பார்கள். இறைவெளியிலேயே எந்தநேரமும் மனதை வைத்துக்கொண்டிருந்த மகரிஷிகள் காலைச் செளகரியங்களை இயற்கை வெளியிலேயே முடித்துக் கொண்டார்கள்.

குளியலுக்காகக் கிணற்றில் தானே மொண்டு ஊற்றிக் கொள்வார். இன்னொருவர் மொண்டு ஊற்ற விடவும் மாட்டார். முதுகு தேய்த்து விடவும் விட மாட்டார். குளிர் காலங்களில் வெந்நீர்

போட்டுக் கொடுக்கக்கூட அன்பர் களுக்கு வசதி கிடையாது. எனவே, குளிர் போன பின்பு, பகல் 11 மணிக்குமேல் குளியலை வைத்துக்கொள்வார்.

சாக்ரடீஸ், கன்பூசியஸ், ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர், விவேகானந்தர் போன்ற சிந்தனையாளர்களும் மகான்களும் மானுடத்தை மேம்படுத்துவதற்காக தங்கள் கஷ்டங்களை விரும்பி ஏற்றுக்கொண்டார்கள். தன் உடலை வருத்தித்தான், சிரமங்களை ஏற்றுக் கொண்டுதான் இந்த மாபெரும் மனவளக் கலையை மானுடத்திற்கு மகரிஷி தந்துள்ளார்கள்.

ஆன்மீகம், தத்துவம், இயற்கை நெறி, சமூகவியல், பொருளியல், தியானம், அகத்தாய்வு ஆகிய பல தளங்களிலும் தடம் பதித்து உண்மை விளக்கத்தை உணர்த்தினார்கள்.

மனவளக்கலை மூலம் ஒரு எழுச்சியை விதைத்தவர். எளிமையும், இனிமையும், புதுமையும் நிறைந்த பாடல் களை எழுதித் தம் புலமைத் திறத்தை பூமிக்கு தந்த புத்தர். யாப்புநெறி பிறழாத நூற்றுக்கணக்கான பாடல்கள் மூலம் உயரிய சிந்தனைகளையும் வாழ்வியல் மெய்மைகளையும் இறை யறிவையும் உயிரறிவையும் செயல் விளைவு நீதி யறிவையும் எடுத்துரைத்த தமிழ் முனிவர்.

44. பிழையென்று தீர்ப்பளிக்கப் பிறந்தோர் யார் பேருலகில்?

ஆசான் அருட்தந்தை அவர்கள் தன்னுடைய சொத்துக்கள் அனைத்தையும் இழந்த நிலையில் ஒரு சிறிய குடிசையில் வாழ்ந்துவந்த காலம். சிவன் பிட்டுக்கு மண் சுமந்ததாகப் புராணக் கதைகளில் கூறுவார்கள். ஆனால் இவர் தம் வாழ்க்கைப் பயணத்தையே தினம் மூன்று ரூபாய்க்குப் பிட்டு சுட்டு விற்று அல்லவா தொடர்கிறார்.

ஒருநாள் கடுமையான புயல். காற்றும் மழையுமாக இயற்கை சீறுகிறது. அச்சீற்றத்தைத் தாங்கமுடியாமல் இவருடைய ஏழைக் குடிசையோ தாண்டவமாடுகிறது.

அதன் பொருத்தமில்லா ஆட்டம் அதற்கு முடிவைத் தர இயற்கை தரும் இறுதி எச்சரிக்கை என்பதை உணர்ந்த ஆசான் அவர்கள், தன் மனைவியின் கையைப் பற்றி வேகமாக அழைத்துக்கொண்டு எதிர்வீட்டுத் திண்ணையில் சென்று அமர்கிறார். அடுத்த சில நிமிடங்களில் குடிசை தன் பூமியின் உறவில் துறவுபூண்டு வேருடன் பெயர்ந்து விழுகிறது.

அக்காட்சியைக் கண்ட அவர் மனைவியோ 'இருந்த ஒன்றும் போயிற்றே' என்று பதறுகிறார். அவர் கண்களில் சிந்தும் கண்ணீர் மழை நீருக்குத் தோழனாகிறது. ஆனால் இயற்கையின் இந்த விளையாட்டை யாருக்கோ நடந்ததைப் போல் அமைதியாக ரசிக்கிறார் ஆசான். அங்கு பதட்டம் இல்லை. வீடு போயிற்றே என்ற கவலையில்லை.

அடுத்தநிமிடம் எங்கு தங்குவது என்ற ஏக்கம் இல்லை. கை பாக்கெட்டில் சென்று பதுங்கி நைந்துபோன பேப்பரைத் தேடி எடுக்கிறது. எழுதுகோல் கையில் சுழல, எண்ணம் அகண்டாகாரத்தில் நிலைக்கிறது. இயற்கையின் ஆர்ப்பாட்டம் கவியாய் மலர்கிறது.

“இயற்கையென்ற போராட்டக்காரனுக்கு என்றும்
 எல்லாச் சீவன்களுமே எடுத்தாடும் காய்கள்;
 பெயர்த்து இடம் மாற்றி வைப்பான்,
 பிய்த்தெறிவான், அருள்வான்,
 பிழையென்று தீர்ப்பளிக்கப் பிறந்தோர் யார் பேருலகில்?”

ஆசான் கவிஞரானதால், இயற்கை கவியானது. பகுத்
 துணர்வும், தொகுத்துணர்வும் விஞ்ஞான மெய்ஞ்ஞானமாய்
 விளங்கியது. காலப் பெட்டகமாய் ஞானக் களஞ்சியம் நம்
 கைகளில் தவழ்கிறது. கடையனும் கதி மோட்சம் பெறக்
 காணுகின்றோம் பாரெங்கும்.

45. வந்ததுதான் போகுமேயல்லாது....

அப்போது வியாபாரத்தில் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சியால் குடிசையில் வாழ்ந்துவந்தார் வேதாத்திரி. குடிசையில் வாழ்ந்தாலும் எண்ணம் மட்டும் கோபுர உயரத்தில் இருந்தது. பிட்டு வருவாய் போதவில்லை. இவரது நண்பர் திரு. J. சந்தன்மல் செளகார் மட்டும் அவ்வப்போது பணம் கொடுத்து உதவிவந்தார்.

அந்த சமயத்தில் சென்னையில் ஒரு புத்தகக் கடையை ஒரு நண்பரின் மூலமாகப் பெற்று அதையும் நடத்திக் கொண்டு வந்தார்.

“1964-ல் சென்னை ஆண்டர்ஸன் சாலையில் “Win Well Agency” என்ற கடையை நடத்திவந்தேன். அத்துல் ரயூப் என்பவர் ஆழ்வார் திருநகரைச் சேர்ந்தவர். என்னோடு 1957 முதலே ரயில் சினேகிதம் மூலம் நண்பரானார். இவர் என்னுடைய கருத்துக்களில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டவர். என்னுடைய வியாபாரம் நஷ்டத்தில் முடிந்தபின் இவருடைய இடத்தில் நான் ஒரு புத்தகக் கடையை நடத்தி வந்தேன். அது ஒரு புத்தகக் கடை மட்டுமல்ல. கோப்புகள், பைண்டிங் செய்யப்பட்ட நோட்டுப் புத்தகங்கள், கையேடுகள் முதலியவைகளை நாங்களே தயாரித்து விற்பனை செய்துவந்தோம்”.

மொத்த விற்பனையாகச் செய்துகொண்டு வந்தோம். விற்பனை வரி கட்டக்கூடிய அளவிற்குப் பெரிய அளவில் விற்பனை நடந்துவந்தது. இந்தக் கடையில் செய்யப்படும் கையேடு, கோப்புகளுக்கு ஆட்கள் நான் - நீ என்று அலைவார்கள்.

ஒருமுறை அக்கடைக்கு விற்பனை வரி செலுத்து வதற்காக விற்பனை வரி அலுவலகத்திற்குச் சென்றிருந்தேன். கடைக் கணக்கு களைப் பார்த்தவர்கள் “இது உண்மை யான கணக்குத்தானா?” என்று கேட்டார்கள். நான் சொன்னேன், “நாங்கள் என்ன விற்பனை செய் தோமோ அதைத்தான் கணக்கு எழுதியிருக்கிறோம்” என்றேன். விற்பனை வரி அதிகாரி நம்பவில்லை. மதியம் பன்னிரண்டு மணி இருக்கும்.

சரி நீ போய்ச் சாப்பிட்டுவிட்டு வா. பிறகு பார்க்கலாம் என்று என்னை அனுப்பிவிட்டார்கள். சாப்பிடச் சென்ற எனக்கு ஒரு கவிதை வந்தது.

“எத்தனையோ செயல் முடிக்க இவ்வுலகில் வந்துள்ளேன்
அத்தனையும் ஒன்றேதான் அரசாங்க வரி கொடுத்தல்
ஒத்தனைப் போல் திரிவார், உளவு பல சேகரிப்பார்
முத்தனையும் சோதிப்பார், முழுதுணர்ந்தோர்க்கென்ன பயம்?”

சாப்பிட்டுவிட்டு வந்தவுடன் அந்த அதிகாரிக்கு என்ன தோன்றியதோ தெரியவில்லை. அக்கணக்கை ஏற்றுக் கொண்டு கையெழுத்திட்டு அனுப்பிவிட்டார்.

வியாபார நஷ்டம் ஏற்பட்டபோது அம்மா இரு வருக்கும் மனவருத்தம் இருந்தது. இருவரும் என்னைப் பார்த்துப் பார்த்து அழுவார்கள். என்ன செய்யமுடியும்? அவர்கள் என்னைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பரிதாபப்பட்ட போது, ஒரு கவி எழுதினேன்.

“வந்ததுதான் போகுமேயல்லாது
வருமுன்னே இருந்த ஒன்று போவதுண்டோ?
இந்த உண்மை எண்ணி எண்ணி உணர்ந்து கொண்டால்
எவருக்கும் எப்போதும் நட்டமேது?”.

46. சமநோக்கு சத்தியசீலர்

அப்போது மகரிஷி அவர்கள் செல்வச் செழிப்போடு கூடுவாஞ்சேரியில் வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவ்வூரில் ஒரு அம்மையார் மகரிஷிக்கு நெருங்கிய பழக்கம். பல காலம் அந்த அம்மையார் வெளியூரில் வசித்துவருகிறார்.

ஒருமுறை கூடுவாஞ்சேரி வந்தபோது மகரிஷியைச் சந்திக்க அவர் வீடு தேடி வருகிறார்கள். ஆனால், பழைய வீட்டில் அவர் இல்லை. கூடுவாஞ்சேரியிலேயே ஒரு குடிசையில் வாழ்வதை அறிந்து அங்கு செல்கிறார்.

குடிசையில் இருந்த மகரிஷியைப் பார்த்த அம்மை யாரின் கண்கள் கலங்குகின்றன. மனம் வேதனையடைகிறது. தட்டுத் தடுமாறி மகரிஷியைப் பார்த்துக் கேட்கிறார்.

“அய்யா, தாங்கள் வாழ்ந்த வாழ்க்கை என்ன? இன்று அந்த வீடு எங்கே? கார் எங்கே? தொழிற்சாலை எங்கே? எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு இப்படி இருக்கிறீர்களே, என் மனம் பொறுக்கவில்லை” என்று கண்ணீர்மல்கக் கதறினார்.

அதற்கு ஆசான் அவர்கள் “எல்லாமே இருக்கிறதம்மா; எங்கும் போய்விடவில்லை; இன்று இன்னும் அதைவிட அதிகமாகவே இருக்கிறது. என்ன, முன்பு என்னிடம் இருந்தது. இப்போது இயற்கை அதை இடத்தை மாற்றி வைத்திருக்கிறது. அவ்வளவுதானே? அதற்கு ஏன் கலங்குகின்றீர்கள்?” என்றார் மிக அமைதியாக.

தன்னுடைய பலகோடி டாலர் மதிப்புள்ள தொழிற் சாலை எரிந்து கொண்டிருப்பதை இரசித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்

தாமஸ் ஆல்வா எடிசன். தன்னுடைய செல்வம் முழுவதையும் இயற்கை மாற்றி வைத்ததைக் கண்டு பாடம் படித்துக் கொண்டிருந்தார் வேதாத்திரி மகரிஷி.

விஞ்ஞானிகளும் மெய்ஞ்ஞானிகளும் வாழ்க்கையின் அடிப்படையான உண்மைகளை உணர்ந்தவர்கள். உலகத் தில் நிலையானது ஏதுமில்லை. எல்லாம் மாறக் கூடியது என்பதைப் புரிந்தவர்கள்.

பிறப்பு - இறப்பு, இன்பம் - துன்பம், உறவு - பிரிவு, லாபம் - நஷ்டம், தூற்றல் - பாராட்டு, ஏற்றங்கள் - இறக்கங்கள், தோல்வி - வெற்றி எல்லாம் மாறிமாறி வருவதுதான் வாழ்க்கை.

47. சிந்தனைச் செல்வார்

ஒவ்வொரு நூற்றாண்டிலும் மானுடகுலம் தழைத்து முன்னேறுவதற்குப் பல ஞானிகளும், மகான்களும் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் தோன்றித் தன்னாட்டை வளப்படுத்தி வருகின்றார்கள். காரல் மார்க்ஸ், மகாத்மாகாந்தி, தாகூர், சிவானந்தர், ரமண மகரிஷி, ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி, இராதாகிருஷ்ணன் ஆகியோர் 19-20-ம் நூற்றாண்டில் புகழ் பெற்ற சிந்தனையாளர்கள். 20-ம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்தில் தோன்றி நம்மிடையே வாழ்ந்து வந்தவர் வேதாத்திரி மகரிஷி.

“செயல் வேகம் கொண்டவனே சித்தன்
சிந்தனையில் புயல் வேகம் கொண்டெழுத்தில்
பொறித்தான் பல கலைகள்”

என்பது மகரிஷியின் மெய்ப்பொருள் நோக்கு.

“சித்தனைச் செய்யும் தனித்திறன் காரணமாகவே மனிதன் உயர்ந்தவனாகக் கருதப்படுகிறான். தனக்கென்று தேவைகள் எவையும் வேண்டி யிராததாய்ச் சிந்தனை மட்டுமே முக்கியமானது. சிந்தனையால் சாதிக்க வொண்ணாதது ஒன்று மில்லை. மனிதனாகப் பிறந்தவன் கட்டாயமாகச் சிந்திக்க வேண்டும். சிந்திக்க சிந்திக்கத்தான் மனிதனது எண்ணங்கள் உரிய உருப்பெற்று சிறப்படையும். சிந்திப்பது மனிதனது தனி உரிமை. சிந்திக்கத் தெரிந்தவனே மனிதன்”

- ஐன்ஸ்டைன்.

இத்தகைய சிந்தனையைச் சிறுவயதிலேயே ஓட விட்டவர் வேதாத்திரி. ஏன்? எப்படி? எதற்கு? என்ற வினாக்களை எழுப்பிக் கொண்டதால் கடவுள் யார்? என்ற வினாவும், அதைக் கண்டுபிடித்துவிட வேண்டும் என்ற வேகமும் உள்ளத்தில் எழுந்தது. உலகியலில் நடக்கின்ற

சடங்கு களைக் கண்டபோதெல்லாம் அதைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுவார். அதில் உள்ள உண்மைகளைக் கண்டறிவார்.

அது தை மாதம். பொங்கல் நேரம். அவர்கள் அன்னையார் சூரியனுக்குப் படையல் இடுகிறார்கள். படையல் முடிந்த உடன் அடையைச் சாப்பிட்டுப் பார்க்கிறார். அதில் சிறிதும் உப்பு இல்லை. உடனே தன் அன்னையை நோக்கி “ஏன் அம்மா அடையில் சிறிதும் உப்புப் போடாமல் செய்தீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

“சூரிய பகவானுக்குச் செய்யும் அடையில் உப்புப் போடக் கூடாது. உப்புப் போட்டால் அது தெய்வக் குத்தம்” என்று அன்னையார் பதில் கூறுகிறார்கள்.

“நமது குடும்பத்தில் எப்போதோ ஒரு மாமியார் மறதியாக உப்புப் போடாமல் அடையைச் சுட்டிருப்பார். சூரியனுக்குப் படையல் முடிந்தபின்பு, அடையில் உப்புப் போடவில்லை அதை” என்று அந்த மருமகள் கேட்டிருப்பாள். மாமியார் சாதுர்யமாக தன் தவறை மறைக்க கருதியிருப்பார். சூரியனுக்குப் படைக்கும் அடையில் உப்புப் போடக்கூடாது என்று சாமர்த்தியமாக பதில் கூறியிருப்பார்.

பிறகு, இப்பழக்கமே தொடர்ந்து வழக்கமாக வந்து கொண்டிருக்கும். மாமியார் கூறியதை மெய்யென்று நம்பிய மருமகளும், பிற்காலத்தில் உப்புப் போடாமலே அதே மாதிரி அடை செய்திருப்பார்.

இவ்வாறுதான் தலைமுறை தலைமுறையாக இந்தப் பழக்கம் நமது குடும்பத்தில் வந்திருக்கும் எனக் கூறுகிறார்.

இதனைக் கேட்ட பெற்றோர்கள் வயிறுகுலுங்கச் சிரித்தனர். அதன்பிறகு நடந்த பொங்கல் விழாவில் அடைக்கு உப்புப் போட்டே சமைத்தனர். சிந்தனையின் மறுபெயர்தான் வேதாத்திரி.

48. நம்பிக்கை நாற்றாய் முளைக்காதோ!

பிறப்பு - இறப்பு, இன்பம் - துன்பம், உறவு - பிரிவு, லாபம் - நஷ்டம், பாராட்டு - தூற்றல், ஏற்றங்கள் - இறக்கங்கள், தோல்வி - வெற்றி எல்லாம் மாறிமாறி வருவதுதான் வாழ்க்கை. இவரது வாழ்க்கையில் ஒரு பெரிய இறக்கமும் ஏற்பட்டது.

“எனது 45 வயதில் ஒரு பெரிய மாற்றம் வியாபாரத்தில் உருவாயிற்று. சரியாகத் துணிகள் விற்பனையாகாமல் முடங்கிவிட்டன. ஆயிரம் தறிகள் நெய்துவந்தன. இரண்டாயிரம் குடும்பங்கள் எனது வாணிபத்தில் தொடர்பு கொண்டு, வாழ்ந்து வந்தன. மற்ற வியாபாரிகள் உற்பத்தியை நிறுத்தி விட்டனர். நெசவாளர்கள் வேலையின்றித் தத்தளித்தனர்.

நான் அவ்விதம் துணி உற்பத்தியை நிறுத்தவில்லை. தொடர்ந்து அதை நடத்திவந்தேன். இருப்புத் தொகை யெல்லாம் கரைந்து வெளியில் கடன் வாங்கினேன். அதுவும் போதாமல் முல்த்தானிடம் உண்டியல் கடன் வாங்க நேர்ந்தது. இந்த நிலைமை தொடர்ந்து ஐந்து வருடங்கள் நீடித்தது. குறைந்த விலைக்குச் சிறுகச்சிறுகத் துணிகளை விற்று வந்தேன். 1959-ஆம் ஆண்டு முடியக் கணக்குப் பார்த்த போது கைப்பணம் அனைத்தும் போய்விட்டது. வெளியிலிருந்து வரவேண்டிய தொகையும், வியாபாரத்தின்மீது இருந்த தொகையும் சேர்த்து ரூ.1,50,000/- இருந்தது. கடனும் ரூ.1,50,000/- ஏற்பட்டுவிட்டது.

இந்த நிலைமையைச் சமாளிப்பதற்காக நிலங்களை விற்று விட்டேன். வியாபாரத்தின் அளவைக் குறைத்துக் கொண்டேன். எனினும் கடன் சுமை, வட்டிச் சுமையைத் தாங்கமுடியவில்லை.

அப்போது நமது எண்ணத்தின் சக்தியை இங்கு பயன்படுத்திப் பார்க்கலாம் என்று எண்ணினேன். “இன்னும் ஓராண்டுக்குள் எனது கடன்கள் எல்லாம் தீர்ந்துவிட வேண்டும்” என்ற சொற்களை (Auto Suggestion) நாள் தோறும் காலை மாலையில் சங்கற்பமாகக்

கூறிவந்தேன். கடன் சுமை அதிகமாகிவிட்டது. வியாபாரத்தில் வரவேண்டியவை எல்லாம் கடன்களுக்குச் சிறிது குறைவாகவே இருந்தன.

முல்த்தான்களிடமிருந்து உண்டியல் கடனாக ரூ.34,000/- வாங்கியிருந்தேன். அது தேதி தவறிவிட்டதால் அவர்கள் கோர்ட் நடவடிக்கை எடுத்துச் சீல் வைத்து விட்டார்கள். ஐகோர்ட் உத்தரவுப்படி கம்பெனி பங்குதாரர்களான நான், எனது தம்பி, எனது மருமகன் உள்பட எங்கள் மூன்று பேருடைய சொத்துக்களும் பறிமுதல் செய்யப்பட்டு விட்டன. ஏலத்தில் விற்கப்பட்டுக் கடன்தாரர்கள் விகிதாச்சாரமாகப் பங்கிட்டுக் கொண்டனர். 1960-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 19-ஆம் தேதியோடு என் கடன்கள் அனைத்தும் பைசலாகி விட்டன. ஆனால், சொத்துக்கள் அனைத்தும் கூடவே போய்விட்டன. குடியிருக்க வீடில்லை வாழ்க்கைக்குத் தொழில்செய்ய முடியவில்லை. நண்பர்கள் அனைவரும் வருந்தினார்கள். குடும்பத்திலுள்ள அத்தனை பேரும் கலங்கிவிட்டனர்.”

“எனது வாழ்க்கைத் துணைவியோடு எதிர்கால வாழ்க்கை குறித்து கலந்து பேசினேன். அவள் சொன்னாள். எனக்குக் குழாய்ப் பிட்டு நன்றாகச் சுடத் தெரியும். நீங்கள் அனுமதித்தால் அதைச் செய்கிறேன். நாள்தோறும் நமக்குத் தேவையான மூன்றுரூபாய் அதன்மூலம் கிடைக்கும். அதைக்கொண்டு தற்சமயம் காலம் தள்ளலாம். பிறகு நல்ல காலம் வரும்போது அப்போது செய்ய வேண்டியவற்றைச் செய்துகொள்ளலாம்” என்று சொன்னாள்.

“இதைவிட நமக்கு இப்போது வேறு வழியில்லை. இதையே தொடங்குவோம். இன்றே தொடங்குவோம்” என்றேன். “அதற்கு ஐந்து ரூபாய்தான் முதல் தேவை. அதை மட்டும் என்னிடம் கொடுத்து வையுங்கள்” என்றாள். அப்படியே ரூபாய் ஐந்து கொடுத்துவிட்டேன்.

“நாள்தோறும் நாங்கள் மூன்றுபேரும் காலை 3.30 மணிக்குப் படுக்கையைவிட்டு எழுந்துவிடுவோம். பல் துலக்கி முகங்கழுவிவிட்டு, ஆளுக்கு ஒரு கப் டீ சாப்பிடுவோம். என் மனைவிகள் இருவரும் அடுப்பு வேலையைப் பார்ப்பார்கள்.

நான் சிறிதுநேரம் தவம் ஆற்றிவிட்டு, அவர்களுக்கு உதவிசெய்ய வருவேன். அவ்வப்போது வேக்காடு பார்த்து நேரத்தோடு அவிப்பானை விட்டுப் பிட்டை எடுத்துவிட வேண்டியதுதான் அதில்

மிகக்கடினமான வேலை. அதனைப் பெரியவள் செய்வாள். இளையவள் குழாய்களில் பிட்டு மாவு நிரப்பிக் கொடுத்துக்கொண்டே இருப்பாள். நான் வெந்த பிட்டுகளைக் குழாயிலிருந்து ஒரு ரூல் தடியினால் தள்ளி வெளியே எடுத்து அடுக்குவேன். ஒரு நிமிடத்திற்கு இரண்டு பிட்டுவீதம் இறங்கிவிடும். காலை மணி 5.30க்கெல்லாம் பிட்டுகள் தயாராகிவிடும். 6 மணிக் கெல்லாம் முழுவதும் விற்றுவிடும். இவ்வாறு ஆறு மாத காலம் சென்றது”.

எதை இழந்தாலும் வேதாத்திரி நம்பிக்கையை மட்டும் இழக்கவில்லை. தன்னம்பிக்கை உள்ளவராய் தரணியில் மானுட மனங்களில் வாழும் மகானாக வளர்ந்து வந்தார்.

49. கவலையை ஒழித்த நூல்கட்டு

மகரிஷி அவர்கள் தன் வாழ்வில் கண்ட நிகழ்ச்சிகளையே தன் சிந்தனையால் கூர்ந்து கவனித்தார்கள். மனித மனங்களால் ஏற்படுகின்ற குணநலக் கேடுகளுக்கு காரண மறிந்து அவற்றைக் களைந்து, குணநலப் பேறு பெற மன வளக்கலை தந்தார்கள். இதில் “கவலையை ஒழிக்கும் முறையைப் போதித்துள்ளார்கள்”.

மகரிஷி அவர்கள் நெசவுத் தொழில் வியாபாரம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். வியாபார வேலையாக சென்னை வந்தவர் அன்று சைதாப்பேட்டை ரயில் நிலையத்தில் நிற்கிறார். அவர் தம்பியும் வருகிறார். தம்பி ஒரு ஆள் துணையுடன் வியாபாரத்திற்காக விலை உயர்ந்த நூல் கட்டை வாங்கி ரயில் நிலையத்தில் வைத்திருக்கிறார். இருவரும் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

புகைவண்டி வந்தது. முதல் வகுப்பில் பயணம் செய்யும் மகரிஷி உடனே பெட்டியில் ஏறிக் கொள்கிறார். தம்பி மூன்றாம் வகுப்பில் ஏறிக் கொள்கிறார். புகைவண்டி புறப்படுகிறது. நூல்கட்டு மட்டும் ரயில் நிலையத்தில் தனியாக இருக்கிறது.

கூடுவாஞ்சேரி வந்தவுடன் இருவரும் இறங்கு கிறார்கள். ஒருவர் மற்றவர் எடுத்து வருவார் என்று நினைத்து பயணித்தார்கள். தம்பியைப் பார்த்து “எங்கேயடா நூல் என்கிறார். “நீங்கள் எடுத்து வரவில்லையா?” என்று தம்பி பதில் கேள்வி கேட்கிறார்.

நூல் கட்டும் போயிற்று. கவலையும் கட்டாக வந்தது. சிக்கலை உணர்ந்தார். மனம் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டது. நூல் போனதால் கவலையா? நூல் கட்டுப் போனதால் கவலை என்றால், அது சைதாப்பேட்டையில் விட்டுவிட்டுப் புகைவண்டியில் ஏறியபோதே வந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அப்போது வரவில்லை.

நூல் கட்டு போய்விட்டது என்று கூடுவாஞ்சேரியில் மனம் எண்ணியபோதுதான் கவலை வந்தது. இழப்பை உணர்ந்தபோது கவலை ஏற்பட்டதை உணருகிறார். சீவகாந்த இழப்பை உணருகிறார். அன்றிலிருந்து ஆராய்ச்சி செய்கிறார்.

“நினைப்புக்கும், நடப்புக்கும், செயலுக்கும், விளைவுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை, பொருத்தமின்மையை மனம் இயல்பாக எடுத்துக்கொள்ள முடியாதபோது இது கவலையாக மாறுகிறது. இது இயற்கையை உணராத மனிதனின் தப்புக் கணக்கு” என்ற உண்மையை உணர்ந்தார். மானுடத்திற்குத் தந்தார். எந்த உளவியல் நிபுணரும் இவ்வளவு எளிமையாக விளக்கவில்லை.

இதுதான் நமது பாடத் திட்டத்தில் கவலையை ஒழித்தல் என்ற பகுதியாக உள்ளது.

“வந்த ஒன்று போவதில்லை
 இருந்த ஒன்று போவதன்றோ
 இந்த உண்மை எண்ணி எண்ணி
 உணர்ந்து கொண்டால் எப்போதும்
 எவருக்கும் நஷ்டம் ஏதும் இல்லை”

50. சொல்வது எல்லார்க்கும் எளியவாம்

அன்று இரவு உணவை முடித்துக்கொண்டு கூடுவாஞ்சேரி வீட்டுத் திண்ணையில் அமர்ந்திருந்தார். சிறிய ஈர்க்குச்சியால் பல் குத்திக் கொண்டிருந்தார்.

அந்தக் காலப் பண்பாட்டை ஒட்டி கணவர் உணவு அருந்தியபின்பு வாழ்க்கைத் துணைவியர் இருவரும் இலை போட்டு உணவு பரிமாறிய பின்பு இருவரும் ஒரு சேர அமர்ந்து உண்ணத் தொடங்கினார்கள்.

அன்னை லோகாம்பாள் உணவு எடுத்து வாயில் வைத்ததும் உண்பதை நிறுத்திக்கொள்கிறார். அருகிலிருந்த இளையவர் பக்கம் திரும்பி “ஏம்மா, சாம்பாரில் சிறிதுகூட உப்பு இல்லையே, உப்பு போட்டாயா, இல்லையா?” என வினவினார்.

இளையவளுக்குத் திக்கென்று “நான் போடலை அக்கா, நீங்க போட்டிருப்பீங்கன்னு நான் இருந்தேன்”.

“நீதானம்மா, பார்த்துக் கொண்டிருந்தாய். நீ போட்டிருப்பாய் என்று நான் போடவில்லை”.

இருவரது உரையாடல்களும் முடிந்ததும் இருவரும் ஒருவரையொருவர் அர்த்தத்தோடு பார்த்துக் கொள்கிறார்கள்.

இருவர் முகத்திலும் ஒரே எண்ணம் பிரதிபலிக்கிறது. சிறிதுகூட உப்பில்லாத உணவை ஒரு குறையும் சொல்லாமல், ஏன் முகம் கூடச் சுளிக்காமல் மிகச் சுவையாக இருப்பதாக எண்ணிச் சாப்பிட்டுவிட்டு வெளியே ஒருவர் அமைதியாக அமர்ந்திருக்கிறார். உள்ளுணர்வு உறுத்துகிறது. பெண்மையின் பேதை மனம் தவிக்கிறது. செய்த தவறுக்குப் பிராயச்சித்தம் தேட வெளியே வருகிறார்கள்.

பிரம்மமாக அமர்ந்திருக்கும் மகரிஷியிடம் சாப்பிட்ட கையோடு இருவரும் வந்து குற்ற உணர்வுடன் நிற்கிறார்கள். மாமா, என்ன காரியம் செய்துவிட்டீர்கள். உணவில் துளிகூட உப்பு

இல்லை என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லக்கூடாதா? ஒருவருக்கு இருவர் இருக்கிறீர்கள். ஒழுங்காக உப்புப் போட்டுச் சமைக்கத் தெரியாதா? என் குடுமியைப் பிடித்து இரண்டு அடி போட்டிருந்தால் கூட எங்கள் மனம் ஆறியிருக்கும்.

அதை விட்டுவிட்டு இப்படி பிள்ளையார் போலத் திண்ணையில் வந்து அமர்ந்திருக்கிறீர்களே? இது நியாயமா, நாங்கள் என்ன பாவம் செய்தோம்? என்று கணவரைப் பார்த்து மூத்தவள் கேட்கிறார். இருவரது கண்களும் குளமாகின்றன. உடம்பு நடுங்குகின்றன.

சினத்தை வென்ற சித்தர் அமைதியாகப் பதில் அளிக்கிறார்கள். “நான் ரொம்பநாட்களாக உப்பில்லாமல் சாப்பிட்டுப் பார்க்கவேண்டும் என நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அதற்கான சந்தர்ப்பம் இதுவரை கிடைக்கவில்லை. இன்றுதான் கிடைத்தது. இறைவனுக்கு நன்றி சொல்லி மிகவும் மகிழ்ச்சியோடு சாப்பிட்டேன்”.

மேலும், என்னை சினம்படும்படி வேண்டுகிறீர்கள். “சினம் தவிர்த்தல்” என்ற பயிற்சியை வாழ்வில் கடைப்பிடித்துப் பழகி வருகிறேன். இதை உலகிற்கும் சொல்லி வருகிறேன். அந்த விரதத்தை நீங்கள் கெடுக்கச் சொல்கிறீர்களே, இது நியாயமா?

கணவரின் மறுமொழி இருவரையும் சிந்திக்க வைத்தது. ஏன் இந்த நிகழ்ச்சி நம்மையும்ல்லவா சிந்திக்க வைக்கிறது.

சொன்னதை வாழ்வில் கடைப்பிடித்தவர் மகாத்மா காந்தி. எண்ணம், சொல், செயலில் ஒழுங்கமைப்பை தனது வாழ்வில் கடைப்பிடித்து, சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் வித்தியாசமில்லாமல் வாழ்ந்தவர் மகரிஷி.

51. துன்பத்தைப் போக்கிய தூயவர்

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சிறப்புப் பயிற்சியின் போது மகரிஷி அவர்கள் “சர்வ வஸ்ய தனாகர்ஷண சங்கற்பம்” என்ற மதிப்புமிக்க பீஜாட்ஷர மந்திரச் சொற்கள் அடங்கிய சங்கற்பத்தை வெள்ளிக்கிழமையில் குருஹோரை நடைபெறும் நேரத்தில் நடத்திவந்தார்கள். அதுமட்டுமின்றி தேவைப்படும் அன்பர்களுக்கு அவரவர் இல்லங்களிலே கூட வாழ்க்கையில் வெற்றியும் மேன்மையும், செல்வ வளமும் பெருகுவதற்கு இந்தச் சங்கற்பம் செய்யப்பட்டு வந்தது. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சங்கத்தில் சேர்ந்த மன்ற அன்பர்களுக்கு இது நன்கு தெரியும்.

நமது அருள்தந்தை அவர்கள் சுமார் 50 வயது இருக்கும்போது சுமார் 10 ஆண்டு காலம் குடும்பத்தை விட்டு விலகி தனிமையாக இருந்தார்கள். அப்போது பல ஆன்மீகப் பெரியவர்கள் சுவாமிஜியிடம் வருவதும் போவது மாக இருந்தனர். மகரிஷி அவர்களுக்கு அங்கு வரக்கூடிய பெரியோர்கள் பல ஆன்மீகக் கருத்துக்களைக் கலந்துரையாடல் செய்வது வழக்கம்.

இந்நிலையில் ஒரு ஆன்மீகப் பெரியார் மகரிஷி களிடம் பேசுகின்றபோது “உங்களுடைய நோக்கம் உயர்ந்ததாக இருக்கிறது” அது நல்லமுறையில் மேலும் சிறந்து விளங்க என்னிடம் ஒரு மந்திரம் உள்ளது. அது எனக்குப் பயன்படப் போவதில்லை. தாங்களாவது அதை நல்ல முறையில் பயன்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். உங்கள் முயற்சி வெற்றியடையும் என்று கூறி அந்தச் சர்வ வஸ்ய தனாகர்ஷண சங்கற்பத்தைக் கொடுத்தார்கள்.

நமது அருள்தந்தை அவர்கள் அதில் கவனம் செலுத்த வில்லை. சில நாட்களுக்கு பிறகு வியாபார ரீதியாகப் புதுவைக்கு வந்தபோது அவர்களுக்கு மிகவும் நெருக்கமான முதலியார் அவர்கள் வியாபாரத்தில் நஷ்ட மேற்பட்டு மிகவும் நொடித்துப் போய் விட்டார்.

அப்போதுதான் மகரிஷிகளுக்கு அந்தப் பெரியவர் எழுதித் தந்த சங்கற்பம் நினைவுக்கு வந்தது. உடனே அந்தச் சங்கற்பத்தை மூன்றுமுறை முதலியார் வீட்டில் செய்து வைத்தார்கள். ஒரு மாதத்திற்குள்ளாகவே அந்த முதலியார் அவர்கள் தான் இழந்த செல்வங்களையெல்லாம் மீண்டும் பெற்று வாழ்க்கையில் சிறப்புற்றார்.

இதைக் கண்ணுற்ற நமது ஆசான் அவர்கள் இந்தப் பயனை எல்லோரும் அடைய ஒவ்வொரு சிறப்புப் பயிற்சியிலும் 1976, 1980-ல் காரைக்காலில் நடந்த சிறப்புப் பயிற்சியிலும், நீலகிரியில் நடந்த சிறப்புப் பயிற்சியிலும் இதை ஒரு பகுதியாகவே வெள்ளிக்கிழமையன்று குரு ஹோரையில் நடத்திவந்தார்கள். பிறகு மன்ற வளர்ச்சிக் காகவும் நடத்தப் பெற்றது. பின்னர் நமது சங்கத்தில் பல்வேறு மதத்தினர் வந்து சேர்ந்தமையால் இந்தச் சங்கற்பத்தைச் செய்துவருவது தவிர்க்கப்பட்டது.

காரணம் என்னவெனில், இது துவைதபாவனையாகத் தெரிவதால், நமது அன்பர்களே மகரிஷிகளிடம் இதை தவிர்க்கும்படி வற்புறுத்தினர். மகரிஷிகளும் அவர்கள் கருத்தை ஒப்புக்கொண்டு சிறப்புப் பயிற்சியில் நடத்து வதைத் தவிர்த்து, இந்தச் சங்கற்பம் நமது மன்றத்திற்கு அப்பாற்பட்டது என்றும் தெரிவித்தார்கள். தற்போது இது நமது மன்றங்களில் செய்யப்படுவதில்லை. பிரியமுள்ள அன்பர்கள் தங்களுக்கு வேண்டுமானால் அதைத் தனிப்பட்ட முறையில் அவரவர் இல்லத்தில் செய்து கொள்ளுங்கள் என்று அன்புடன் கூறினார்கள்.

சர்வ சித்தி தனஆகர்ஸன சங்கல்பம்.

"ஹரிஓம் ஸ்ரியும் ஐயும் க்லியும் சவ்வம் சந்திர லட்சுமியே நமஹு

க்ரங் க்ரீம் ஸ்வர்ண லட்சுமியே நமஹு

வங் சங் டங் ரிங் வீரலட்சுமியே நமஹு

ஓம் ஹம் சர்வ பாக்ய லட்சுமியே நமஹு

நவ்வம் மவ்வம் நடுவெழுத்தாகிய சூர்யலட்சுமியே நமஹு

தெய்வ வஸ்ய, பூத வஸ்ய, லோக வஸ்ய, ராஜ வஸ்ய

ஜன வஸ்ய, புருஷ வஸ்ய, ஸத்ரீவஸ்ய

புத்ர சம்பத் வஸ்ய நாகலோகத்தில் உண்டாகின்ற

சர்வ ஜீவ பிராணிகளும் உன் வசமானற்போல்-----

-----என் வசமாக
வஸ்ய, வஸ்ய, ஓம் ஸ்வாஹு

மேற்கண்ட ஸ்லோகத்தைப் படிக்கும்போது லஷ்மி என்ற தேவதைக்கு நமஸ்காரம் செய்வதுபோல் தோன்றி னாலும் இது மதபாவனையோ துவைத பாவனையோ இல்லை. எழுத்துக்களைக் கோர்வை செய்வதாலும், வீரியம் பொருந்திய எழுத்துக்கள் முறையாக அடுக்கப் பட்டுள்ளமையாலும் அவை பெருநலம் விளைவிக்கத் தக்கதாய் உள்ளன.

இந்த சங்கற்பத்தை 108 தடவை செய்யவேண்டும். ஒவ்வொருமுறையும் மல்லிகை மலர்களால் அர்ச்சிக்க வேண்டும். ஒரு ரூபாய் நாணயம் 108 இருந்தால் அதைக் கொண்டும் மல்லிகை மலருடன் சேர்த்தும் அர்ச்சிக்கலாம்.

பஞ்சமுக குத்துவிளக்கு இரண்டு இருப்பது நலம். பசு நெய் அல்லது விளக்கெண்ணெய் விட்டுத் தீபமேற்றலாம். விரும்புவவர் லக்ஷ்மி படம் வைத்து செய்யலாம். வேண்டாதவர் விட்டுவிடலாம். குருஹோரையில் செய்வது மிக்க நலம் பயக்கும்.

மற்றபடி நேரம் எல்லோருக்கும் பொருத்தமாக அமையா விடில் சுக்ரஹோரை வளர்ப்பிறை சந்திர ஹோரையில் செய்யலாம். 108 முறை செய்துமுடித்த பின்னர் பால் பாயாசம் சாப்பிட வேண்டும். வாழ்க்கைக்குத் தேவையான நல்ல சங்கற்பங்களை செய்து நன்மை அடையலாம்.

இத்தகைய மேன்மையான சங்கற்பத்தை நமது ஆசான் அவர்கள் முதன்முதலில் புதுவையிலே அவரது நண்பர் இல்லத்தில் பரிசோதித்தார்கள். இன்றும் பல அன்பர்கள் தங்கள் இல்லங்களில் செய்து நன்மை அடைவதை நாம் கண்கூடாகப் பார்க்கிறோம்.

அருள்தந்தை அவர்களைத் தேடிவந்த இந்த பீஜாட்சரத் தொகுப்பினை தமது மேம்பாட்டிற்காகவோ அல்லது சோதித்து அறியவேண்டும் என்ற ஆர்வத்தினாலோ கூட அந்த சங்கற்பத்தை அவர் உபயோகப்படுத்தவில்லை.

ஆனால் ஒரு ஜீவன் துன்புறுவதைக் கண்டு மனம் வருந்திய அருள்தந்தை அவர்கள் அத்துன்பத்தைப் போக்கும் நோக்கோடு புதுவை என்ற வேதபுரத்தில் இத்தனாகர்ஷண சங்கற்பத்தைத் தொடங்கினார்.

கைமேல் கிட்டிய பலனை அனைவரும் பெற வேண்டி இதைப் பொதுவுடைமையாக்கினார். நடைமுறை வாழ்க்கையோடு ஒன்றுபட்ட

Practical Man ஆகிய நமது அருள்தந்தை அவர்கள் இச்சங்கற்பம் பிற மதத்தினர்க்கு உள்ளத்தில் சலனத்தை ஏற்படுத்தக்கூடும் என்பதால் நமது மன்றங்களில் நடத்துவதைத் தவிர்த்தார்.

எனினும் நலம்தரும் இச்சங்கற்பத்தினை அன்பர்கள் செய்து பலன்பெற அவர்களிடமே ஒப்படைத்து விட்டார். அறிவில் சிறந்தவர்; அன்பால் உயர்ந்தவர் நமது மகரிஷிகள். அவர்தம் உள்ளத்தின் உயர்வினை இச்செயலால் உணர முடிகிறது.

52. திருடனைத் திருத்திய தீர்க்கதரிசி

அப்போது தி.நகர் வால்மீகி தெருவில் மகரிஷி தங்கியிருந்தார்கள். புலவர். க. தியாகராஜனும் பக்கத்து அறையில் தங்கியிருந்தார்கள். பட்டினத்தாரும், பத்திரகிரி யாரும் போல் அருகருகே ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். நடு இரவுநேரம் பின்பக்கக் குழாயைப் பற்றிக்கொண்டு ஒரு திருடன் ஏறுகிறான். மகரிஷியின் அறையில் நுழைகிறான்.

விலை உயர்ந்த பொருட்கள் ஏதும் இல்லை. அவனுக்கு அகப்பட்டது ஒரு கடிகாரம் மட்டுமே. அதனை மட்டும் எடுத்துக்கொள்கிறான். மகரிஷியின் அறையில் வெளிச்சம். வெளிச்சத்தில் திருடனின் நிழல் புலவர் அறையில் தெரிகிறது. புலவர் விழித்துக் கொண்டார்.

திருடனும் புலவரைப் பார்த்துவிட்டான். அரண்டு புரண்டு வந்தவழியே ஓடுகிறான். கதவு இடிபடும் சத்தம் கேட்டு மகரிஷி எழுந்து புலவரிடம் வருகிறார்கள். “என்ன சத்தம்” என்று சுவாமிஜி வினவுகிறார்கள். “சுவாமி, திருடன் கடிகாரத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஓடுகிறான்” என்றார் புலவர். திருடன் சென்ற பால்கனிக்கு வருகிறார்கள் மகரிஷி. அவன் முகம் தெரியவில்லை. திருடனோ இருட்டில் இருந்த மகரிஷியை முழுவதுமாகப் பார்க்கிறான்.

திருடனை நோக்கி, “வாழ்க வளமுடன், வாழ்க வளமுடன்” என்று மகரிஷி வாழ்த்துகிறார்கள். புலவருக்கோ திருடனை வாழ்த்தும் மகரிஷியின் செயல்கண்டு எரிச்சல்.

புலவர் மகரிஷியுடன் தங்கியிருப்பது ஆரம்ப நிலை யாதலால், அவருக்கு மகரிஷியின் செயல் வியப்பையும் அளித்தது. ஆனால் மகுடிக்கு வசப்பட்ட பாம்புபோல் திருடனால் ஒன்றும் செய்யமுடியவில்லை.

சிறிதுநேரம் கழித்து மீண்டும் சன்னல் பக்கம் வருகிறான். எடுத்துச் சென்ற கடிகாரத்தைக் கொடுக்கிறான். பத்துரூபாய்

கொடுங்கள் என்று வற்புறுத்துகிறான். அல்லது ஐந்து ரூபாயாவது கொடுங்கள் என்கிறான். உரையாடல் கேட்டு மகரிஷி வருகிறார். அறிவுரைகூறி ஒரு ரூபாய் கொடுக்குமாறு புலவரிடம் கூறுகிறார்கள். காசைப் பெற்றுக் கொண்ட திருடன் ஓடிவிடுகிறான். புலவருக்கு மீண்டும் எரிச்சல்.

பல நாட்கள் கழித்து திருடன் வருகிறான். புலவரைப் பார்த்து “என்னைத் தெரிகிறதா?” எனக் கேட்கிறான். புலவரும் சமாளித்துக் கொண்டு தலையாட்டுகிறார். வந்த நோக்கம் என்ன என்று கேட்கிறார் புலவர். தாடிவைத்த மகரிஷியைச் சந்திக்க வந்திருப்பதாகத் தெரிவிக்கிறான். “சாமி வெளியிலே போயிருக்காறப்பா, நாளை வா” என்கிறார் புலவர்.

சொன்னபடி மறுநாள் வருகிறான். சுவாமிஜியைப் பார்த்து அடியற்ற மரம்போல் விழுந்து, “சாமி, நானும் என்னைப்போல் பலரும் திருடித்தான் வாழ்கிறோம். எங்களுக்கு திருட்டு நல்லா கிடைக்கணும்னு வாழ்த்துங்கள்” என வேண்டுகிறான். மகான் சிரிக்கிறார்.

திருடக்கூடாது உழைத்துத்தான் வாழணும் என்று அறிவுரை கூறி, தன ஆதர்ஷன சங்கற்பம் செய்து இரண்டு ரூபாயை அவனிடம் கொடுக்கிறார்கள். “ஒரு ரூபாயைச் செலவு செய்து கொள். ஒரு ரூபாயை கொண்டு தொழில் தொடங்கு வெற்றி கிடைக்கும்” என்று வாழ்த்துகிறார்கள்.

மகரிஷியின் செயல் புலவருக்கு விளக்கம் தந்தது. அங்கிருந்த அன்பர்கள் “மகரிஷி அவர்கள் கையால் வாழ்த்துக் களோடு பெற்ற பணத்தைப் பத்திரமாக பாதுகாத்துக்கொள். மகரிஷியின் அறிவுரையின்படி ஒரு தொழிலைச் செய். வளம் ஓங்கும் என்று கூறி அனுப்பி வைக்கிறார்கள்.” சமூகக் கேடுகளுக்குச் சமுதாயம் தான் காரணம் என்றுணர்ந்த மகரிஷியின் செயல்கள் மறக்க முடியாத சம்பவங்களாயின.

53. கணத்திலே எல்லாம் காட்டும்

இன்றைய வேகமான வாழ்க்கைச் சூழலில் மனிதன் விஞ்ஞானத்துடன் போட்டி போட்டுக்கொண்டு வாழ்கின்ற நிலையில் உள்ளான். தன்னுடைய வாழ்க்கை முன் நேற்றத்தின் வெற்றியை நோக்கிச் சென்று கொண்டு இருக்கின்றானே தவிர, ஆன்மீக வாழ்க்கை நிலை பின்பற்றி அமைதியான வாழ்க்கையை நோக்கி வாழவேண்டும் என்ற எண்ணம் குறைந்துகொண்டே செல்கின்றது.

மனிதகுலத்தின் வாழ்க்கை நிலையை நினைத்தும், எதிர்கால உறுதியின்மையை நினைத்தும், வருந்தியும், சிந்தித்தும் கொண்டு இருக்கிறான். இவ்வாறு பல்வேறு சிந்தனைக்கு முக்கிய காரணமாக விளங்குவது மனிதனின் தவநிலை இன்மையாகும்.

இதனை உணர்ந்த மகரிஷி எளியமுறை தியானத்தை மானுடத்திற்குத் தந்துள்ளார். தியானம் என்றாலே துறவறம் மேற் கொண்டு காட்டிற்குச் சென்று தனிமையில் செய்யக் கூடியவை என்று அந்நாள் முதற்கொண்டே பாமர மக்கள் எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆனால் அதை முறியடித்துக் காட்டிவிட்டார் மகரிஷி. இல்லறத்தில் இருந்துகொண்டே தியானம் போன்ற கலைகளைச் செய்யலாம். இதற்குத் துறவறம் தேவையில்லை. இல்லறத்தில் இருந்தே நல்லறம் நடத்தலாம் என்றும் விநாடிப் பொழுதில் இதனைக் கற்கலாம் என்றும் தந்துள்ளார்.

மகரிஷியிடம் உலகெங்கிருந்தும் வந்து பலரும் குண்டலினி தீட்சைப் பெற்றனர். தி.நகர் வால்மீகி தெருவில் அன்பர்களுக்கு தீட்சை வழங்கிய பின்பு அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார் அருள்தந்தை. டோனி என்ற அமெரிக்க அன்பர் மட்டும் மகரிஷியின் அறையில் சிந்தனை யுடன் நடந்து கொண்டே இருந்தார். அருகில் புலவர் தியாகராஜனும் அமர்ந்திருந்தார்.

“சுவாமிஜி குண்டலினி யோகத்தைக் கற்க
எவ்வளவு காலமாகும்?”

என்று சுவாமிஜியிடம் வினவினார் டோனி.

“நொடிப்பொழுதில் அதனுடைய முழுமையை அடையலாம்”
என்ற மகரிஷி, கையில் சொடுக்குப் போட்டுக் காண்பித்தார்.

சொடுக்குப் போடும் நேரத்தில் குண்டலினிக் கலையைக்
கற்கலாம் என்பதைக் கேட்ட அமெரிக்க அன்பருக்கு மகிழ்ச்சி
தாங்கமுடியவில்லை.

புலவரோ மகரிஷியின் உருவில் திருமூலரையும்,
வள்ளலாரையும், அப்பரையும் தரிசிக்கிறார்.

“சாத்திரம் ஒதும் சதிரிடை விட்டு
மாத்திரைப் போதும் மறித்து உள்ளே நோக்குமின்
பார்த்தப் பார்வை பசுமரத்தாணி போல
மாத்திரைக்குள் அருள் பேறு”

என்று திருமூலர் சொன்னதையும்,

“கணத்திலே எல்லாம் காட்டும்
நின் அருளை கண்டனன்
இனி சொல்வ தென்ன?”

என்று வள்ளலார் கூறியதையும்,

“சாத்திரம் பல பேசிடும் கலகர்காள்
கோத்திரம் குலமும் கண்டு என் செய்வீர்
பாத்திரம் சிவமென்றே பணிந்திரேல்
மாத்திரைக்குள் அருளும் மாத்திரே”

என்ற அப்பர் வாக்கினையும் மகரிஷி சொடுக்கில் சொன்னதைக்
கண்டு சொக்கித்தான் போனார் புலவர்.

54. இரயில் பயணியின் சந்தேகம்

அந்தந்த காலத்தில் வாழ்ந்த சித்தர்களும், அறிஞர்களும் அவ்வப்போது வாழ்ந்த மக்களின் பண்பாட்டிற்கு ஒப்ப அந்தந்த காலத்தின் தேவை, சூழ்நிலைக்கேற்றவாறு வாழ்க்கை முறையை வகுத்துச் சென்றுள்ளனர்.

அதேபோல் தற்கால தத்துவஞானி வேதாத்திரி மகரிஷியும் இச்சமுதாயத்திற்கு ஏற்றவாறும், மக்களுக்கு ஏற்றவாறும், வாழ்க்கைமுறையை எப்படி அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதை அவரது சொந்தச் சிந்தனையை ஒட்டிப் போதித்து வந்தார்.

அப்போது கூடுவாஞ்சேரியில் வாழ்ந்து வந்தார் மகரிஷி. ஒருசமயம் முதல் வகுப்பு இரயில் பெட்டியில் சென்னையில் இருந்து கூடுவாஞ்சேரிக்குப் பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அதே பெட்டியில் இலங்கை நாட்டவர் ஒருவரும் பயணம் செய்கிறார்.

இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் அறிமுகம் செய்து கொள்கின்றனர். ரயில் சிநேகம் எல்லோருக்கும் சில முக்கிய நிகழ்வுகளைத் தந்திருக்கும். இலங்கை அன்பருக்கும் அந்த அனுபவம் கிடைத்தது.

இருவரும் ஆன்மீகத்தைப் பற்றியும் பேசுகிறார்கள். மகரிஷியின் ஆன்மீக ஈடுபாடும் தெளிவான விளக்கமும் இலங்கை அன்பரைக் கவருகிறது.

“அய்யா, நீண்டநாட்களாக என் மனதில் ஒரு கேள்வி இருந்துகொண்டே இருக்கிறது. இக்கேள்வியை எத்தனை பேரிடம் கேட்டாலும் சரியான விடை கிடைக்கவில்லை. இதனால் எனக்குள் ஒரு நிறைவும் சமாதானமும் இல்லாமல் இருக்கிறது. தங்களிடம் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்கலாமா?”

“கேளுங்கள்”

“ஒரு செயலைப் புண்ணியம் என்றும், பாவம் என்றும் எப்படி வரையறை செய்வது? ஒருவருக்குப் புண்ணியமாக

இருப்பது மற்றவருக்குப் பாவமாக அமைகிறது. எது புண்ணியம்? எது பாவம்? என்று அறிந்துகொள்ள முடி யாமல் நீண்டநாட்களாக எனக்குக் குழப்பமாக இருக்கிறது”.

“நாம் ஒரு செயலைச் செய்யும்போது, அந்தச் செயல் நடைபெறுகிற இடம், காலம், அந்த செயல் தொடர்புடைய பொருள் இவற்றைப் பொறுத்து அதன் விளைவு அமைகிறது. அந்த விளைவில் தனக்கோ, பிறர்க்கோ, தற்காலத்திலோ, பிற்காலத்திலோ, உடலாலோ, உள்ளத் தாலோ தீங்கு விளைந்தால் அந்தச் செயல் பாவம். மாறாக யாருக்கும் தீங்கின்றி, நன்மை பயக்குமானால் அந்த செயல் புண்ணியமாகும்”.

“நல்ல விளக்கம். எனது குழப்பம் தீர்ந்தது”.

இலங்கை அன்பரின் சந்தேகம் தீர்ந்தது, ஏன்? மானுடத்தின் சந்தேகத்தையும் மகான் தீர்த்து வைத்துள்ளார்.

மனம், மனவளம், மனவளக்கலை, தவம், தற்சோதனை, குணநலப்பேறு, முழுமைப்பேறு, எண்ணம், ஆசை, சினம், கவலை, இறைநிலை, மக்களின் வாழும் நெறிமுறைகளைப் பற்றியும், மெய்ஞானம், ஒழுக்க நெறிமுறைகளையும் உணர்த்தும் வகையில் மகரிஷியின் மணிமொழிகள் அமைந்துள்ளன.

தமிழர்கள் ஆண்டாண்டு காலமாக வாழ்க்கை நெறிகளைக் கடைப்பிடித்து சான்றோர்களாக வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள். அவர்களை மேன்மேலும் வளப்படுத்த, வாழ்வியல் நெறிகளை அவ்வப்போது எழுந்த இலக்கியங்கள் சுட்டிக்காட்டத் தவறுவ தில்லை. அவ்வகையில் அருட் தந்தை வேதாத்திரி அவர்கள், வாழ்வியல் நெறிகளை மிகவும் எளிமையான தமிழில் பாமரமக்களும் புரிந்து கொள்ளும் வண்ணம் தந்து மக்களுக்கு வழிகாட்டுகிறார்.

55. உலக சமாதானப் பொங்கல்

மகரிஷியின் தொண்டுக்கு தொண்டு செய்தவர்களில் புலவர் க.தியாகராஜன் முக்கியமானவர். சேலம் மாவட்டம் குமாரபாளையத்தில் பிறந்தவர்.

ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தவர். நல்லாசிரியர் விருது பெற்றவர். தியாக சீலர். திருமணம் செய்துகொள்ளாத பிரம்மச்சாரி. இனிப்பைவிட இனிப்பானவர். எண்ணம், சொல், செயலில் ஒற்றுமையைக் காண்பவர். இன்முகத்தவர். சுத்தானந்த பாரதியாரிடம் அளவிடாத ஈடுபாடு கொண்டவர். “புலவர் மணி” என்று அன்புடன் அழைப்பார். நமக்கு “ஊர் பாரே உறவு இறைவனன்றி யாரே?” என்ற வாசகத்தைப் புலவருக்குக் கடிதம் எழுதும்போதெல்லாம் குறிப்பிட்டுப் பாராட்டுவார்.

தியாகராயர் நகர் வால்மீகி தெருவில் மகரிஷி குடி யிருந்தார். மகரிஷி இரண்டாம் முறையாக 1974-ல் அமெரிக்கா போய் வந்ததற்குக் கூடுவாஞ்சேரியில் பாராட்டு விழா. இவ்விழாவில்தான் புலவர் முதன்முதலில் மகரிஷியைச் சந்திக்கிறார்.

வேதாத்திரி மகரிஷியை சந்தித்த நாளிலிருந்து தனது குருவுடனேயே தன்னை ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டவர். இன்றுவரை தொண்டாற்றி வரும் தூயவர்.

மகரிஷியுடன் சுமார் ஐந்து ஆறு ஆண்டுகள் ஒன்றாகத் தங்கியிருந்தார்கள். அப்போது சைதாப்பேட்டை ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியைச் சார்ந்த மாதிரி மேல்நிலைப் பள்ளியில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தார்.

பகலில் ஆசிரியர் பணி. மீதி நேரங்களில் மகரிஷிக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்து, அவருடைய பணிகளைத் தானும் பகிர்ந்து கொள்வார்.

அன்னை லோகாம்பாள் கூடுவாஞ்சேரியிலிருந்து சாப்பாடு கொண்டு வருவார்கள். அப்படிக் கொண்டுவராத நாட்களில் புலவர்தான் சமையல்காரர். இவரது சமையல் ஆன்மீகமானது. நூதனமானது. அரிசி, பருப்பு, உப்பு, காய், கடுகு, காரம் என்று அத்தனையும் ஒன்றாகப் போட்டு வேக வைப்பார். அனைத்தும் வெந்ததும் ஒரு கிண்டு கிண்டி இறக்கி வைத்துவிடுவார். இதனை மகரிஷி விரும்பிச் சாப்பிடுவார்.

“உலக சமாதானப் பொங்கல்” என்று இதற்குப் பெயரும் வைத்து மகரிஷி மகிழ்ந்தார்கள்.

ஆசிரியர் பணியிலிருந்து ஓய்வுபெற்ற பின்பும் மன வளக் கலைப் பேராசிரியராக முழுநேரத் தொண்டாற்றி வருகிறார்கள். திருவான்மியூர் ஞான சபையில் 10 ஆண்டு களும், ஆழியாறில் 5 ஆண்டுகளும் பின்பு பொள்ளாச்சியில் 5 ஆண்டுகளும் தொண்டாற்றி வந்தார்.

“எப்பொருளை எச்செயவை எக்குணத்தை
எவ்வுயிரை ஒருவர் அடிக்கடி நினைந்தால்
அப்பொருளின் தன்மையாய் நினைப்போர் ஆற்றல்
அறிவினிலும் உடலினிலும் மாற்றம் காணும்
எவரொருவர் குருவை மதித்து ஒழுகினாலும்
தப்பாது குருவுயர்வு மதிப்போர் தம்மைத்
தரத்தில் உயர்த்திப் பிறவிப் பயனை நல்கும்”

என்பது மகரிஷியின் இயல்புக்க நியதியாகும். தனது மூச்சு, உணவு, உடை, உயிர் அனைத்திலும் குருவின் நினைவாக இருப்பதினால் குருவைப் போன்றே காட்சிதரும் கருணை உள்ளம் கொண்டவர்.

எனக்குக் குடும்ப நண்பர். இந்தப் புத்தகம் எழுதத் தூண்டியவர். சமீபகாலமாக ஆண்டுக்கு ஒருமுறை எங்கள் இல்லத்தில் சில நாட்கள் தங்கித் தொண்டாற்றுவார்கள்.

அவர் வந்ததும் எங்கள் இல்லத்தில் ஒரு காந்தக் களம் இருப்பதை உணர்ந்ததுண்டு. இது பல மாதங்கள் நீடிக்கும். குருவின் ஆற்றலையும் அவரிடம் கண்டுள்ளேன். அவர் வருகை எங்கள் குடும்பத்தினருக்குக் குருநாதர் வந்தது போன்ற நிறைவு.

பொள்ளாச்சியில் இருந்தபோது தவச்செல்வர் பாபு என்கிற செந்தில்குமார் என்பவர் இவருக்கு உணவு வழங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

ஆழியாறு மற்றும் அதனைச் சுற்றியுள்ள இடங்களுக்கெல்லாம் செல்ல வாகன வசதியும் வழங்கிப் பெருமைத் தேடித் கொண்டவர். இவரை ஒருசமயம் அருள்தந்தையிடம் அழைத்துச் சென்று “கம்பரை சடையப்ப வள்ளல் ஆதரித்ததுபோல் தன்னை ஆதரிப்பதாகக்” கூறினார்கள்.

“எனக்கு எவ்வளவு நாள் உணவு படைத்திருப்பாய்? உனக்குப் பலர் உணவளிப்பதில் வியப்பில்லையே!” என்றார் மகரிஷி.

56. சீடர்களுக்குத் தொண்டராய் - தூதுவராய்

முன்பெல்லாம் ஆண்டுக்கு ஒருமுறை மகரிஷி ரிஷிகேஷில் ஏழு நாட்கள் பயிற்சி நடத்துவார்கள். அந்த வருடம் புலவர் க. தியாகராஜனும் மகரிஷியுடன் சென்று காசி, அலகாபாத், ரிஷிகேஷ் போன்ற இடங்களைப் பார்க்க விருப்பப்பட்டார். ஆனால் மகரிஷி மட்டும் முன்னதாக டெல்லி சென்று ஒரு அன்பர் வீட்டில் தங்கியிருக்கிறார்கள்.

ஒரு வாரம் கழித்து புலவரும், திரு. கண்ணன் மணி என்பவரும் டெல்லிக்குப் புகைவண்டியில் பயணிக் கிறார்கள். டெல்லி நெருங்க நெருங்க இருவருக்கும் திடீரென்று அச்சம் வருகிறது. தங்களுக்கு டில்லி புதுசு. மகரிஷி அன்பர்களை அனுப்பி தங்களை அழைத்துவரச் சொல் வார்கள். அன்பர்களுக்கோ இவர்களைத் தெரியாது. இவர்களுக்கோ டில்லி அன்பர்களைத் தெரியாது. குழப்பத்துடன் டில்லி புகைவண்டி நிலையத்தை அடைகின்றனர்.

அங்கு இவர்களை வரவேற்க மகரிஷி தனது அன்பர்களுடன் காத்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து ஒரு பக்கம் வியப்பு. மறுபக்கம் மகிழ்ச்சி.

செய்தக்க அல்ல செயக்கெடும் செய்தக்க

செய்யாமை யானும் கெடும்.

எதைச் செய்யவேண்டுமோ அதை விருப்பத்துடன் செய்வதில் அருள்தந்தைக்கு நிகர் அவரே. தனது சீடர்களுக்கும் தொண்டராய்ப் பணிபுரிந்த பண்பாளர்!

சென்னை அண்ணாநகரில் வசிப்பவர் அ/நி கந்தசாமி. அப்போது அரசு அலுவலராகப் பணிபுரிந்து கொண்டு உலக சமுதாய சேவா சங்கத்தின் துணைத் தலைவராகவும் தொண்டாற்றி வந்தார்கள்.

இவருக்கும் துணைவியாருக்கும் கருத்து வேறுபாடு. கந்தசாமியோ வேறு இடத்தில் தங்கியிருந்தார். எப்போ தாவது இல்லம் சென்று வருவார். தனது சீடரின் நிலை கண்ட மகரிஷி என்ன செய்தார் தெரியுமா?

அம்மையாரிடம் தூது சென்றார்கள். குடும்ப அமைதி, விட்டுக் கொடுத்தல், தியாகம், சகிப்புத் தன்மை பண்புகளை எடுத்து விளக்கினார்கள். பின்பு கந்தசாமியிடம் சென்று 'வீட்டுக்குச் செல்லுங்கள் வரவேற்பு காத்திருக்கும்' என்றார்கள். பிணக்கு இணக்கமாகியது. சுந்தரருக்காக பரவை நாச்சியாரிடம் தூது சென்றார் இறைவன் அன்று. இன்று தனது சீடருக்காக அவர் மனைவியிடம் தூது சென்றார் மகரிஷி.

57. குணமடைந்த குஷ்டரோகி

ஒரு அன்பர் குஷ்ட நோயால் பாதிக்கப்பட்டார். இவருக்கு மகரிஷியிடம் தீட்சை எடுத்துக்கொள்ள ஆசை. தீட்சை எடுத்தால் தன் நோய் அகலும் என்று எண்ணுகிறார். உண்மையைச் சொன்னால் தீட்சை அளிக்க மாட்டார்கள் என்று கருதினார். குஷ்டரோகிக்கு குண்டலினி வேலை செய்யாது என்ற ஒரு கருத்து அந்தக் காலத்தில் உண்டு. ஆனால் அது உண்மையல்ல. குஷ்டரோகியைத் தொட அருவருப் படைந்து ஒரு காலத்தில் அப்படிக்கூறியிருப்பார்கள்.

அன்பர் தனக்கு இருக்கும் நோயை மறைத்து மகரிஷியிடம் தீட்சை எடுத்துக்கொள்கிறார். காலம் ஓடியது. தீட்சை எடுத்துக் கொண்ட அன்பர்க்கு தனது மருந்தாலும், தியானத்தாலும், உடற்பயிற்சியாலும், முயற்சியாலும் நோய் குணமாயிற்று. முயற்சியும் பயிற்சியும் இருந்தால் விதியைக்கூட மதியால் வெல்லலாம். தவமும் தற்சோதனையும் எந்த நோயையும் குணப்படுத்தும் ஆற்றல் உடையது.

ஆனால், குணமடைந்த அன்பரின் மனம் குற்ற உணர் வுடன் இருந்தது. ஒரு மகானிடம் பொய் கூறித் தீட்சை எடுத்துக்கொண்டோமே என்று குற்றமுள்ள மனது குறுகுறுத்தது. உள்ளம் வாடியது.

ஒருநாள் குருவைச் (மகரிஷியை) சந்திக்கிறார். குருவின் காலைப் பற்றிக்கொண்டு உண்மையைக் கூறி அழுது மன்னிக்க வேண்டுகிறார்.

“நீங்கள் மன்னிப்பு கேட்கவேண்டிய அவசியமில்லை. நீங்கள் முதலிலேயே உண்மையைக் கூறியிருந்தாலும் நான் உங்களுக்கு தீட்சை அளித்திருப்பேன்” என்று அருள்தந்தை கூறினார்கள்.

குற்ற உணர்வு நீங்கிய அன்பரோ மாசற்ற குருவை அடைந்த மகிழ்ச்சியில் திக்குமுக்காடினார். தான் உணர்ந்த உண்மையை அப்படியே தன் சீடர்களுக்கு சொல்லிய ஒரே மகான் அருள்தந்தை மட்டுமே.

குஷ்டரோகியைப் போன்றுதான் நம்மில் பலர் தாழ்வு மனப்பான்மையில் தவழ்கிறோம். பலவீனத்தால் விரக்தி யின் விளிம்பில்

சஞ்சரிப்பது ஒவ்வொருவர் முகத்திலும் ஒட்டப்பட்ட உணர்வாகப் பிரதிபலிக்கின்றது. கவலையற்ற சஞ்சலமற்ற தன்னம்பிக்கையுள்ள முகங்களைப் பார்ப்பது அரிதாகிறது.

இச்சூழலில் மொத்த சமுதாயத்திற்கும் தன்னை அர்ப்பணித்துக்கொண்டு, அமைதியாகச் செயலாற்றி, மக்களை செய்முறை வழியாகவும், கருத்துக்களின் வாயி லாகவும் அமைதிப்படுத்தி, அதன்வழி உலகப் பொதுமையைச் சரியான அடிப்படையில் உருவாக்க முயற்சித்து வெற்றி கண்ட வேதாத்திரி மகரிஷி - மெய்ஞ்ஞானமும் விஞ்ஞானமும் கலந்த ஒரு ஞான அவதார புருஷர் ஆவார்.

58. வாழும் உரிமை எல்லோருக்கும் சமமே!

பெண்ணை அடிமைப்படுத்துவது, கொடுமை களுக்கு உள்ளாக்குவது முதலியன அனைத்துத் துறைகளிலும், அனைத்து நிலைகளிலும் காலங்காலமாக நடந்து வருகின்றது. இந்த அவல நிலையை மாற்றுவதற்காக கடந்த இரண்டு நூற்றாண்டுகளாகப் பல்வேறு முயற்சிகள் நடந்து வந்துள்ளன.

இருப்பினும் 'பாலர் திருமணம்' முதல் 'சதி' வரை எத்தனையோ கொடுமைகளைச் செய்தித்தாளில் படித்துத் தான் வருகிறோம். 'சதி' என்று கணவன் இறந்தால் மனைவி உடன்கட்டை ஏறுகின்ற கொடுமையான வழக்கம் பழக்கமாக இருந்தது. இந்து மதத்தில் அது ஒரு சடங்காக இருந்தது. ராஜாராம் மோகன்ராய் இந்த அநீதியை எதிர்த்துப் போராடினார். போராடி இக் கொடுமைக்கு முற்றுப் புள்ளியும் வைத்தார்.

ஆனால், உடன்கட்டை ஏறும் வழக்கத்தை மீண்டும் அமலாக்கம் செய்ய சட்டமியற்ற பலர் முயன்றனர். அக்காலத்தில் மூடநம்பிக்கையால் ஊறிய மதத் தலைவர்களும் அவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டுள்ள அரசியல் தலைவர்களும் இந்தச் சதி முறையை மீண்டும் பாராளுமன்றத்தில் சட்டமாக்க வேண்டும் என்று பெரு முயற்சி மேற்கொண்டு வந்தனர். அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து ஆன்மீகத் தலைவர்களின் ஆதரவை நாடிச் சென்றனர். மகரிஷி டெல்லியில் இருப்பதை உணர்ந்து அவரிடமும் 'சதிக்கு' ஒப்புதலைப் பெறவந்தார்கள்.

அருள்தந்தை அப்போது டெல்லி நார்த் அவென்யூவில் மனவளக்கலை பயிற்சி அளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அங்கு வந்தவர்கள் சதி முறையைச் சட்டமாகக் கொண்டு வரவேண்டியதன் அவசியத்தை மகரிஷியிடம் எடுத்துக் கூறுகிறார்கள். அதற்கு ஒப்புதல் தர வேண்டும் என்றும் வேண்டுகிறார்கள்.

அவர்களின் வேண்டுகோளைக் கேட்டு அதிர்ச்சி யடைந்தார் அருள்தந்தை. தனது உள்ளக் குமுறலை அடக்கிக் கொண்டார். இதன் கொடுமையை அவர்களுக்கு உணர்த்த உறுதி பூண்டார். சாதுரியமாக அவர்களிடம் பேசத் தொடங்கினார்.

“நண்பர்களே, நீங்கள் கூறுவதுபோல் சதியை அமலாக்கும் சட்டம் கொண்டு வருவது அவசியம்தான். ஆனால் அதில் ஒரு சிறிய திருத்தத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும்” என்றார்.

“அவ்வாறே செய்துவிடுகிறோம் அய்யா, திருத்தத்தைச் சொல்லுங்கள்” என ஆர்வத்துடன் வேண்டுகிறார்கள்.

“எப்படி, கணவன் இறந்தால் மனைவி உடன்கட்டை ஏறவேண்டுமோ, அதேபோல் மனைவி இறந்தாலும் கணவன் உடன்கட்டை ஏறவேண்டும் என்ற ஒரு வரியைச் சேர்த்துவிட்டால் போதும். தீர்மானம் முழுமையானதாக இருக்கும்” என்ற தன் ஆலோசனையைக் கூறினார் மகரிஷி.

தங்களுக்கு ஆதரவாக இருப்பார் என்று மகிழ்ந்த திருந்தவர்களுக்கு அதிர்ச்சியும், ஏமாற்றமும் ஏற்பட்டது. ஒரு சிலருக்கு மகரிஷியின்மீது அளவுகடந்த கோபம். அதிலிருந்த பெரியவர் ஒருவர், “சுவாமிஜி அவருடைய கருத்தைச் சொல்லி விட்டார். இது அவருக்குள்ள உரிமை - வாருங்கள் போகலாம்” என்று வந்தவர்களைச் சமாதானப் படுத்தி அழைத்துச் சென்றார்.

சதியை ஒழித்து சட்டமாக்கினார் ராஜாராம் மோகன்ராய். ஆனால் பெண்கள் வாழும் சுதந்திரத்தைப் பறிக்கும் கும்பல்களின் மனதை அவரால் மாற்ற முடிய வில்லை. சதி என்பது இருபாலருக்கும் பொதுவானது என்று எடுத்துக் கூறி அதன் கொடுமையை உணரச் செய்தவர் வேதாத்திரி மகரிஷியே. தாய்மையை இறைமையாகப் பார்த்த ஞானிகளுக்குத்தான் இவ்வாறு கொண்டாற்ற முடியும்.

“வாழும் உரிமை எல்லோருக்கும் சமமே” என்று மனித இனத்தின் உரிமைகளை எடுத்துரைக்கும் மகரிஷியின் பொன்மொழிகள் உலகளாவிய நோக்கத்தை வெளிப்படுத்தியது.

ஆண்களுக்கு நிகராகப் பெண்களிடம் சம உரிமை பெற்று உலகில் அனைவரும் வாழும் உரிமை பெறுதல் வேண்டும் என்ற உயரிய விழுமியத்தை உலகுக்கு தந்தவர் மகரிஷி.

59. ஒரு நிமிடம் சஞ்சலம்

மனம் ஒரு குரங்கு. குரங்குபோன்று அலையும் தன்மையுடையது. மனதை அடக்க நினைத்தால் அடங்காது. அறிய நினைத்தால் அடங்கும். மனதை அறிவதுதான் அறிவின் உச்சம் என்பார் மகரிஷி. மனம் என்னும் மதிப்புக் குரிய மாபொருளை மனதால்தான் உணர வேண்டும்.

ஒருசமயம் புகைவண்டிக்காகப் புகைவண்டி நிலையத்தில் காத்துக் கொண்டிருந்தார் வேதாத்திரி. அவர் அமர்ந்திருந்த இடத்திலிருந்து பார்வையை சிறிது சுற்றும் முற்றும் செலுத்தினார். அவர் அருகே சிறிதுதூரத்தில் ஒரு ரூபாய் நாணயம் பளிச்சென்று கண்ணில் தென்படுகிறது. அந்த நாணயம் “என்னை எடுத்துக் கொள்” என்பதைப் போன்று அவர் மனதில் உந்துவேகம் தோன்றுகிறது.

சுற்றும் முற்றும் மீண்டும் பார்த்தார். எச்சரிக்கை உணர்வால் பக்கத்தில் இதற்கு யாரும் உரிமை கொண்டாடு கிறார்களா? என்று பார்க்கிறார். எழுந்து சென்று அதைக் கையில் எடுத்துக்கொள்கிறார். பின் தன் இடத்தில் வந்து அமர்ந்து கொள்கிறார். ஒரு நிமிடம் மனம் சிந்தனையில் ஓடுகிறது.

இந்த நாணயத்திற்கு நான் ஏன் ஆசைப்பட வேண்டும். இந்த நாணயம் என்னுடையது இல்லையே. மேலும் இதுபோன்று என் சட்டைப் பையில் 300 ரூபாய்க்குமேல் இருக்கிறது. இது யாருடைய பணமோ! இது யாருக்கு வேண்டுமோ அவர்கள் எடுத்துக்கொள்ளட்டும். எனக்கு இது வேண்டாம் என்று மனம் சொல்கிறது. உடனே மீண்டும் அதை எடுத்த இடத்திலே வைத்துவிட்டு வந்து அமர்கிறார்.

குருஷேத்திரம் போல் ஒரு நிமிடம் மனதில் போராட்டம். சஞ்சலம். பிறகு அதை எடுத்த இடத்திலேயே வைத்தபின்பு மனதிலே மீண்டும் பழைய அமைதி. எண்ணத்தை எண்ணத்தால் ஆராய்கிறார். அந்த சஞ்சல எண்ணம் தோன்றிய பிறப்பிடம் காண முயற்சிக்கிறார். எனக்கு ஏன் அந்த நாணயத்தை எடுக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றவேண்டும். சிந்தனை.

“பரிணாம வளர்ச்சியில் விந்துத் தொடராக நான் வந்துள்ளேன். விலங்கின விந்துத் தொடரிலிருந்தே மனித குலம் தோன்றியுள்ளது. விலங்கினமாக வாழ்ந்த காலத்தில் ஒன்றை யொன்று கொன்று பிறர் வளம் பறித்தே வாழ்ந்துள்ளோம். அக்கருத்தொடரில் மனிதனாய் வந்த பின்பும் பிறர் வளம் பறித்துன்னும் செயலை இதுவரை எத்தனை முறை செய்துள்ளோம். அதனுடைய தாக்கம் அந்தப் பணத்தை எடுக்கச்சொல்லித் தூண்டியுள்ளது. இந்தப் பழக்கம் மனிதரிடையே இயல்பாக அமைந்துள்ளதால் தன் னிடம் எவ்வளவு இருந்தாலும் பிறர் பொருளைப் பறிக்கவே விளைகிறது” என்பதைச் சிந்தனையால் விளங்கிக் கொள்கிறார்.

அத்துடன் பிறர் பொருளை, பிறர் வளத்தை மறந்தும் பறிக்க மாட்டேன் என்ற சங்கல்பத்தை மேற்கொள்கிறார். இச்சிந்தனையே விரிந்து ஐந்தொழுக்கப் பண்பாட்டில் ஒன்றாக மலர்ச்சி பெற்றுள்ளது.

“பொது விதியாய் பிறர்பொருளை வாழ்க்கைச் சுதந்திரத்தைப் போற்றிக் காத்தும் பிறர்துன்பம் போக்கும் அன்பும் வேண்டும்”

என்ற பணிவான வேண்டுகோளை மானுடத்திடம் வைக்கிறார்.

சுழல் காற்றில் அகப்பட்ட கட்டுமரம் போல, கப்பல் போல் உலகெங்கும் மக்கள் குலம் தனித்தனியாகவும், நாடுகள் என்று கூட்டமாகவும் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த நிலைமையில் அவர்களுக்கெல்லாம் ஆறுதல் போன்று தெளிவான சிந்தனையின் முடிவுகளை அளித்துத் தொண்டுசெய்ய வேண்டியது சிந்தனையாளர்களின் கடமை அல்லவா? இந்தக் கடமையினை தொண்டாக மகரிஷியும் மானுடத்திற்குச் செய்துள்ளார்.

60. வரம் கேட்ட வள்ளல்

தனது ஐம்பது வயதிற்கும்மேல் பொருள் ஈட்டும் துறையை விட்டு முழுமையாக அருள்தொண்டில் ஈடுபட வேண்டும் என்பது மகரிஷியின் நெடுநாள் விருப்பம். இதற்கான முன்னேற்பாடுகளுடன் திட்டமிட்டு செயல் பட்டார்கள். வீட்டிலிருந்து அரைகிலோ மீட்டர் தூரத்தில் சங்கமம் அமைத்துக்கொண்டார்.

ஒருநாள் தனது நெருங்கிய நண்பர்கள் ஐந்து பேரை வரவழைத்தார். அன்றைய பகல் உணவை அளவோடு உண்டார். இல்லத்தை விட்டு புறப்படத் தயாரானார். இந்தத் திட்டத்தையும் விருப்பத்தையும் தனது முதல் மனைவி லோகாம்பாளிடம் சொல்லி வைத்திருந்தார்.

மனைவிகளின் உள்ளத்திலிருந்து பிரிவாற்றாமை வருத்தம் வெளிப்பட்டது. கண்களில் நீர் கசிந்தது. உடனே ஒரு காகிதத்தை எடுத்தார். தனது மனைவிகளுக்கு ஆறுதலாகச் சில வார்த்தைகளை எழுதத் தொடங்கினார். கருத்துக்கள் நான்கு கவிகளாகப் பிரசவித்தன.

“மணமென்னும் புனிதமுள இணைப்பின்மூலம்
மனைவியாய் எனக்கமைந்த மங்கை யேநற்
குணவதியே பெண்குலத்தின் பெருமை மிக்க
குலவிளக்கே தியாகத்தின் சுடரே உந்தன்
கணவனென்ற முறையினிலே ஆற்ற வுள்ள
கடமைகளில் சிறிதளவும் தவற மாட்டேன்
பணமீட்டல் செலவழித்தல் அருள்தொண்டாற்றும்
பண்பாட்டில் இன்றுமுதல் பொதுச் சொத்தாவேன்”

இரண்டாம் மனைவிக்குப் படிக்கத் தெரியாது. இது போன்ற நான்கு கவிதைகளை லோகாம்பாளிடம் கொடுத்தார்கள். அன்னையும் படித்தார்கள். உருக்கத்தோடு கணவரை நிமிர்ந்து நோக்கினார்.

சங்கத்து அன்பர்களுக்கெல்லாம் வள்ளலாக அன்புத் தாயாக இருந்த அன்னையே மகரிஷியாக வரம் கேட்டார்கள்.

நான் இரண்டு வேண்டுகோள் விடுக்கிறேன். அனுமதியளிக்க வேண்டும்.

கேள்.

உங்களுக்கு இப்போதே பல சீடர்கள் உள்ளனர். மேலும் ஆயிரக்கணக்கில் சீடர்கள் சேர்வார்கள். அவர்கள் எப்போது வந்தாலும் உங்களைப் பார்க்க உரிமை உண்டல்லவா? அதுபோன்று எங்களுக்கும் எப்போது வந்தாலும் உங்களைச் சந்திக்கும் உரிமையளிக்க வேண்டும்.

அதை யாரால் தடுக்கமுடியும்? உனக்கு அவ்வுரிமை எப்போதும் உள்ளது.

மேலும் ஒரு வரம் வேண்டும்.

நீங்கள் உடல்நலத்தோடும், உரிய வயதோடும் இருக்கும் வரையில் உலகிற்கு உழையுங்கள். வயதாகி விட்டாலும், உடல்நலக் குறைவு ஏற்பட்டாலும், அப்போது நான் உயிரோடு இருந்தால், நீங்கள் நம் வீட்டுக்கு வந்து விடுங்கள். அந்தச் சமயத்தில் உங்களுக்குப் பணிவிடை செய்யும் பாக்கியத்தை எனக்கு அளிக்க வேண்டுகிறேன் என்று கண்ணீர்மல்க நாதமுதமுக்க உருக்கத்தோடு வேண்டினார்கள்.

மகரிஷியின் கண்களில் இருந்தும் நீர் சிந்தியது.

“அப்படியே ஆகட்டும். அதுதான் எனக்கும் வேண்டும்” என்றார் மகரிஷி.

பின்னர் ஐந்து நண்பர்களோடு வீட்டைவிட்டுப் புறப் பட்டார்கள். குடிசைக்கு வந்து தங்கினார்கள். இரண்டு ஆண்டுகள் வீட்டுக்கே வராமல் காலை மாலை மலைக் குன்றில் தவம் செய்வார்கள். பகல் வேளைகளில் தத்துவ ஆராய்ச்சிகள் செய்துவந்தார். வேளை தவறாமல் மனைவிகள் கொண்டுவந்த உணவைச்

சாப்பிட்டார்கள். எப்போதும் இறைச் சிந்தனையோடு இருந்து வந்தார்கள். துறவு வாழ்க்கை நடத்தினாலும் உயிரோடு கலந்த தன் மனைவிகள் குறித்துக் கூறுகிறார்.

“எனது பெற்றோர்களின் நற்கருமத்தால் எனக்கு மனைவியாக வந்து அமைந்த அந்த தியாகத் தெய்வங்கள் இருவரையும் நினைக்கும்போதெல்லாம் ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகுகிறது. பஞ்ச லோகங்களை உருக்கி ஒரு சிலையாக வார்க்கும்போது எல்லா உலோகங்களும் ஒன்றிணைந்து ஒளி விட்டு அழகு தருவதுபோல எங்கள் மூவரின் உள்ளங்களும் உருகி இணைந்திருந்தன”.

61. சூரியனை ஒழிக்கப் பணிக்கட்டிகள்

வேதாத்திரிக்கு அரசாங்கம் முன்வந்து கொடுத்த நிலத்தில் நிம்மதியாக இருக்க, கூடுவாஞ்சேரி மக்கள் விடவில்லை.

மகான்கள் யாரையும் தன் சொந்த மண் ஏற்பதில்லை. அவர் களுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்பதும் இல்லை. இறைவாக்குச் சொன்ன ஞானிகளையும் ஏற்பதில்லை. இதுதான் வரலாறு.

உள்ளூர் மக்கள் இயேசுவை கல்லால் அடித்து விரட்டினார்கள்;

புத்தரை அவர் பிறந்த மண் முதலில் அங்கீகரிக்க வில்லை;

வள்ளலாரைப் புரிந்து கொண்டார்களா!

இன்று வேதாத்திரியையும் ஊரை விட்டு விரட்டினார்கள்.

முற்றத்து முல்லைக்கு மணம் இருப்பதில்லை.

புறம்போக்கு நிலத்தில் அந்த ஊர் மக்களுக்காக ஒரு மாதிரி கிராமத் திட்டம் அமைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு அந்த இடத்திற்கு வேலி போட்டிருந்தேன். அந்த இடத்தில் ஒரு கீற்றுக் கொட்டகை போட்டு அதில் தான் மன்றம் இயங்கி வந்தது. புறம் போக்கு நிலத்திற்குச் செங்கல்பட்டு கலெக்டர் பட்டா கொடுத்தார்.

பின்னாளில் கட்டடம் கட்டிக் கொள்ளலாம் என்றிருந்தேன். இந்த ஊர்ப் பஞ்சாயத்தார்களுக்கு ஒரு மாதிரியான பொறாமை. அதாவது பஞ்சாயத்தில் இடம் கேட்டு அவர்கள் கொடுத்து நான் பெறவேண்டும் என்பது அவர்களுடைய எண்ணம்.

நான் நேரடியாக கலெக்டரின்பூலம் வாங்கி விட்டேன். அவர்களுக்கு அது பொறுக்கவில்லை. அதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு பல தொந்தரவுகள் கொடுக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

ஒருநாள் அதிகாலை வேளை, மணி ஐந்தரை இருக்கும். எனக்கு ௨ போட்டு எடுத்துக்கொண்டு பெரியவள் வருகிறாள். அதற்குள் என்ன நடந்தது என்றால், பஞ்சாயத்து ஆட்கள் பத்துப் பேர்

கடப்பாறை எடுத்துக்கொண்டு வந்து வேலி களையெல்லாம் உடைத்துப் போட்டுவிடுகிறார்கள்.

“யாரடா! இவனுக்கு Authority கொடுத்தது? கலெக்டர் ஆர்டர் என்றால் என்ன? இங்கே இருப்பவர்கள் எல்லாம் என்ன முட்டாள்களா?” என்று பேசிக்கொண்டே உடைக்கிறார்கள். அவர்கள் உடைக்கிற சத்தமும், பேசுகிற சத்தமும் எனக்குத் கேட்கிறது. கண்களை மூடி மௌனமாகிறேன்.

அம்மா பார்த்துவிட்டு “என்னங்க! இப்படிப் பேசுகிறார்களே! நீங்கள் சும்மா இருக்கிறீர்களே!” என்று கேட்கிறாள். நான் சும்மா இருக்கவில்லையே இறைவனுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன். “உனக்கு இந்த இடம் இல்லையடா. தேவையான ஏக்கர் எங்கெங்கே வேண்டுமோ அங்கே தயார் பண்ணிக்கொடுக்கிறேன். இந்த இடத்தை விட்டுப் போடா” என்கிறான் இறைவன். அதற்குத்தான் நான் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

அவள் புரிந்துகொண்டாள். எப்படியாகிலும் அவர்கள் நன்றாக இருக்கட்டும் என்று கூறிப் போய்விட்டாள். இப்போது அந்த அருட்பேராற்றலின் வாக்குச் சரியாகி விட்டது அல்லவா? ஆழியாற்றில் இத்தனை ஏக்கர் நிலமும், அதை நிறைவேற்று வதற்கான அன்பர்களையும் இறைவன் எங்கே ஏற்படுத்தி வைத்திருக்கிறான்! அங்கே எப்படி நடக்கும்?

62. உலக சமுதாய சேவா சங்கம் கண்ட உத்தமர்

ஒவ்வொரு மகத்தான சாதனைக்குப் பின்னாலும், செயலுக்குப் பின்னாலும் ஒரு சிறிய எளிய ஆரம்பம் இருக்கும். ஒரு மனிதனின் எண்ணத்தில் உதித்து, அம் மனிதன் தன் சக தோழர்களுடன் பகிர்ந்த பின்னர்தான் சாதனைகள் எல்லாம் மானுடத்தை வழிநடத்திச் சென்றுள்ளன.

மதினாவில் நபிகள் முதல் பள்ளிவாசலுக்கு நிலம் வாங்கினார்கள். அங்கேயே நபிகளாருக்கு ஓலை வீடு ஒன்று கட்டப் பட்டது. மற்றொரு பக்கம் திண்ணையும் அமைக்கப் பட்டது. இந்தத் திண்ணையில்தான் இஸ்லாமிய கல்வியைப் பயில்வோரும், பயிற்றுவிப்போரும் தங்கினார்கள். இவர்களே நபிகள் நாயகத்தின் திண்ணைத் தோழர்களாகப் பெருமைப்படுத்தப்பட்டவர்கள்.

மகரிஷி வாழ்விலும் திண்ணைத் தோழர்கள் உண்டு. மகரிஷியின் நண்பர்களில் திரு. டி.ஜி. நாகையா மற்றும் அவர் தம்பி டி.ஜி. ஐயனும் அவர்பால் மிகுந்த அன்பு கொண்டவர்கள். இவருடைய வீடு சென்னை மின்ட் சாலையில் 2/503 என்ற எண்ணில் உள்ளது. இந்த வீட்டில் இரண்டு திண்ணைகள் உண்டு.

இந்தத் திண்ணையில் வேதாத்திரியும் டி.ஜி. ஐயனும் அமர்ந்து அடிக்கடி உரையாடுவது உண்டு. அப்படி உரையாடும் போது உருவான கருத்துத்தான் “உலக சமுதாய சேவா சங்கம்”.

இந்தச் சங்கம் முதன்முதலில் அ/நி டி.ஜி. ஐயன் வீட்டில் தொடங்கப்பட்டு சிறிதுகாலம் இயங்கி வந்தது. பின்பு கூடுவாஞ் சேரிக்கு மாற்றப்பட்டது. சங்கம் 1958-ல் பதிவு செய்யப்பட்டது.

இந்த உலக சமுதாய சங்கத்தின் வேதம்தான் ‘உலக சமாதானம்’ என்னும் புத்தகம். 1957-ல் வெளியிடப்பட்டது.

மகரிஷியின் எண்ணம் உலகச் சமாதான நூலாகி, பின்னர் உலக சமுதாய சேவா சங்கமாகப் பரிணமித்தது. இது உருவானதுபற்றி மகரிஷி கூறுகிறார்.

“உலகில் விஞ்ஞான அறிவு மக்களிடம் ஓங்கும் அளவிற்கு, பக்தி நெறியில் உள்ள கற்பனைகளைப் பெரும்பாலான மக்கள் நம்ப மறுத்துவிடுவார்கள். மேலும் நாட்டுக்கு நாடு இக்கற்பனைகள் வேறுபட்டிருந்ததால் பல நாட்டவர்கள் ஒன்றினையும்போது கற்பனைகளின் திரை கிழிந்துவிட்டது.

உண்மைப் பொருள் உணர்ந்து வாழத்தக்க ஞான நெறியும் இரகசியமாக வைக்கப் பெற்றுவிட்டது. இப் போது என்ன? பக்தி நெறியிலும் மக்களுக்கு நம்பிக்கை யில்லை. ஞான நெறியும் மறைபொருளாக இருக்கிறது. புலன் மயக்கில் மக்கள் உணர்ச்சி வயப்பட்டு வாழும் துன்ப வாழ்வே பரவிவிட்டது.”

“இப்போதைய உலகம் திருந்த என்ன வேண்டும்? சிந்தனையாற்றல் பெற்ற மக்கள் எல்லோரும் புரிந்து கொள்ளத்தக்க முறையில், உயர்நிலை விளக்கமும் மனவியக்க ஒழுக்கப் பயிற்சியும் எல்லோர்க்கும் தேவை. உலக நாடுகளைத்தும் இணைந்த ஒருவித ஆட்சி தேவை. மக்களை மயக்கநிலையில் இருந்து விளக்க நிலைக்குக் கொண்டுவர ஆயிரக்கணக்கான தன்னிலையறிந்து தன்னிலை யுணர்ந்தும் அருள்தொண்டர்கள் தேவை. இன்றைய உலகுக்கு இன்றியமையாத இந்தத் தேவைகளை உணர்ந்த நான், எனது ஆற்றலை அருள்தொண்டுக்குத் திருப்பினேன்.

எத்தகைய உலகம் அமைந்தால் மனிதகுலம் இன்று படும் தொல்லைகள் எல்லாவற்றிலிருந்து விடுபட முடியும் என்பது எனக்கு மிகத் தெளிவாக விளங்கிவிட்டது. இந்த விளக்கம் பரவலாக உலக மக்களிடையே விரிந்தால்தான் பயனுண்டு என்று தெளிந்தேன். ‘உலக சமுதாய சேவா சங்கம்’ என்ற ஒரு புனிதக் கோயிலை உருவாக்கினேன். பலர் எள்ளி நகையாடினர். என்னை ஒரு பைத்தியக்காரன் என்றே எண்ணினர். உரக்கவும் பேசிக் கேலி செய்தனர்.

இப்படித்தானே சாதாரண மக்கள் எண்ணுவார்கள்? இதையுணர்ந்த நான் அத்தகையோர்மீது இரக்கம் கொண்டு அவர்களும் திருந்த வாழ்த்துவது அல்லாது வேறு என்ன செய்யமுடியும்?

மெய் விளக்கத் தவமுறையும், வாழ்க்கை முறையும் உலகச் சிந்தனையாளர்கள், எழுத்தாளர்கள், அரசியல் தலைவர்கள், ஆட்சி செயலாளர்கள், தொழில்துறை தலைவர்கள், செல்வந்தர்கள், ஆசிரியர்கள், கல்லூரி மாணவர்கள், விஞ்ஞானிகள் இவர்களுக்கும் பரவ வேண்டும். அதன் விளைவாக பொருளாதாரத் துறை, அரசியல் துறை, கல்வித் துறை எல்லாவற்றிலும் ஒரு முழு மலர்ச்சியும் சீர்திருத்தமும் உண்டாகும். அப்போதுதான் உலகில் தனிமனிதன் வாழ்விலும், சமுதாய வாழ்விலும் நிலையான சமாதானம் அமையும். இந்த நிலையான சமாதானத்தை உலகெங்கும் ஏற்படுத்த நாம் ஆற்றும் பணிகளின் தொகுப்பே உலக சமுதாய சேவா சங்கம்”.

தான் வாழும் காலத்திலேயே உலக சமுதாய சேவா சங்கத்தின் தலைவராக திரு. SKM. மயிலானந்தம் அவர்களை நியமித்தார் மகரிஷி. பெரிய செல்வந்தரைத் தலைவராக நியமித்துள்ளாரே என்று பலரும் வியந்தனர்.

இதனை இதனால் இவன்முடிக்கும் என்றாய்ந்து
அதனை அவன்கண் விடல்.

என்ற வள்ளுவர் வாக்கிற்கிணங்கத் தலைவர் பணியைத் திரு. SKM-யிடம் ஒப்படைத்தார்கள்.

இவரது சீரிய நிர்வாகத் திறமையினால் இன்று 63 அறிவுத் திருக்கோயில்கள் கட்டப்பட்டுள்ளன. 213 மனவளக் கலை மன்ற அறக்கட்டளைகளும் 1216 தவமையங் களும் சிறப்பாகச் செயல்பட்டு வருகின்றன. 2245 மனவளக்கலைப் பேராசிரியர்கள், துணைப் பேராசிரியர்கள், பொறுப்பாசிரியர்கள், துணைப் பேராசிரியர்கள் பணியாற்றி வருகின்றனர்.

இன்று ஆல்போல் தழைத்து அறுகுபோல் வேரோடி நின்று வளர்ந்துவரும் நமது இயக்கத்தின் வளர்ச்சிக்கு SKM-ன் அயராது உழைப்பும் குருபக்தியும் என்றால் மிகையாகாது.

63. தலைமகன் தந்த தாரக மந்திரம்

“பஃறுளி ஆற்று மணலினும் வாழி”

“காவிரி ஆற்று மணலினும் வாழி” என்று தமிழ்ப் புலவர்கள் மன்னர்களை அன்று வாழ்த்தினார்கள். பெரியாழ்வார் “பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்து ஆண்டு பலகோடி நூறாயிரம்” என்று திருமாலுக்கு வாழ்த்துக் கூறினார்.

ஆதியும் அந்தமில்லா அரும்பெரும் ஜோதி என்று சொன்ன மாணிக்கவாசகரோ அந்தப் பிறவா யாக்கைப் பெரியோனை, “நமச்சிவாய வாழ்க, நாதன்தான் வாழ்க” என்று வாழ்த்துகிறார். கவிமணி தேசிய விநாயகம் பிள்ளை அவர்கள் “தந்தை தாய் இல்லா தான் வாழ்க” என்கிறார். பாரத மாதாவையும், பராசக்தியையும் வாழ்த்திய பாரதி மாந்தருக்குள் ஒரு தெய்வம் காந்தி மகானை “வாழ்க நீ எம்மான் காந்தி நீ வாழ்க வாழ்க” என்று வாழ்த்தினார்.

நம் அருட்தந்தை அவர்கள் 1958-க்குப் பிறகு தரணிக்குத் தலைசிறந்த தாரக மந்திரத்தை தந்தார்கள். சுத்தவெளி தத்துவத்தை உணர்ந்தபிறகு சுத்தவெளியின் அம்சமே நான் என்று உணர்ந்தபிறகு வாழ்க வளமுடன் மந்திரத்தை எழுத ஆரம்பித்தார்கள்.

கடிதம் எழுதும்போது, அவரை வாழ்த்துமுகமாக ‘வாழ்க வளமுடன்’ என்று முதலில் எழுதி, கடிதத்தைத் தொடங்கும் பழக்கம் வந்தது. நாட்கள் செல்லச் செல்லக் கடிதத்தின் ஆரம்பத்திலும், கடிதத்தை முடிக்கும்போதும் வாழ்க வளமுடன் என்று எழுதினார்கள். பின்பு ‘வாழ்க வையகம்’ என்பதையும் சேர்த்துக் கொள்கிறார். பின்பு காலத்தின் ஓட்டத்தில் வையகத்தை முதலில் வாழ்த்தி, அன்பரை அடுத்து வாழ்த்த ‘வாழ்க வையகம் வாழ்க வளமுடன்’ என்ற தாரக மந்திரம் உருவாகியது.

ஆரம்ப நாட்களில் அன்பர்களை வாழ்த்தும்போது மகரிஷி வலது கையை உயர்த்தி வாழ்த்தினார்கள். காரைக் காலில் பயிற்சி நடந்த

காலத்தில், ஓர் அன்பர் மகரிஷியின் கைரேகையைப் பார்த்து இடது கை அற்புதமாக அமைந்திருப்பதாகவும், இடது கையால் வாழ்த்தினால், வாழ்த்துப்பெறும் அன்பர்களுக்கு லட்சுமி கட்டாட்சம் ஏற்படும் என்றும் கூறினார். அன்றுமுதல் இரு கைகளிலும் வாழ்த்த ஆரம்பித்தார்கள்.

வாழ்க வையகம்! வாழ்க வளமுடன்! என்ற வாழ்த்து மனவளக்கலை அன்பர்களுக்கு உலகளாவிய தாரக மந்திரமாகும்.

தமிழகம் மட்டுமின்றி வேற்று மொழியினரும் 'வாழ்க வளமுடன்' என்ற தமிழ்ச் சொல்லை பயன்படுத்துகின்றனர். மகரிஷியின் வாழ்க வளமுடன் என்ற சொற்றொடர் மிக நேர்த்தியாகவும் மந்திரமாகவும் விளங்குகிறது. வள்ளலாரே மகரிஷி உடம்பில் புகுந்து கொடுத்த வேதமந்திரமல்லவா? வளம்பெற வாழ்க என **வள்ளலார்** வாழ்த்தியிருக்கிறார். வாழ்க வளமுடன் என்ற வாழ்த்தும் வள்ளலார் தந்ததே!

இந்த மந்திரம் அற்புதங்களையெல்லாம் சாதித்திருக்கிறது. அதனிடம் வசீகரம் எவ்வளவு இருக்கிறதென்றால், நமது இயக்கத்தைச் சாராதாரும், இந்த வாழ்த்து வாசகத்தை மகிழ்ச்சியோடும் வெற்றியோடும் பயன்படுத்தி வருகிறார்கள். வீட்டு வாசலில் எழுதிக் கொள்கிறார்கள். ஸ்டிக்கர் ஒட்டுகிறார்கள். கோலம் போடுகிறார்கள். வாகனங்களில் எழுதிக் கொள்கிறார்கள். வானொலியில் ஒலிபரப்புகிறார்கள். இன்னும் திரைப்படங்களில் கூட வணக்கம் போடுவதற்குப் பதிலாக இம்மந்திரத்தைப் பயன்படுத்துகிறார்கள்.

"வள்ளலார்" என்ற ஐந்தெழுத்து வள்ளல் இறைவனை அருட்பெருஞ்சோதி வடிவில் கண்டவர். வள்ளலார் என்ற பெயரைச் சொன்னாலே அருட்பெருஞ்சோதி மந்திரம்தான் நினைவுக்கு வருகிறது.

"வேதாத்திரி" என்ற ஐந்தெழுத்து மகரிஷி உலக சமுதாயத்திற்கு "வாழ்க வையகம்", "வாழ்க வளமுடன்" என்ற மந்திரத்தை வழங்கியுள்ளார். எத்தனை நூற்றாண்டுகள் கழிந்தாலும் இம்மந்திரம் உலகில் நிலைபெற்றிருக்கும்.

64. அருட்தந்தையும் தந்தை பெரியாரும்

ஈமுதாயத்தில் ஒவ்வொரு நூற்றாண்டிலும் மானுட குலம் தழைத்து முன்னேறுவதற்குப் பல ஞானிகள், சிந்தனையாளர்கள், மகரிஷிகள் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் தோன்றி தன்னாட்டை வளப்படுத்தி வருகிறார்கள்.

அந்தவகையில் சாக்ரடீஸ், பிளேட்டோ, அரிஸ்டாட்டில், காரல்மார்க்ஸ், காந்தியடிகள், தாகூர், சிவானந்தா, ரமண மகரிஷி, ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி ஆகியோர் புகழ்பெற்ற சிந்தனையாளர்கள். இந்த வரிசையில் இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்தில் தோன்றி வாழ்ந்த தந்தை பெரியாரும், அருள்தந்தை வேதாத்திரியும் மாபெரும் சிந்தனையாளர்கள்.

இவ்விருவரும் இருவேறு கோணங்களில் தமது கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தித் தமக்கென்று இயக்கத்தினை உருவாக்கியுள்ளனர். தன்னலம் கருதாது பொதுநல வுணர்வும் மனித இனம் மேம்படுவதற்குரிய விழிப்புணர்வுக் கருத்துக் களைக் கூறியுள்ளனர். மனிதரிடையே நிலவிவரும் அறியாமை இருளை அகற்றிப் பகுத்தறிவு எனும் ஒளியினைப் பாய்ச்சி யுள்ள இவர்கள் நீண்டகாலம் பயனளிக்கக்கூடிய புரட்சிகரத் திட்டங்களைத் தீர்க்கதரிசன உணர்வுடன் சொல்லியுள்ளனர்.

ஒருசமயம் ஈ.வெ. ராமசாமி பெரியார் கூடுவாஞ்சேரி வந்திருந்தார். பயணிகள் விடுதியில் தங்கியிருந்தார். காலை பதினொரு மணி இருக்கும். அந்த ஊரில் உள்ள திராவிடக் கழக பிரமுகர்கள் அவரைப் பார்க்கிறார்கள். அதற்கு முன்னதாக ஏழுமலை என்ற அன்பர் “உலக சமாதானம்” என்ற நூலை பெரியாரிடம் கொடுத்திருக்கிறார்.

“ஒருநாள் அதாண்டா வரப்போகுது. நீ என்ன சொல்றே! அது தப்பு என்கிறாயா?” என்று கேட்டிருக்கிறார்.

அந்த அன்பர் நேராக வேதாத்திரியிடம் வந்தார். பெரியார் வந்திருக்கிறார். நீங்கள் பார்க்க விரும்பினால் அவரைச் சென்று பார்க்கலாம் என்றார். “பார்க்கலாம்” என்று மகரிஷி சொன்னார். உடனே அவரிடம் சென்று சொன்னதும் “வரட்டும்” என்றார் பெரியார்.

மகரிஷியும் பெரியாரைப் பார்க்கச் சென்றார். அங்கு போனதும் உட்காரச் சொன்னார். மகரிஷியும் உட்கார்ந்தார்.

“நீங்கள் எழுதிய உலக சமாதானம் புத்தகம் பார்த்தேன். நீங்கள் அதையே செய்யுங்கள். எதிர்ப்பு இருக்கும். எதிர்ப்பு இல்லாமல் இருக்காது. இந்தப் பசங்களுக்கு (மக்களுக்கு) எப்படி ஏற்பு போகுது” என்றார் பெரியார்.

ஒருமுறை பெரியார் ஈ.வெ.ரா. பிறந்த ஈரோட்டில் “கடவுளைக் காணலாம்” என்ற தலைப்பில் உரையாற்ற இருந்தார். அருள்நிதி எஸ்.கே. மயிலானந்தம் இதற்காக ஏற்பாடுகளைச் சிறப்பாக செய்திருந்தார்.

திராவிட கழகத்தைச் சேர்ந்த ஒரு அன்பர் மகரிஷியிடம் வந்தார். “அய்யா, இது பெரியார் பிறந்த மண். இங்கு இத்தனை ஆண்டுகாலமாக கடவுள் இல்லை. கடவுளைக் கற்பித்தவன் முட்டாள் என்று சொல்லி எங்களை எல்லாம் பக்குவப் படுத்தியிருக்கிறார். பெரியார் கருத்தைப் போன்று தங்கள் கருத்தும் இருக்கும் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் அவர் பிறந்த இடத்தில் வந்து கடவுளைக் காணலாம் என்று பேசி எங்களைக் குழப்புகிறீர்களே” என்றார்.

“அன்பரே, ஈ.வெ.ரா. பெரியார் சொல்லியதைத்தான் நான் சொல்கிறேன். எல்லையற்ற இறைவனை எல்லை கட்டி ஒரு இடத்தில், ஒரு உருவத்தில் கடவுள் இருக்கிறார் என்பதை அவர் எதிர்த்தார். அதனால் பெரும் அறியா மையை, ஊழலை, வியாபாரத்தை அவர் எதிர்த்தார். இறைவனை மதி என்றார்”.

நானும் அதைத்தான் சொல்கிறேன். இறைவன் எங்கும் நிறைந்துள்ளான். அவன் அணுமுதல் அண்டமீறாக, ஓரறிவு முதல்

ஆறறிவாகிய மனிதனாகவும் வந்துள்ளான். அவனுள் இறைவனே அறிவாய் உள்ளான். இதைச் சிந்தித்து அறியச் சொல்கிறேன்.

“கல்லும் முள்ளுமாக உள்ள களர் நிலத்தைப் பண்படுத்துவது போல மக்கள் மனதை பண்படுத்தி சீர் செய்யும் வேலையைச் செய்தார் தந்தை பெரியார். அந்த சிந்தனை என்ற விதையை விதைத்துக்கொண்டு வருகிறேன். இதில் வேறுபாடு இல்லை” என்றார்.

வெண்தாடி வேந்தர்கள் இருவரும் மானுடத்தைப் பகுத்தறிவுப் பாதைக்கு அழைத்துச் சென்றவர்கள்.

65. ஆபத்வாந்தவர் அருள்தந்தை

1969 ஆம் ஆண்டில் அருள்தந்தை காரைக்கால் சென்றார்கள். மூன்றுநாள் பயிற்சி முடிந்ததும் நாகப்பட்டினம் சென்றார்கள். அப்போது நாகப்பட்டினத்தில் மன்றம் இல்லை. 1987-ல் தான் அங்கு மன்றம் ஏற்பட்டது.

மகரிஷியிடம் குண்டலினி யோக தீட்சை பெற்ற ஓர் அன்பர் நாகப்பட்டினத்தில் ஐ.டி.ஐ. யில் முதல்வராக இருந்தவர். அவரைப் பார்க்க நாகப்பட்டினம் சென்றார்கள்.

நாகப்பட்டினத்தில் முதல்வர் மகரிஷியிடம் உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். முதல்வர் மகரிஷியிடம் கூறிய ஓர் அற்புத நிகழ்ச்சி இது.

ஒருநாள் இரவு முதல்வரும், அவரது துணைவியாரும் தூங்கிக் கொண்டிருந்தபோது, திருடன் ஒருவன் உள்ளே வந்துவிட்டான். துணைவியாரின் கழுத்தில் கிடந்த தாலிக் கயிற்றைக் கழற்ற முயற்சி செய்திருக்கிறான். அம்மையார் விழித்துக்கொண்டார்கள். கூச்சலிட்டார்கள். முதல்வர் விழித்துக்கொண்டார். தூக்கக் கலக்கத்தில் எழுந்து நின்றார். திருடனைப் பார்த்தார்.

திருடனுக்கு இது பிடிக்கவில்லை. இவரை தீர்த்துக் கட்டினால்தான் தனக்கு தாலிச் சரடு கிடைக்குமென்பதால், கையில் கொண்டுவந்திருந்த ஒரு குண்டாந்தடியை முதல்வரின் மண்டைக்கு மேலாக ஓங்குகிறான். திருடனோ முரடன். குண்டாந்தடியோ கனமானது. அவன் ஓங்கியதோ ஆத்திரத்தில். அது மண்டையில் விழுந்தால் முதல்வர் மூளை சிதறிப் போயிருக்கும்.

இச்சூழ்நிலையில் முதல்வருக்கு மின்னல்போல் ஒரு யோசனை தோன்றுகிறது. ஜெய் வேதாத்திரி! என்று உரக்கக் கூவுகிறார். மகானின் பெயரை உச்சரித்தவுடன் திருடனின் ஓங்கிய கை தொங்கிவிடுகிறது. குண்டாந்தடி கீழே விழுந்து உருள்கிறது. தாலிச் சரட்டை மறந்துவிட்டு அவன் ஓடுகிறான்!

நடந்தது என்ன என்றே முதல்வருக்கும் தெரிய வில்லை. குருவின் பெயரைக் கூறியதும் ஏன் எனத் தெரிய வில்லை என்கிறார் முதல்வர்.

உருவம் மறைந்து, தாடியோடு, தடித்த கண்ணாடி யுடன் அரைவெளிச்சத்தில் ஒரு கிழவன் நிற்பதாகத் திருடனுக்குத் தோன்றியிருக்கும். அவன் பயந்து போயிருப்பான் என்கிறார் மகரிஷி. மகரிஷி சாதித்த அற்புதங்கள் இதுபோல் எத்தனையோ!

குருவைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டவருக்கு குருவானவர் எப்போதும் ஆபத்வாந்தவராக இருப்பார். வான்காந்தம் முழுவதும் பரவியிருக்கும் குருவின் ஆற்றல். அன்பர்கள் கூப்பிட்ட குரலுக்கு ஓடிவரும் அன்புள்ளம் கொண்டவர் நம் குருநாதர்.

“தெளிவு குருவின் திருமேனி காண்டல்
தெளிவு குருவின் திருநாமம் செப்பல்
தெளிவு குருவின் திருவார்த்தை கேட்டல்
தெளிவு குருவின் திருவுரு சித்தித்தல்தானே”

ஒரு சமயம் கோவையில் காலையில் அன்பர்களுக்கு அருளாசி வழங்கினார்கள். கோவையில் அறிவுத் திருக்கோயில் கட்டும் தனது விருப்பத்தை வெளியிடுகிறார்கள். அன்று மாலை மகரிஷியை வழியனுப்ப வந்த திரு. கந்தசாமி நாயக்கர் தனது நிலத்தை அன்பளிப்பாகத் தருவதாக மகரிஷியிடம் தெரிவிக்கிறார்கள். அருகில் இருந்த அவரது துணைவியாரும் இசைவு தெரிவிக்கிறார்கள். (கோவை பேரூர் செட்டிபாளையத்தில் இயங்கி வரும் அறிவுத் திருக்கோயில் அந்த இடத்தில்தான் உள்ளது).

ஒரு வாரம் கழித்து அவர்களது மகனார் மகரிஷியிடம் ஆசி பெற்றபின் அவரது வேலையாக தமிழ்நாடு எக்ஸ்பிரசில் டில்லி செல்கிறார்கள். மறுநாள் அந்தப் புகைவண்டி விபத்துக்குள்ளாகிறது. அவர் பயணம் செய்த பெட்டி மிகவும் சேதமடைந்தது. அவர் இறந்துவிட்டதாக எல்லோரும் பதறுகின்றனர். மகரிஷியிடம் காப்புப் பெற்று சென்றவர் எப்படி இறப்பார்? அந்தக் குறிப்பிட்ட பெட்டியில் இருந்து அவரை அவரது நண்பர் வேறு பெட்டிக்கு முன்னதாக அழைத்துச் சென்றுவிட்டார். இன்றும் இக்குடும்பத்தினர் மகரிஷியின் ஆற்றலை எண்ணி பலரிடம் கூறி பெருமைப்பட்டு வருகின்றனர்.

66. ஆசான் நிகழ்த்திய அற்புதம்

அப்போதெல்லாம் அருள் பயணமாக எந்த ஊர் சென்றாலும் சித்த மருந்துகள் கொண்ட மருந்துப்பை ஒன்றைக் கையில் எடுத்துச் செல்வார்கள். அன்பர்களுக்கும் அவர்களது குடும்பத்தினருக்கும் இலவசமாக மருத்துவ சேவை செய்துவந்தார்கள்.

1976 ஜூன் மாதம் மகரிஷி காரைக்காலில் ஏழு நாட்கள் கொண்ட சிறப்புப் பயிற்சி நடத்தி முடித்துவிட்டு கூடுவாஞ்சேரிப் புறப்படத் தயாரானார்கள்.

அன்பர் ஒருவருக்கு ஒரு துன்பம். அவரது துணைவி யாருக்கு கருவுற்றிருந்த அறிகுறிகள் தோன்றின. ஆனால் பத்து மாதம் கழிந்தும் குழந்தை பிறக்கவில்லை. பன்னிரண்டு மாதம் போன பிறகுதான் இது கர்ப்பம் இல்லை என்று தெரிந்தது. ஆனால் வைத்தியரிடம் அவளை யாராலும் அழைத்துப் போக முடியாது. வேண்டுமானால் மயக்கமுறச் செய்து மருத்துவமனைக்கு தூக்கிக் கொண்டு செல்லலாம். ஆனால் மருந்து சாப்பிட மாட்டார். இந்தச் சூழ்நிலையில் அன்பர் மகரிஷியிடம் வந்தார்.

கூடுவாஞ்சேரிக்குப் புறப்பட ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தபோது அந்த அன்பர் தனது துணைவியாரின் நிலைமையைக் கவலையுடன் மகரிஷியிடம் கூறினார். இதெல்லாம் நாம் பார்க்கிற விஷயம் இல்லை. உடனடியாக ஒரு லேடி டாக்டரிடம் அழைத்துச் செல்லுங்கள். தாமதிக்காதீர்கள் என்றார் மகரிஷி.

அன்பரோ செய்வதறியாது நம்பிக்கையுடன் மகரிஷியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். ஞானதிருஷ்டி கொண்ட மகான் அன்பரின் மனநிலையையும் சூழ்நிலையையும் உணர்ந்து கொண்டார். சற்று அமைதியாக பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

பிறகு ஒரு வெற்றிலை வேண்டுமே! என்றார். உடனே வெற்றிலை வரவழைக்கப்பட்டது. அதை உள்ளங்கையில் வைத்துக்கொண்டு உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். பின் அதை அன்பரின் மனைவியிடம் கொடுத்து தின்றுவிடு என்றார்கள்.

தின்றாயிற்று. இது வேலை செய்யும் என்று கூறிவிட்டு, ஆசான் கூடுவாஞ்சேரி புறப்பட்டு விட்டார்கள்.

ஓரிரு நாட்களிலேயே பன்னிரண்டு மாதம் காத்திருந்த மாதவிடாய் லகுவாக வந்துவிட்டது. யாருக்கும் எந்தவித தொந்தரவும் கொடுக்கவில்லை. எல்லோருக்கும் மகிழ்ச்சி.

முப்பது நாட்கள் கழித்து மகரிஷியைச் சந்தித்த அன்பர் அந்தச் சாதனையின் விஷயத்தைக் கேட்டார்.

நான் டெல்லி போய் வந்து கொண்டிருக்கிறேன் அல்லவா? அங்கே வயதான ஒரு தம்பதிகள் ஒவ்வொரு தடவையும் என்னை வந்து பார்ப்பார்கள். அந்த அம்மையாரிடம் ஒரு ஆவி இருக்கிறதாம். அது மிகவும் நல்ல ஆவியாம். நான் நாட்கூர் நெருங்கும்போதே, உங்கள் சாமியார் வருகிறாரே, போய் பார்க்கப் போகிறீர்களா? என்று கேட்குமாம். அந்த அம்மையாரிடம் ஓய்வு ஒழிவின்றி பேசிக்கொண்டு இருக்குமாம். இது வேடிக்கையான நிலை என்றாலும், அந்த அம்மையாருக்குத் தொந்தரவாக இருந்திருக்கிறது.

அதனால், சென்றமுறை டில்லி போனபோது, அந்த ஆவியை எப்படியாவது விலக்கி விடும்படியாக என்னிடம் கேட்டுக் கொண்டார்கள். அப்பொழுதே அந்த ஆவி அந்த அம்மையாரிடம், என்னை ஏன் விலக்கவேண்டும்? நான் உனக்கு என்ன கஷ்டம் கொடுக்கிறேன்? நல்லதுதானே சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன். இப்பொழுதுகூட, இந்தச் சாமியார் மிகவும் நல்லவராக, ஊருக்கெல்லாம் நன்மை செய்பவராக இருக்கிறார். அவருக்கு நன்மை செய்யலாமென்று இருக்கிறேன். அவர் சம்மதித்தால் நான் சொல்லு கிறேன் என்று சொல்லிற்றாம்.

நான் சற்று யோசித்துவிட்டு, அது உண்மையாகவே நல்ல ஆவிதான் என்றெனக்குத் தோன்றியதால் “ஊருக்கு செய்தற்குரிய நல்லது ஏதாவது இருந்தால் எனக்குத் தெரிவிக்கச் சொல்லுங்கள்” என்றேன். அந்த ஆவி அந்த அம்மையாருக்குச் சொல்லி, அவர்மூலமாக நான் தெரிந்து கொண்ட வித்தைதான் இது.

தீரவே தீராதது என்று கைவிடப்பட்ட நோய் ஏதாவது எனக்குத் தெரியவந்தால் அந்த ஆவியை நினைத்துக் கொண்டு ஒரு வெற்றிலையை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு, அந்த வெற்றிலையை நோயாளி யிடம் தந்து, அதை அவர் தின்னச் செய்தால், அந்த வியாதி போய்விடும்.

அந்த வித்தையைத்தான் உன் மனைவிமீது நான் பிரயோகித்தேன். அதை நான் பயன்படுத்துவது இதுவே முதல்முறை என்று விபரம் கூறினார். அன்பரும் அவர் முன்னோர் செய்த தவமும் மகரிஷியின் வடிவில் அவர் மனைவியின் துன்பத்தைப் போக்கியது.

திரு. முருகேசு பிள்ளை என்பவர் பிஜு தீவில் ஹை-கமிஷனராக இருந்து ஓய்வு பெற்றவர். இவரும் இவரது துணைவியாரும் மகரிஷியிடம் தீட்சை பெற்றவர்கள். அம்மையார் அருள்தந்தையிடம் அளவில்லாத பக்தி கொண்டவர்.

அம்மையாருக்குக் குடலில் கட்டி. உடனே அறுவை சிகிச்சை செய்ய மருத்துவர்கள் அறிவுறுத்தினார்கள். அம்மையாரோ மகரிஷியிடம் ஆசி பெற்றவுடன் அறுவை சிகிச்சை செய்ய விருப்பப்படுகிறார். நிலைமையோ அவசரம். மகரிஷியோ டெல்லியில் இருக்கிறார்கள். தி.நகரில் மருத்துவ மனையில் அனுமதிக்கப்படுகிறார். மறுநாள் அறுவை சிகிச்சை.

எண்ணத்திற்கு வலிமையுண்டல்லவா? சீடன் எண்ணம் வலுவானது. மறுநாள் எதேச்சையாக தில்லி யிருந்து சென்னை வருகிறார் மகரிஷி. மகரிஷியிடம் முருகேசு பிள்ளை விபரம் தெரிவிக்கிறார். மகரிஷி நேராக மருத்துவமனை செல்கிறார்கள்.

மகரிஷியைப் பார்த்த அம்மையாருக்குத் துன்பத்திலும் மகிழ்ச்சி. அவரைப் பார்த்த மகரிஷியோ உங்களுக்கு அறுவை சிகிச்சை தேவையில்லை என்று சொல்லி வாழ்த்திச் சென்று விடுகிறார்கள்.

ஓரே குழப்பம். மந்திரமாவது. தந்திரமாவது. வயிற்றிலே கட்டி. உடனே அறுவை சிகிச்சை செய்யனும் என்கின்றனர் டாக்டர்கள். அம்மையாருக்கோ தீவிர நம்பிக்கை. சரி மீண்டும் ஒரு எக்ஸ்ரே எடுப்போமே என்று எடுத்துப் பார்க்கின்றனர்.

டாக்டர்களுக்கு வியப்பு. வயிற்றில் கட்டி இல்லை. அறுவை சிகிச்சை தேவையில்லை என முடிவு செய்கின்றனர். குரு பக்திக்கும், குருவின் அன்புக்கும் எல்லை வகுக்க முடியாது.

மகரிஷி தன் அற்புத ஆற்றலை ஆத்ம தரி சனத்துக்குத்தான் பயன்படுத்தினார்கள். தனது சக்தியை சித்து வேலைக்கோ, மந்திர தந்திரத்துக்கோ பயன்படுத்தாமல், மானுட உயர்வுக்கு மட்டும் பயன்படுத்தினார்கள்.

67. மணலைச் சோறாக்க முடியுமா?

தினது தம்பி மகள் ஞானம்பிகையை வேதாத்திரி குடும்பத்தினர் வளர்த்து வந்தனர். வளர்ப்புப் பெண்ணை பள்ளிக் கூடம் அனுப்பி வைத்தனர். அப்போது ஞானத்திற்கு பத்து வயது. ஒரு நாள் வேதாத்திரியின் நண்பர் அருட் செல்வர் திரு. ஆ. சொக்கலிங்கம் வீட்டிற்கு வந்தார். அவரிடம் கதை சொல்லும்படி ஞானம் கேட்டார்.

அவரும் அன்போடு திருவள்ளுவர் கதையைக் கூறினார். அந்தக் கதையில் மணலைச் சோறாக்கி படைத்தார் வாசுகி. அதனால் வாசுகியின் பெருமையுணர்ந்து திருவள்ளுவர் அவளைத் திருமணம் செய்துகொண்டார் என்று கதைப் போக்குப்படி நண்பர் கதை சொன்னார்.

பொறுமையாக கதை கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஞானம், கதை சொன்ன சொக்கலிங்கம் அவர்களை குறுக்கிட்டார். நீங்கள் சொல்வது பொய்க்கதை. மணலை எப்படிச் சோறாக்க முடியும்? இது முடியாத காரியம். ஆகவே இந்த மாதிரியான கதையை ஏன் சொல்கிறீர்கள்? என்று இடை மறித்து வினவினாள். நண்பர் ஏதேதோ சமாதானம் சொல்லிப் பார்த்தார். ஏற்கவில்லை. அச்சமயத்தில் வேதாத்திரி அங்கு வந்தார்.

உடனே நண்பர் வேதாத்திரியைப் பார்த்து என்னங்க திருவள்ளுவர் கதையைச் சொன்னேன். அதில் வரும் மணலைச் சோறாக்கும் நிகழ்ச்சி பொய் என்று கூறி வாதம் செய்கிறாள் ஞானம். நீங்களாவது அவளுக்கு சமாதானம் சொல்லுங்கள் என்றார்.

அவர்களோடு வேதாத்திரியும் உட்கார்ந்தார். ஞானத்துக்குப் புரியும்படி பேசலானார். இக்கதையில் ஒரு நுட்பம் இருக்கிறது. அறிவிற் சிறந்த தன்னை விரும்பி கணவனாக ஏற்றுக் கொள்ளும் ஒரு பெண்ணைத் தேர்ந்தெடுக்க விரும்பினார். மணலை முடிச்சுப் போட்டுக் கொண்டு ஊர் ஊராய்த் திரிந்து வந்தார்.

இந்த மணலை வாங்கிக் கொண்டு சாதம் சமைத்து எனக்கு அளிக்கும் ஒரு நல்லாளைத் தேடுகிறேன் என்றார். எவரும் அதில் உள்ள நுட்பத்தை உணரவில்லை. வாசுகி தன் அறிவு நுட்பத்தால் இந்த

மறைபொருளை உணர்ந்து கொண்டாள். நான் உங்களுக்குச் சோறு சமைத்துப் போடுகிறேன் என்று மணலை முறத்தில் வாங்கிக் கொண்டாள்.

மணலைக் கொட்டிவிட்டு, அரிசி போட்டு சமைத்து, சாப்பாடு போட்டாள். திருவள்ளுவரும் இதனால் அவள் தன்னை விரும்பி ஏற்றுக் கொண்டாள் என்பது உணரப் பெறுகிறது. அதற்காகக் கையாண்ட தந்திரம்தான் மணல் முடிச்சு என்பதை உணர்ந்து, அதைப் பெற்றுக் கொண்டதனால், அவளது அறிவுக் கூர்மை உணரப் பெறுகிறது. இந்த இரண்டு தகுதிகளை எதிர்பார்த்தார் திருவள்ளுவர். அந்தத் தகுதியுள்ள ஒருத்தியைத் தேர்ந்தெடுத்து திருமணம் முடித்து இல்லறம் ஏற்றார்.

கதையின் கருத்து மறைபொருளாக இருப்பதாகச் சொன்னதை விளங்கிக் கொண்டார் ஞானம். நண்பரும் மண மாற்றம் அடைந்தார். இந்நிகழ்ச்சி இரண்டு நாட்களில் ஐந்து பாடல்களாக உருவாயின.

68. இல்லறமா? துறவறமா?

மனிதன் தன் அன்றாடக் கடமைகளை ஆற்றிக் கொண்டும், குடும்பத்தில் இருந்துகொண்டே எளிய முறை தவத்தாலும், தற்சோதனைகளாலும், தன்னை மேம்படுத்திக் கொண்டு, வாழும் காலத்தில் சிறப்பாக வாழ்ந்து, வாழ்வின் நிறைவில் இறைநிலையை அடைய முடியும்.

ஆசான் அருட்தந்தை அவர்கள் இதனை ஓர் அன்பருக்கு வலியுறுத்துவதாக அமைந்த நிகழ்ச்சியினை இங்கு காண்போம்.

அந்த அன்பர் சுமார் 50 வயதிற்கு மேற்பட்டவர். மன்றத்தில் சேர்ந்து தவமெடுத்துள்ளார். அவருக்கு இல் வாழ்வில் இருந்து கொண்டு தவம் செய்வது கடினமாகத் தோன்றுகிறது. அதனால் அவர் தான் படித்த பல கதைகளில் வருவதைப்போல், துறவு நிலையேற்று, வீட்டைவிட்டு சென்றுவிட்டால், நன்றாகத் தவம் செய்யலாம்; எந்தத் தொல்லைகளும் இருக்காது என்று எண்ணுகிறார். அதனால் அவர் வீட்டில், நான் “சன்யாசம்” போகப் போகிறேன் என்று மனைவி மக்களிடம் அடிக்கடி கூறிக் கொண்டுள்ளார்.

அக்குடும்பத்தினர் மகரிஷி அவர்களிடம் வந்து, எங்கள் தந்தை அடிக்கடி சன்யாசம் போகிறேன் என்று கூறி வருகிறார். அவ்வாறு அவர் சென்றுவிடுவாரோ என்று நாங்கள் பயப்படுகிறோம். தாங்கள்தான் அவருக்குத் தக்க அறிவுரை வழங்க வேண்டும் என்று வேண்டுகிறார்கள். ஆசான் அவர்களும், அவரை என்னிடம் அனுப்பி வையுங்கள். நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன் என்கிறார். அந்த அன்பரும் அருட்தந்தை அவர்களை வந்து சந்திக்கிறார். மகரிஷி அவர்களை வணங்கி, “ஐயா எனக்கு இந்தக் குடும்ப வாழ்வே மிகவும் தொல்லையாக இருக்கிறது. நான் சன்யாசம் வாங்கிக்கொண்டு சென்றுவிடலாம் என்று நினைக்கிறேன்” என்கிறார்.

அதற்கு அருட்தந்தை அவர்கள் “அப்படியா நல்லது தான், நானும் கூட அவ்வாறுதான் நினைக்கிறேன். நீங்களும் அடுத்த வாரம் வாருங்கள். அதைப்பற்றி யோசிப்போம்” என்று கூறி அனுப்பி வைக்கிறார்.

அந்த அன்பர் அடுத்த வாரம் தவறாது வருகிறார். “ஐயா, நான் சன்யாசம் போவது பற்றி நன்றாக யோசித்து விட்டேன். நான் தயார், எப்பொழுது செல்லலாம்?” என்று கேட்கிறார். அதற்கு ஆசான் அவர்கள், நானும் உங்களுடன் வரத் தயாராக இருக்கிறேன். நீங்கள் கூறியபடி நாம் இருவருமே சன்யாசம் போகலாம்.

ஆனால், சன்யாசம் போவதென்றால் நாம் அனைத்தையுமே விட்டுவிட்டுச் செல்லவேண்டும். அடுத்த வேளைச் சாப்பாட்டிற்கு என்ன செய்வது? ஒன்று வீடு வீடாகப் பிச்சையெடுக்க வேண்டும். அதற்கு நீங்கள் தயாரா? மற்றொரு வழி ஏதேனுமொரு துறவிகள் மடத்தில் போய்ச் சேர்ந்துவிட வேண்டும். அங்கு என்ன நடக்குமென்றால், நாம்தான் அங்கு புதிதாகச் சேர்ந்த சன்னியாசிகளாக இருப்போம்.

“புதிதாகச் சேருபவர்களுக்கு மடத்தில் என்ன வேலை கொடுப்பார்கள் என்று உங்களுக்குத்தெரியுமா? ஒன்று சமையலறையில் உள்ள பாத்திரங்களைத் துலக்க வேண்டும். மற்றது துடைப்பத்தால் மடத்தை சுத்தம் செய்யவேண்டும். இதில் நீங்கள் எந்த வேலையை எடுத்துக் கொள்கிறீர்கள்? மற்றதை நான் எடுத்துக் கொள்கிறேன்” என்று கூறி அவரைப் பார்க்கிறார்.

இதை அவர் சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை. இல்லத்தில் அதிகார தோரணையோடு உணவை எடுத்துக் கொண்ட அவருக்கு, இதனைக் கேட்டதும் கலக்கம் ஏற்படுகிறது. சன்யாசம் என்பது தான் நினைத்ததுபோல் அவ்வளவு எளிதான காரியமில்லை என்பதனை அறிந்து, யோசித்துப் பிறகு வருவதாகக் கூறி மகரிஷி அவர்களிடம் விடை பெற்றுச் சென்றுவிடுகிறார்.

அடுத்த வாரம் அவருடைய இல்லத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் மகரிஷியை மகிழ்ச்சியோடு சந்திக்கிறார்கள். சுவாமிஜி, நீங்கள் அவரிடம் என்ன கூறினீர்கள்? அவர் சன்யாசம் போகவேண்டும் என்ற எண்ணத்தை விட்டு விட்டார். அத்துடன், நான் ஏதோ ஒரு மயக்கத்தில் சன்யாசம் போகிறேன் என்றுக் கூறிக்கொண்டிருந்தேன். அதைப்போய் நீங்கள் சுவாமிஜியிடம் கூறிவிட்டீர்களே, என்று

கூறியதாகக் கூறினார்கள். இல்லறத்தில் துறவு மனப்பான்மையுடன் வாழ்தல் சிறப்பானது. இதைத்தான் வள்ளலாரும் கூறினார்.

நம் முன்னோர்கள் இல்லற வாழ்க்கைக்குப் பலவித சொற்களும் பழமொழிகளும் கூறியிருந்தாலும் அவற்றிற்கு அறிவியல்பூர்வமாகவும், அனுபவபூர்வமாகவும் தம் வாழ்க்கையை எடுத்துக்காட்டி உண்மையை உரைத்த உத்தமர் வேதாத்திரி மகரிஷி அவர்கள் ஆவார்.

“வாழையடி வாழையாய்” இருந்த பழக்க வழக்கங்களையும், பழைய தத்துவங்களையும், பயிற்சிகளையும் ஆராய்ந்து மகரிஷி அவர்கள் 30 ஆண்டுகள் முயற்சியின் மூலம் வாழ்க்கையை எப்படி வாழவேண்டும் என்றும் இல்லற வாழ்க்கையின் உண்மை நிலைகளையும் நமக்குக் காட்டி வருகிறார்கள். இல்லறத்தில் இல்லாத இனிப்பா துறவறத்தில்.

69. ஆட்டோகிராப் அவசியமில்லை

மஹாணவர்களுக்குப் பெரியவர்கள், சிந்தனை யாளர்கள், விளையாட்டு வீரர்கள் போன்ற புகழ்பெற்றவர்களின் கையெழுத்தை வாங்கி வைத்திருப்பது மகிழ்ச்சியாக இருக்கும். இது அப்பெரியவர்களின் நினைவாக இருக்கும். ஆனால் சிந்திக்கும் ஆற்றல் பெற்றவுடன் இச்சடங்கு முறை தேவையற்றதாகிவிடும்.

ஒருமுறை மதுரைக்கு அருகில் உள்ள காந்தி கிராமப் பல்கலைக் கழகம் வந்திருந்தார் அருள்தந்தை. அப்பல்கலைக் கழகத்தில் விஞ்ஞானமும் மெய்ஞ்ஞானமும் பற்றி உரையாற்றினார்கள்.

சொற்பொழிவு முடிந்தவுடன் மாணவர்கள் மகரிஷி யிடம் ஆட்டோகிராப் வாங்குவதற்காக சூழ்ந்து கொண்டார்கள். முக்கிய பிரமுகர்களிடம் கையெழுத்து வாங்கி வைப்பதில் மாணவர்களுக்கு ஒரு அலாதியான மகிழ்ச்சி. ஆனால் மகரிஷியே மாணவர்களிடம் இருக்கும் இந்தப் பழக்கத்தை மாற்ற எண்ணினார். எந்த மாணவருக்கும் கையெழுத்துப் போட மறுத்துவிட்டார்.

மாணவர்களிடம் சிந்தனையைத் தூண்டும்விதத்தில் பேசினார். “மாணவர்களே! இதுவரை நான் இங்கு பேசிய கருத்துக்களை எடுத்துச் சிந்தனை செய்யுங்கள். நான் உங்கள் இதயத்தில் இருப்பேன். இந்த நோட்டீஸ் கையெழுத்து வாங்கி அதை அலமாரியில் வைத்து விட்டீர்கள். யானால் அதனால் உங்களுக்கு எந்த நன்மையும் கிட்டாது” என்று கூறி அவர்களைச் சிந்திக்க வைத்தார்.

ஆனால் சில மாணவர்கள் மகரிஷி எழுதிய புத்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டு வந்து கொடுத்து அதில் கையெழுத்துக் கேட்டார்கள்.

“இந்தப் புத்தகத்தில் எழுதியிருக்கின்ற ஒவ்வொரு எழுத்தும் நான் எழுதியதுதான். அந்தக் கருத்தை உள் வாங்கிச் சிந்தனை செய்யுங்கள். அதுவே உங்களுக்கு உயர்வை அளிக்கும். என் கையெழுத்தை அதில் பெறுவதால் உங்களுக்கு எந்த உயர்வும் வந்துவிடாது” என்று கூறி மகரிஷி மறுத்துவிட்டார்கள்.

மனிதகுலம் கண்ட மகான்களின் மறுபதிப்பாக மெய்ஞானப் பார்வை கொண்ட அருளாளராக, விஞ்ஞானப் பார்வை கொண்ட தத்துவ ஞானியாக, தீர்க்க தரிசனம் கொண்ட தீர்க்க தரிசியாக, அறிவுத் திருக்கோயில் மூலவராக, மனவளக்கலை மன்றங்களில் உற்சவராக, நல் மாணவரை உயர்த்தும் கல்வியாளராக, உலக நலத் தொண்டராக, பெண்ணின் பெருமைக்கு பெருமை சேர்க்கும் பெண்ணியத்தின் காவலராக, நம்மில் இணைந்து நம்மோடு வாழ்ந்த மகானாக, இந்த நூற்றாண்டு தந்த மகானாகத் திகழ்கிறார்கள் மகரிஷி.

70. வேலியைக் கடந்த வெளிச்சம்

தூய்நாடு முழுவதும் தமது யோக முறைகளையும் தத்துவங்களையும் விளக்கிய மகரிஷி உலகத்தை வலம் வந்தார். அமெரிக்காவில் குண்டலினி யோகத்தைப் பரப்பினார்.

அமெரிக்க முதல் பயணம் - 1972

28.5.1972 அன்று கூட்டம் மாம்பலம் தருமபுரி ஆதினக் கூட்டத்தில் நடைபெற்றது. அதனோடு மகரிஷியை அமெரிக்காவுக்கு வழியனுப்பும் நிகழ்ச்சியும் நடைபெற்றது. 01.06.1972-இல் சென்னையைவிட்டு புறப்பட்டு புவனேஸ்வரம் வந்து அங்கிருந்து அன்பர்கள் அவரை உபசரித்து வழி அனுப்பினார்கள். 28.06.72-இல் புது தில்லியில் நடைபெற்ற கூட்டத்தின்போது தமது வெளி நாட்டுப் பயணத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுப் பேசினார்கள். பிறகு 29.6.72 அன்று இரவு 12 மணிக்குமேல் அல்லது 30.6.72 அன்று காலை 5 மணிக்கு டெல்லியிலிருந்து புறப்படும் Air India விமானம் மூலம் அமெரிக்கா புறப்படுவதாக முடிவு செய்தார்.

அமெரிக்கப் பயணம் - 1973

13.7.73 அன்று டெல்லியிலிருந்து புறப்பட்டு அங்கு உரை நிகழ்த்திவிட்டு மனநிறைவோடு சென்றார். 10.11.73 அன்று நியூயார்க்கை விட்டுப் புறப்பட்டு 12.11.73-இல் டெல்லியை வந்தடைந்தார்.

அமெரிக்கப் பயணம் - 1974

7.10.74 அன்று ஐக்கிய நாடு அவையில் உரையாற்ற அழைப்பு வந்தது. 25.1.75-இல் அங்கு சென்று உரையாற்றி விட்டு 27.1.75-இல் டெல்லிக்கு வந்தார்.

அமெரிக்கப் பயணம் - 1977

25.6.77 அன்று பயணம் செய்து சிக்காகோவிலும், குக்சானிலும் கிளைகள் அமைக்கப்பெற்று அங்கு நடந்த உரைகளிலும் வெற்றிபெற்று 22.7.77-இல் டெல்லிக்குத் திரும்பினார்.

அமெரிக்கப் பயணம் - 1978

27.7.78-இல் தனது பயணத்தைத் தொடங்கி 12.8.78-இல் நியூயார்க் போய்ச் சேர்ந்து அங்கு நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொண்டு 26.11.78 காலை டெல்லிக்குத் திரும்பினார்.

அமெரிக்கப் பயணம் - 1979

27.7.79-இல் அமெரிக்காவிற்குப் புறப்பட்டு நிகழ்ச்சி களில் பங்குபெற்று 21.11.79-இல் டெல்லிக்குத் திரும்பினார்.

அமெரிக்கப் பயணம் - 1981

20.1.81 அன்று 3.45-க்கு அமெரிக்காவின் தென்கோடி நகரமாகிய நியூயார்க் வந்தடைந்தார்.

அமெரிக்கப் பயணம் - 1982

இவரது வெளிநாட்டுப் பயணம் டெல்லியிலிருந்து பசிபிக் கடல் வழியாக தொடங்கியது.

அமெரிக்கப் பயணம் - 1985

1985-ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 21-ஆம் தேதி சென்னையிலிருந்து புறப்பட்டார். இவர் சிங்கப்பூர், கோலாலம்பூர், டோக்கியோ, நகோயா ஆகிய இடங்களில் அருட்பணி ஆற்றிவிட்டு 2.5.85 அன்று லாஸ் ஏஞ்சல்ஸ் போய்ச் சேர்ந்தார். அங்கு 2.5.85 முதல் 6.7.85 வரை பயிற்சியில் கலந்துகொண்டார். பிறகு அரிசோனா, மிஸ்ஸி சிப்பி, சிகாகோ ஆகிய இடங்களுக்குச் சென்றார். பிறகு அங்கு வேதாத்திரி தத்துவக் கல்வியை ஆராய்ந்து அறச்சட்டளையை நிறுவினார். அது அமெரிக்கச் சட்டப்படி பதிவு செய்யப்பட்டது. பிறகு 6.8.85 அன்று சென்னைக்கு வந்தார்.

அமெரிக்கப் பயணம் - 1986

25.3.86 அன்று இரவு 11.45 மணிக்குச் சிங்கப்பூர் விமானம் மூலம் புறப்பட்டு 26.3.86 காலை சிங்கப்பூரை அடைந்தார். அங்கிருந்து கோலாலம்பூர், ஜப்பான், கொரியா ஆகிய இடங்களில் அருட்பணியாற்றிவிட்டு மே 26-இல் லாஸ் ஏஞ்சல்ஸ் போய்ச் சேர்ந்தார். வாஷிங்டனில் சச்சி தானந்த சுவாமி தாமரைக் கோயிலைக் கட்டி அதன் திறப்பு விழாவில் கலந்துகொண்டு பிறகு சிகாகோ, இந்தியானா, லாஸ் ஏஞ்சல்ஸ், ஜப்பான், சிங்கப்பூர் வழியாக பயணம் செய்து 15.9.86-இல் சென்னைக்கு வந்தார்.

அமெரிக்கப் பயணம் - 1987

1.4.87 அன்று உலகச் சமுதாயச் சேவா சங்கத்தின் மத்திய பொதுக் குழுக் கூட்டம் நடந்தது. பிறகு 2.4.87 பகல் 11 மணியளவில் மலேசியாவிற்குப் புறப்பட்டு கோலாலம்பூர், பினாங்கு ஆகிய இரண்டு இடங்களிலும் அருட்பணி ஆற்றிவிட்டு 5.4.87 ஜப்பான் போய்ச் சேர்ந்தார். அங்குப் பயிற்சி வகுப்பை முடித்துவிட்டு 5.5.87 லாஸ் ஏஞ்சல்ஸ் போய்ச் சேர்ந்தார். பிறகு அங்கு 14.8.87 அன்று தனது 77-ஆம் ஆண்டு பிறந்தநாள் விழாவைக் கொண்டாடினார். அங்கு யக்காவேலியில் கலந்து கொண்டார். இந்த விழாவில் அவரது உடல் எடைக்கு நிகராக 120 பவுன் வெள்ளி பரிசாகத் தரப்பட்டது. அங்கு இரண்டு மணிநேரம் உரையாற்றிவிட்டு பிறகு அமெரிக்கப் பயணத்தை ஜப்பான் வழி யாக முடித்துக்கொண்டு 15.9.87-இல் சென்னைக்குத் திரும்பினார்.

அமெரிக்கப் பயணம் - 1988

உலகச் சமுதாயச் சேவா சங்கத்தின் செயற்குழுக் கூட்டத்தை நிறைவு செய்து அன்று 28.3.88 பகல் 1.30 மணிக்குக் கோலாலம்பூர் வந்தடைந்தார். 23.4.88 ஜப்பான் சென்று அங்கிருந்து 12.5.88 அமெரிக்கா லாஸ் ஏஞ்சல்ஸ் போய்ச் சேர்ந்தார். 4.6.88 அன்று சிக்காகோவிற்கும், 11.6.88 அன்று மிசிசிப்பு ஆக்ஸ்போர்டு நகரத்திற்கும் சென்று 24.7.88 யக்காவேலி போய்ச் சேர்ந்தார். அங்கிருந்து நியூயார்க் சென்றார். அங்கு 78-ஆவது பிறந்த நாளைக் கொண்டாடினார். பிறகு 17.8.88 கனடா சென்று அங்கு லூயஸ்வில் தங்கி நாயகரா நீர்வீழ்ச்சியைக் கண்டார். பிறகு ஹவாய் தீவிற்குச் சென்று ஹவாய், கவாய், யவாகூ, ஹெனலுலு என்ற தீவுகளில் நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொண்டார். பிறகு 15.9.88-இல் லாஸ் ஏஞ்சல்ஸ் வந்து ஜப்பான், மலேசியா வழியாக 23.10.88 அன்று சென்னைக்குத் திரும்பினார்.

அமெரிக்கப் பயணம் - 1989

2.4.89 அன்று சங்கத்தின் மத்தியப் பொதுக்குழுவின் ஆண்டுக் கூட்டம் நடைபெற்றது. 24.4.89 அன்று வெளி நாட்டுப் பயணத்தை மேற்கொண்டார். ஆனால், மலேசியா விற்குச் செல்ல விசாகிடைக்காததால் அவர் ஜப்பான் போய்ச் சேர்ந்தார். 7.5.89 கொரியா நாட்டின் தென் மாகாணமான மாசியகு வாஞ்சு வந்து சேர்ந்தார். அங்குச் சொன்னாம் பல்கலைக் கழகத்தில் இரண்டு நாட்கள் பிரபஞ்ச ஒருங்கிணைப்புத் தத்துவங்கள் பற்றி உரையாற்றினார். அங்கிருந்து 24.5.89 லாஸ் ஏஞ்சல்ஸ் வந்து சேர்ந்தார். அரிசோனா,

யக்காவேலி, மிசிசிப்பி ஆகிய இடங்களுக்குச் சென்று மிசிசிப்பி ஆக்ஸ்போர்டு நாட்டில் தனது 79-ஆவது பிறந்தநாளைக் கொண்டாடினார். பிறகு அங்கிருந்து மன்ஸ்டர், சிகாகோ, நியூயார்க் ஆகிய இடங்களுக்குச் சென்று லாஸ் ஏஞ்சல்ஸ் வந்து சேர்ந்தார். 15.9.89 அன்று ஜப்பான் வந்து சேர்ந்தார். 14.10.89 அன்று சென்னைக்கு வந்தார்.

அமெரிக்கப் பயணம் - 1990

1990-இல் அவரது வாழ்க்கையில் குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சி நடந்தது. இதே ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் 8-ஆம் நாள் பொள்ளாச்சி, ஆழியாறு அருட்பெருஞ்சோதி நகரில் அறிவுத் திருக்கோயில் திறப்புவிழா நடைபெற்றது. அறிவையே தெய்வமாக உணரும் அகத்தவப் பயிற்சி முறையே நமது மனவளக்கலை. இந்தத் தத்துவத்தை முக்கியமாகக் கொண்டு இறைவழிபாடு பயில ஏற்ற ஒரு திருக்கோயில் எழுப்பவேண்டும் என்பது அவரது நீண்ட கால எண்ணம். அதேபோல் ஒரு பெரிய அழகான அறிவுத் திருக்கோயில் கட்டி முடிக்கப்பட்டது. 8.2.90 அன்று ஆழியாறு அருட்பெருஞ்சோதி நகரில் திறக்கப்பட்டது. அவரது அமெரிக்கப் பயணம் 1990-ஆம் ஆண்டில் நான்கு மாதத்தில் முடிந்துவிட்டது. சென்னை அன்பர்கள் அவரது 80-ஆவது பிறந்தநாளை உலக அமைதி விழாவாகக் கொண்டாட விரும்பினர். அதனால், அந்தத் தேதிக்குள் சென்னைக்குத் திரும்பிவிட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டனர். அதனால், 12.8.90 அன்று சென்னை வந்து விட்டார். 14.8.90 அன்று பிறந்தநாளை காலை 7 மணிமுதல் 9 மணிவரை சென்னை ஆஸ்ரமத்திலே கொண்டாடினார்.

அமெரிக்கப் பயணம் - 1991

14.4.91 அன்று 19-ஆவது தடவையாக அமெரிக்கப் பயணம் தொடங்கியிருக்கின்றார். 14.4.91 அன்று காலை 7.40 மணிக்குச் சென்னையிலிருந்து புறப்பட்டு சிங்கப்பூர் போய்ச் சேர்ந்தார். 24.4.91 அன்று ஜப்பானுக்குப் போய் அங்கிருந்து 5.5.91 அன்று லாஸ் ஏஞ்சல்ஸ் போய்ச் சேர்ந்தார். பிறகு 27.5.91 கொலராடோவுக்கும் பிறகு சிகாகோ, மன்ஸ்டர், நியூயார்க், டுக்கான் ஆகிய நகரங்களுக்கும் சென்று பிறகு யக்காவேலி, லகினா பீச் இவற்றிலும் அருட் தொண்டாற்றிவிட்டு 16.7.91 அன்று லாஸ் ஏஞ்சல்ஸ் போய்ச் சேர்ந்தார். 27.7.91 ஜப்பானுக்கும் 6.8.91 அன்று சிங்கப்பூருக்கும் சென்று 11.8.91 அன்று சென்னைக்கு வந்தார். பிறகு அவரது 81-ஆவது பிறந்தநாள் ஆழியாறு அறிவுத் திருக்கோயிலில் கொண்டாடினார்.

வேதாத்திரி மகரிஷி அவர்கள் தமது வாழ்க்கையில் அமெரிக்கப் பயணத்தை 1972 முதல் 1991 வரை கிட்டத்தட்ட 19 முறை சென்று வந்துள்ளார். அதன்மூலம் அவர் உலகம் முழுவதும் சுற்றுப் பயணம் மேற்கொண்டு புதிய புதிய ஆஸ்ர மங்களையும், கோயில்களையும் கட்டியுள்ளார் என்பதும், இவர் சேவா சங்கத்தின் தலைவராக இருந்து பல உரைகளை நிகழ்த்தி உள்ளார்.

இதன்மூலம் மகரிஷிக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்துள்ளது தெரிகின்றது. அமெரிக்கப் பயணத்தின் மூலம் உலக நாடுகள் போற்றும் உன்னத தவ முனிவர்களில் ஒருவராக மகரிஷி போற்றப்படுகின்றார்.

71. ஆபத்தின் விளிம்பில் அமைதிப் பணி!

அமெரிக்காவில் அருட்பணி ஆற்றிக் கொண்டிருந்தார் அருள்தந்தை. அவர் தங்கியிருந்த இடத்திலிருந்து மூன்று தெரு தள்ளி ஐக்கிய நாடுகள் சபை இருந்தது. இதன் நடவடிக்கைகளையும், செயல்பாடுகளையும் அறிந்து கொள்ளும் பொருட்டு அங்கு தங்கியிருந்த காலத்தில் அடிக்கடி சென்றார். அங்குள்ள அன்பர்களோடு பழகி உரையாடி வந்தார்.

உலக அமைதியை இலட்சியமாகக் கொண்டவர், அதனை ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் மூலம்தான் செயல்படுத்த முடியும் என்றுணர்ந்தார். உலக அமைதிக்கான வழிமுறைகளை ஒரு தீர்மானமாக ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் அதிகாரிகள்மூலம் கொண்டுவர முயற்சி எடுக்கிறார்.

ஆனால் ஐ.நா-வில் உறுப்பினராக உள்ள ஒரு நாடுதான் அதைச் செய்யமுடியும். உங்கள் இந்திய அரசு மூலம் தீர்மானத்தை அனுப்புங்கள் என்று அங்குள்ள அதிகாரிகள் சொல்லி விடுகிறார்கள்.

உலக அமைதிக்கான சில வழிமுறைகளை அச்சிட்டு அங்கு வரும் உறுப்பினர்களுக்கு நாள்தோறும் கொடுத்துத் தனது கருத்தை விதைக்கும் பணியைச் செய்கிறார். ஆனால் இதன் விளைவோ வேறுவிதமாக இருந்தது.

சில நாடுகளுக்கு மட்டும் உள்ள ரத்து அதிகாரத்தை ஒழிக்கவேண்டும் என்ற இவரது கருத்து வல்லரசு நாடுகளுக்கு எதிராக இருந்தது. வேதாத்திரி மகரிஷி தன்னுடைய சீடரான அமெரிக்க அட்வகேட் இல்லத்தில் தங்கியிருந்தார். அட்வகேட்டுக்கு ஒரு அச்சுறுத்தல் எச்சரிக்கையாக வருகிறது.

ஒரு நாடு செய்யவேண்டிய வேலையை அதுவும் தனிமனிதனாக இருந்து அதுவும் அவர்கள் நாட்டில் இருந்து அங்கு

செய்துவந்தால் வலிமை வாய்ந்தவர்கள் எப்படி விட்டு வைப்பார்கள்? பேராபத்தை உணர்ந்தார் அட்வகேட் நண்பர். இவர் நல்ல இதயம் படைத்தவர். தன் விருந்தினருக்கு ஒரு துன்பம் வரக்கூடாது என்று வேகமாக சிந்தித்து செயல்படுகிறார்.

“அய்யா, தாங்கள் தயவுசெய்து இந்த இடத்தைவிட்டு உடனே சென்றுவிடவேண்டும். உங்களுக்கு ஒரு துன்பம் வந்தால் எங்களால் தாங்கிக்கொள்ள முடியாது. அன்பு கூர்ந்து ஒத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று மகரிஷியிடம் வேண்டுகிறார் அட்வகேட்.

மகரிஷியும் உடனே ஒத்துக் கொண்டார்கள். அடுத்த நாள் பயணச் சீட்டு கிடைத்தது. அதுவரை தன் பாதுகாப்பில் பத்திரமாகப் பார்த்துக்கொள்கிறார். மறுநாள் வழியனுப்பப் பல அன்பர்கள் கூடுகிறார்கள். தாங்களே வழி அனுப்பி வைப்பதாகச் சில அன்பர்கள் முன்வந்தனர். ஆனால் அந்த அட்வகேட் நண்பர் அதை மறுத்து தானே தன்னுடைய பாதுகாப்பில் விமான நிலையத்துக்கு அழைத்துச் செல்கிறார்.

விமான நிலையத்தில் பார்வையாளர்கள் அனுமதிக்கப் பட்ட இடத்தையும் தாண்டி பயணிகள் தங்கியுள்ள இடத்திற்குச் சிறப்பு அனுமதி பெற்று உடன் வருகிறார். அவரிடம் விடைபெற முயற்சிக்கிறார் மகரிஷி.

“மிக்க நன்றி. நீங்கள் வாருங்கள், நான் சென்று வருகிறேன் நண்பரே”.

“இல்லை அய்யா, உங்களை விமானம் வரை வந்து வழி அனுப்புகிறேன்”.

“நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். அதை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்”.

ஆர்வமும் அன்பும் கொண்ட அந்த நண்பர் விமான நிலைய நிர்வாக அதிகாரியிடம் சென்று பேசுகிறார். பிறகு மகரிஷியை அழைத்துக் கொண்டு விமான ஓடு தளத்தை நோக்கி நடக்கிறார். மகரிஷிக்கே ஆச்சரியம்.

“இதற்கு எவ்வாறு அனுமதி பெற்றீர்கள்?” நடந்து செல்லும்போது ஆர்வத்துடன் கேட்கிறார்.

“பிறகு சொல்கிறேன் அய்யா!” மகரிஷியை அழைத்துக் கொண்டு பேருந்தில் ஏற்றிவிடுவதைப்போல் விமானத்தில் ஏற்றி

இருக்கையில் அமர்த்துகிறார். அவர் அருகில் நின்று கொண்டிருக்கிறார். விமானம் புறப்படுகின்ற நேரம் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. மகரிஷி மீண்டும் ஆர்வத்துடன் கேட்கிறார்.

“நண்பரே! நீங்கள் இவ்வளவுதூரம் வருவதற்கு எப்படி அனுமதித்தார்கள் என்பதை அறிய ஆவலாக இருக்கிறேன். நீங்கள் அந்த அதிகாரியிடம் என்ன கூறினீர்கள்?”

மகரிஷியின் காதருகே சென்று இரகசியமாகக் கூறுகிறார். “இங்கு வந்திருப்பவர் இந்திய நாட்டின் உச்சநீதி மன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி. நமது நாட்டின் விருந்தினரான அவர்களுக்கு ஒரு அட்வகேட் என்ற முறையில் என் சார்பாகவும், நமது நாட்டின் சார்பாகவும் அவரை விமான இருக்கைவரை அழைத்துச் சென்று மரியாதை செய்ய வேண்டும். அதற்குத் தாங்கள் அனுமதிக்க வேண்டும்” என்று அந்த அதிகாரியிடம் கூறியதாகவும், அதற்கு அவர் அனுமதித்ததாகவும் கூறினார்.

மகரிஷி அவர்கள் தோற்றமும், தலையில் அணிந்திருந்த தலைப்பாகையும், கால்வரை அணிந்திருந்த ஓவர் கோட்டும் அந்த அதிகாரியை நம்ப வைத்துவிட்டது.

அமர்ந்திருக்கும்போதுகூட விடைபெற நினைக்கிறார் மகரிஷி. அன்புள்ளம் கொண்ட அந்த நண்பரோ, அருகிலேயே இருந்து விமானம் புறப்படும் நேரம்வரை காத்திருந்து மகரிஷியை வணங்கி விடைபெறுகிறார். அந்த அன்பரின் கடமையும் பொறுப்பும் மகரிஷியின் உள்ளத்தில் ஆழப் பதிந்துவிட்டது. அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்கும்தாழ்.

72. சிந்தனையாளருடன் சின்னவர்

இறையாற்றல் தத்துவத்தை பாமர மக்களுக்கு எடுத்துச் செல்ல தத்துவ ஞானி வேதாத்திரியை பிரசவித்தது. அடுத்து அதற்குரிய இடத்தையும் தேர்வு செய்யக் காலம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

பக்தி மார்க்கத்தில் திளைத்திருந்த திரு. எம். கார்த்திகேயன் என்ற அன்பருக்கு மந்திராலயாவில் மகரிஷியை இயற்கை அடையாளம் காட்டியது. இவர் தனது நண்பர் திரு. சின்னச்சாமிக்கு மகரிஷியை அடை யாளம் காட்டினார். இயற்கையின் திருவிளையாடல் மனிதர்கள் மூலம்தானே அரங்கேறும்.

பொள்ளாச்சியில் மகரிஷி நடத்திய பயிற்சியில் திரு. கார்த்திகேயன், சின்னச்சாமி, மனோரமா சின்னச்சாமி மூவரும் கலந்து கொள்கிறார்கள். அப்போதெல்லாம் அகத் தாய்வு முதல்நிலை, இரண்டாம் நிலை என்பதெல்லாம் கிடையாது. ஆறுநாள் சிறப்புப் பயிற்சி மட்டுமே. இது முடிந்து மூன்றுநாள் சிறப்பு பயிற்சி இருக்கும். பொள்ளாச்சி மாக்கினாம்பட்டியில் பின்னர் 1983-இல் நடந்த ஆறுநாள் சிறப்பு பயிற்சியிலும் மூவரும் கலந்து கொள்கின்றனர்.

இந்த ஆறுநாள் சிறப்புப் பயிற்சியின்போதுதான் 'சின்னவர்' என்றழைக்கப்படும் திரு. சின்னச்சாமி வீட்டுக்கு மகரிஷி வருகிறார். இயற்கை சரியான இடத்தில் வேத வித்தகரை அனுப்புகிறது. திருமதி. மனோரமா சின்னச்சாமியின் ஞானத் தேடல்களுக்கு விடை கிடைக்கிறது. இந்த விடைதான் 'என் குருநாதர்' என்ற புத்தகம்.

பயிற்சியின் பலனைக் கண்ட சின்னவர் பொள்ளாச்சி மக்கள் பயனடையும் வகையில், பணியாற்றினார்கள். ஜேசீஸ் உறுப்பினர் களை அணுகி 19.12.93 முதல் 24.12.93 வரை ஆளுமை திறனூக்க பயிற்சி நடத்தப்பட்டது. இதுதான் முதன்முதலாக நடை பெற்ற ஆளுமைத் திறனூக்கப் பயிற்சி என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இந்தப் பயிற்சியின்போது மகரிஷி சின்னவர் வீட்டில் தான் தங்கியிருந்தார். ஒருநாள் மாலை சின்னவர் வீட்டில் கூடியிருந்த அன்பர்களிடம் ஆன்மீகத்தின் அற்புதங்கள் பற்றி உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். அந்த உரையாடலின்போது, 1969-லிருந்து தன் மனதில் தேங்கியிருந்த ஒரு எண்ணத்தை வெளியிட்டார்கள்.

உலக சமுதாய சேவா சங்கத்தின் கீழ் ஓங்கார வடிவில் ஓர் ஆசிரமம் அமைக்க வேண்டும். அதற்கு ஏற்ற தாய்மையான, தெய்வீக சூழ்நிலை நிறைந்த ஆறு, மலை இவற்றிற்கு அடுத்தாற்போல் ஓர் இடம் பார்க்க வேண்டுமென்று மகரிஷி பேசி முடிக்கவே, “அந்த நல்லதோர் பணியை என்னிடம் கொடுத்து விடுங்கள்” என்றார் திரு. சின்னச்சாமி. சில சமயங்களில் வார்த்தைகள் நம்மையும் மீறி வரும். அது செயலாக்கமும் பெற்றுவிடும். திரு. சின்னச்சாமியின் வாக்கு, தெய்வீக வாக்காக அமைந்து பூரண நிறைவும் பெற்றது.

மகரிஷி அவர்கள் பேசும்போது திரு. கே. ஆறுமுகம் அவர்கள் அங்கு இருந்தார்கள். (கோயம்புத்தூர், குமரகுரு பொறியியல் கல்லூரியின்தாளாளர்) சிறிதுநேரம் கழித்து அங்கிருந்து விடைபெற்றுச் சென்றவர், மறுபடியும் திரும்பி வருகிறார். “சுவாமிஜியின் விருப்பத்தை அருட்செல்வரிடம் (டாக்டர் என். மகாலிங்கம்) சொன்னேன். ஆழியாற்றில் உள்ள இடத்தையும், மற்றும் சில இடங்களையும் பார்க்கலாம் என்று சொன்னார். நாளைக்குக் காலையில் எல்லோரையும் வீட்டுக்கு வரச் சொன்னார். காலை உணவு முடித்து விட்டு, அப்படியே இடங்களையும் பார்த்து வரலாம்” என்று திரு. ஆறுமுகம் சொன்னார். திரு. சின்னசாமிக்கு உள்ளூர் ஒரே மகிழ்ச்சி.

மறுநாள் விடிகிறது. ஒரே மழை. சக்தி நிலையம் செல்கிறார்கள். காலை உணவு முடித்தபிறகு, ஆழியாற்றை நோக்கிக் கார்கள் நகர்கின்றன. சின்னவரின் அம்பாஸிடர் காரில், பின் சீட்டில் அருட்செல்வரும், மகரிஷியும் அமர, முன் சீட்டில் திரு. கே. ஆறுமுகம் அமர, சின்னவர் கார் ஓட்டுகிறார். இன்று ஆயிரம், ஆயிரம் கார்கள் ஆழியாற்றை நோக்கிப் பறப்பதற்குக் காரணமாக அமைந்த அந்த அம்பாஸிடர் காரை மறக்கமுடியுமா?

அனைவரும் நேராக ஆழியாறு வருகிறார்கள். ஆழியாறு நீர்த்தேக்கத்திற்குப் பக்கத்தில், உயர்ந்த மரங்களும், வண்டுகளும்,

மேகங்களும் நிறைந்த மலையடி வாரப் பகுதிக்கு வருகிறார்கள். ஆழியாறு அணைக்கட்டின் தண்ணீர் ஆரத்தி எடுக்க, மேகங்கள் மத்தளம் கொட்ட, காட்டு வண்டுகள் வரி சங்கம் நின்றாத வெறும் காடாகக் கிடந்த நிலத்தில் கார்கள் நுழைந்தன.

மகரிஷியின் காலடி, மண்ணில் படுகிறது. அவரது பார்வையெல்லாம் சுற்றி அரணாக விளங்கும் மலைமீது விழுகிறது. மலையும் உண்டு; ஆறும் உண்டு; மேகமும் உண்டு. இதைத்தானே இத்தனை நாள் தேடியது! “ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு; இதுவே நல்லாயிருக்கு; என்றார் மகரிஷி. மற்ற இடங்களையும் பார்க்கலா மென்றார்கள். “இன்னொரு இடத்தைப் பார்க்கவேண்டிய அவசியமில்லை.” முற்றுப்புள்ளி வைக்கிறார் மகரிஷி. “சுவாமிஜிக்குப் பிடித்திருந்தால் சரி” என்றார் அருட்செல்வர் மகாலிங்கம்.

பதினொரு ஏக்கரும் அருட்செல்வர் மகாலிங்கம் அவர்களின் நன்கொடையாகக் கைமாறியது. நன்கொடையாக வந்த இந்த இடத்திற்கு ஒரு சரித்திரம் உண்டு.

தவத்திரு. சச்சிதானந்தாவிற்காக வாங்கப்பட்ட பூமியே இது. பிற்பாடு அமெரிக்காவில் வர்ஜீனியாவில் LOTUS Temple கட்டப்பட்டு; அதைத் தொடர்ந்து அங்கேயே தங்கிவிட்டார் சுவாமி சச்சிதானந்தா. ஆன்மீகத்திற்காக வாங்கப்பட்ட பூமி ஆன்மீகத்திற்காகவே சென்றுவிட்டது. மானுடத்தின்மீது ஆன்மீக வெளிச்சம் படர்வதற்கு திரு. சின்னச்சாமி வாசலாக நின்றார்.

ஓம்கார வடிவில் அமைந்த முதல் அறிவுத் திருக் கோயில் ஆழியாறில் 1985-ஆம் ஆண்டு அமைக்கப்பட்டது. அன்னை லோகாம்பாள் குத்து விளக்கேற்றி வைத்தார்கள். உலகெங்கும் ஆன்மீக வெளிச்சம் இங்கிருந்து இன்றும் ஒளிவிட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

73. தாயைப் போலப் பிள்ளை

ஒருமுறை ஒரு பெண்மணி மகரிஷியிடம் வந்து, தன் துன்பத்தைக் கூறினார். தன் குழந்தை தன்னை வெறுப்பதாகக் கூறினார். பள்ளி விடுதியில் படித்து வரும் தன் குழந்தை விடுமுறை நாட்களில் வந்து இருக்கும் சில நாட்களில் தன்னிடம் சொல்ல முடியாத வெறுப்பைக் காட்டுகிறது என்று கண்ணீருடன் கூறினார்.

பத்து மாதம் சுமந்து, தன் சுக துக்கங்களை மறந்து, தன் இரத்தத்தையே பாலாக்கிச் சீருட்டி வளர்த்த குழந்தை யான அது ஏன் வெறுக்கவேண்டும். இதற்கான காரணத்தை மகரிஷி வெளிப்படையாகக் கூறினார்.

“அம்மா, நீங்கள் ஏன் அந்தக் குழந்தை வயிற்றில் இருக்கும்போது வெறுத்தீர்கள்?” என்று வினவினார் மகரிஷி.

இந்தக் கேள்வியைச் சற்றும் எதிர்பார்க்காத அந்தத் தாய் அதிர்ச்சியுற்றார். தனக்கு மட்டும் தெரிந்த உண்மை மகரிஷிக்கு எப்படித் தெரிந்தது என்று கலங்கினார்.

“சுவாமிஜி, அந்தக் குழந்தையை நான் வயிற்றில் சுமந்திருந்தபோது, என் கணவர் என்னை விவாகரத்து செய்துவிட்டார். கருவைக் கலைக்கமுடியாத அளவுக்கு காலம் கடந்துவிட்டது. அதனால் அவரின் வாரிசாக என் வயிற்றில் ஏன் வளரவேண்டும்? அவரின் பாவச் சுமையை நான் ஏன் சுமக்கவேண்டும். இது தரித்த நேரம்தான் இப்படி ஒரு துன்பத்திற்குக் காரணமோ! என்று கலங்கி பல நாள் அழுது புலம்பி வெறுத்ததுண்டு” என்றார் அந்த அன்னை.

கருவுற்ற காலத்தில் ஒரு பெண்ணுடைய மனம் சோர்வடையுமானால், பிணக்கு அடையுமேயானால், வருத்தம் அடையச் செய்வோமேயானால் ஒவ்வொரு வருத்தமும் அவர்களின் குழந்தையைப் பாதிக்கும்.

கர்ப்பவதியான லீலாவதியிடம் இரணியன் கொடுமைகளைத் தவிர்க்க, நாராயணனின் மகிமைகளைக் கதையாக நாரதர் சொல்லி வந்தார். லீலாவதிக்குப் பிறந்த குழந்தை தான் பிரகலாதன். கர்ப்பத்தில் இருந்தபோதே நாராயணனின் மகிமை கேட்ட பிரகலாதனை இரணியனால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. சுபத்திரையின் வயிற்றில் இருந்தபோது பத்மவியூகம் கதை கேட்டவன் வீர அபிமன்யு.

கருவுற்றவரின் மனநிலையே கருவுக்கும் வந்தமை கிறது. குழந்தையை வயிற்றில் சுமக்கும்போது அதை நேசிக்க வேண்டியவள், அன்பு காட்ட வேண்டியவள், உள்ளம் பூரிக்க வேண்டியவள், வெறுப்பு என்ற நீரை வார்த்தாள். அதுதான் நியதி மாறாமல் செயல் விளைவாகத் தருவதை ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

விளை இலா வினையில்லை வினையினுடோ
விளைவு பல தொக்கி நிற்கும் இயற்கை நீதி
விளைவிக்கும் வினைக்குமிடை காலநீளம்
விளைவுதரம் இவை வினையில் தன்மைஓக்கும்.

-மகரிஷி.

74. பகைவன் பதிவை நீக்கவந்த துணைவன்

உலக வரலாற்றில் 1910-ஆம் ஆண்டிலிருந்து கொரிய தீபகற்பம் ஜப்பானின் ஆதிக்கத்திலும் கட்டுப்பாட்டிலும் இருந்தது. அந்த நாட்களில் கொரிய மக்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளை அவர்களால் மறக்க முடியவில்லை.

இந்நிலையில் கொரியாவில் மகரிஷியின் சீடர்களால் பகைவரை வாழ்த்த முடியவில்லை. இதில் மகரிஷியின் கருத்தை அவர்களால் ஏற்க இயலவில்லை. ஏனெனில் அந்த அளவுக்கு ஜப்பானியர்கள் கொடுமைப்படுத்தியுள்ளனர்.

“சுவாமிஜி! பகைவனை வாழ்த்தினால் துன்பம் செய்வனுக்கு நாம் மேலும் வழிவகுத்து கொடுப்பதாகத் தானே அமையும்?” எனக் கேட்டனர் கொரியர்கள்.

புன்முறுவல்பூத்த ஆசான் மகரிஷி அவர்கள், “வினைப் பதிவுகளின் தொகுப்பே மனிதன்”. அதைக் கழித்து ஆன்மாவைத் தூய்மை செய்துகொள்வதே மனித வாழ்வின் நோக்கம். வினையின் விளைவு வெளியேறும் போது துன்பமாகத்தான் தோன்றும். வினையின் வெளியேற்றம் தன் தவறின்மூலமோ அல்லது பிறர் செயலின்மூலமோ இறையாற்றல் வெளிப்படுத்துகின்றது.

பிறர் செயலின்மூலம் நமது பாப வினை வெளியாகும் போது, வேறு ஒரு மனிதனைக் கருவியாக்கி, நமக்கு இறைவன் துன்பத்தைக் கொடுக்கிறான். இதுவரை அமிழ்ந்திருந்த நமது பாப வினை வெளியேறுகிறது. இவ்வாறு பாப வினை வெளியே செல்ல சேவை செய்த மனிதனை நாம் வாழ்த்தத்தான் வேண்டும். நமது ஆன்ம தூய்மை கொள்வதற்கு இது ஒரு நல்ல வாய்ப்பாகும்.

“எங்கள் நாட்டில் வாழ்ந்த ஒரு பேரறிஞர் இதைத் தெளிவாக உணர்த்தியுள்ளார். அந்த முறையில் நீங்கள் அனைவரும் சேர்ந்து ஜப்பான் மக்களை வாழ்த்துங்கள்” என்றார்.

அவர்களும் இந்த இரகசியத்தை ஒப்புக்கொண்டு ஜப்பானியர்களை வாழ்த்துகிறார்கள். அதேபோன்று ஜப்பானிலும், கொரிய மக்களை வாழ்த்தச் சொல்லி இரு நாடுகளும் பகைமை நீங்கி வாழ மகரிஷி பெரும் முயற்சி எடுத்தார்கள்.

பகைவன் பதிவை நீக்கவந்த துணைவன் என்ற தாரக மந்திரம் மானுடம் மேம்படச் செய்யும் பெரிய வேதமாக வேதாத்திரியம் நல்கியுள்ளது.

75. சகிப்புத் தன்மை

ஒருசமயம் பேருந்து நிலையத்தில் மகரிஷி நின்று கொண்டிருந்தார். ஒரு பேருந்தின் அருகில் அதைக் கடந்து கொண்டிருந்தபோது, அவர்மீது திடீர் என 'சிவப்பு மழை' பொழிந்தது. மகரிஷி அணிந்திருந்த மேலங்கி முழுவதும் திட்டுத் திட்டாக சிவப்பு நிறமானது.

அருகில் இருந்த பேருந்தில் மழை பொழிந்த மேகத்தைப் பார்க்கிறார். ஒரு வயதான அம்மையார் வாய் நிறைய வெற்றிலை மென்று கொண்டிருந்தார். வாயில் கொள்ளாததால் பாரத்தை இறக்கியதைப் பார்த்து விடுகிறார். அதேநேரத்தில் மகரிஷியின் ஆடையையும் பார்த்து விடுகிறார்.

உடனே இறங்கி ஓடி வருகிறார். தான் செய்த தவறால் கலங்கிய அவருடைய உள்ளம் மகரிஷியின் தோற்றத்தைப் பார்த்து, மேலும் அதிர்ச்சியடைகிறது. தன் தவறுக்கு வருந்திய தாய் பணிவுடன் மகரிஷியை நோக்கினார்.

“அய்யா, தங்களைப் பார்த்தால் ஒரு மகாணைப்போல் தோன்றுகிறீர்கள். உங்களுக்கு நான் அபச்சாரம் செய்து விட்டேன். என் எச்சிலைப் போய் உங்கள்மீது உமிழ்ந்து விட்டேன். அறியாமல் செய்த பிழையை மன்னித்தருள வேண்டும்” என்று உள்ளம் பதற வேண்டுகிறார்.

அதற்கு மகரிஷி அவர்கள் “அதற்கென்ன அம்மா, துடைத்துவிட்டால் போகிறது. அதற்காக நீங்கள் வருந்த வேண்டாம்” என்று ஆறுதல் அளிக்கிறார்கள்.

“இல்லை அய்யா! என் மனம் ஆறுதல் அடைய வில்லை. தயவுசெய்து உங்கள் மேலாடையை கழட்டிக் கொடுங்கள். அதை ஒரு நிமிடத்தில் தூய்மை செய்து கொடுத்துவிடுகிறேன்” என்று வேண்டுகிறார்.

மகரிஷியின் ஆறுதலில் அம்மையார் ஆறுதல் அடையவில்லை. தான் செய்த தவறால் வேதனைப்படுகிறார். வருத்தப்படுகிறார். உடனே மகரிஷி அவர்கள் அந்த அம்மையாரிடம் கூறுகிறார்.

“சட்டையில் எச்சில் பட்டதற்காக ஏனம்மா வருந்து கிறாய்? இந்த உடலே ஒரு பெண்ணின் எச்சத்தில் வளர்ந்து வந்ததுதானே, அதை எதில் கழுவமுடியும்?” என்கிறார். அதில் உள்ள உண்மையை உணர்ந்துகொண்ட அம்மையார் ஆறுதல்பெற்று மகரிஷியை வணங்கி விடைபெறுகிறார்.

மகான்களின் உள்ளம் மன்னிக்கத் தெரிந்த உள்ளம் அல்லவா?

76. மகரிஷி கேட்ட குருதட்சணை

அப்போது வெளிநாடுகளில் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தார் மகரிஷி. ஒருநாள் ஒரு நண்பர் மகரிஷி யிடம் வந்தார். “சுவாமிஜி ரேஸ்க்கு போவது நல்லதா? கெட்டதா?” என்றார்.

“அதனால் உங்களுக்கு லாபமா? நஷ்டமா?” என்று எதிர் வினா தொடுத்தார் மகரிஷி.

“முதலில் இலாபம் வருவதுபோல்தான் தோன்று கிறது. ஆனால் இறுதியில் கூட்டிக் கழித்துப் பார்த்தால் நஷ்டம்தான் வருகிறது. இதை என் அனுபவத்தில் இருந்து தெரிந்துகொண்டேன்”.

“பிறகு நீங்கள் ஏன் ரேஸ்க்கு போகிறீர்கள்? இதை என்னிடம் கேட்கவேண்டிய அவசியமே கிடையாதே!”

“நானும் போகக்கூடாது என்றுதான் நினைக்கிறேன். ஆனால், அதை என்னால் நிறுத்திக்கொள்ள முடிய வில்லையே, இது ஏன் சுவாமிஜி?”

“உங்கள் தந்தை என்ன செய்து கொண்டிருந்தார்?”

என்னுடைய தந்தையார் வாழ்நாள் முழுவதும் ரேஸிலேயே நேரத்தைச் செலவுசெய்து அவருடைய சொத்து முழுவதையும் அழித்துவிட்டார்.

அவருடைய தந்தையாரின் எண்ணப் பதிவைக் கருவமைப்பின் மூலமாக இவர் பெற்று வந்ததால் சிந்தனை யாளராக இருந்தும், தவறு என்று தெரிந்தும் அதை விடமுடியாது மீண்டும்மீண்டும் செய்து வருகிறார்.

மகரிஷி அவரிடம் “அய்யா, நீங்கள் நல்லவிதமாகத் தியானம் செய்து உங்கள் எண்ண ஆற்றலை (Will Power) வலுப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்.

இனி நான் அங்கு செல்லமாட்டேன். அதுபோன்ற ஒரு சூழ்நிலையை ஏற்படுத்திக்கொள்ள மாட்டேன். வாழ்வில் துன்பம்

சேர்ப்பது எனக்கு வேண்டாம் என்று தொடர்ந்து சங்கல்பம் செய்து வாருங்கள். இந்த எண்ண ஆற்றல் வலுப்பெறும்போது நீங்கள் நாளடைவில் இந்தத் தவறை விட்டுவிடுவீர்கள்” என்று கூறினார்.

ஆனால் தன் சீடர் திரும்ப உடனே செய்யாது இருக்க வேண்டுமே என்று கருதினார் மகரிஷி. உடனே அவரிடம் “எனக்கு குருதட்சணையாக என்ன கொடுப்பீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

“சுவாமி, தாங்கள் என் உயிரைக் கேட்டாலும் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறேன்” என்று பணிந்து வணங்கிக் கூறினார்.

“அதெல்லாம் வேண்டாம். ரேஸுக்கு போக வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை ஆழமாக உங்களிடத்து பதித்து வைத்துள்ளீர்கள். அதை எனக்குக் குருதட்சணையாகக் கொடுத்துவிடுங்கள். அதுபோதும். இனி நீங்கள் எப்போது ரேஸை நினைத்தாலும் நானும் அங்கு வந்து நிற்பேன்” என்றார் மகரிஷி.

அவ்வாறே வாக்குக் கொடுத்தார் அன்பர். அப்பழக்கத்தை அன்றோடு விட்டுவிட்டதாகப் பிறகு கூறினார்.

77. மனதை அளந்த மகான்

அமெரிக்காவின் 'பர்சிப்பினி' என்ற நகரில் மகரிஷி குண்டலினி யோகப் பயிற்சியை நடத்திக் கொண்டிருந் தார்கள். மனதைப் பற்றியும், அதன் வேகத்தைப் பற்றியும், மன அலைச் சுழல் பற்றியும் வகுப்பு எடுத்துக் கொண்டிருந் தார்கள். விஞ்ஞானத்தில் மேன்மையடைந்த பயிற்சியாளர்கள் அதனை உடனே சோதித்துப் பார்க்க விரும்பினார்கள்.

சுவாமிஜி! தங்கள் மன அலைச் சுழல் எவ்வாறு குறைகிறது என்பதை அறிந்துகொள்ள விரும்புகிறோம். அதைப் பரிசோதித்துப் பார்க்கத் தாங்கள் அனுமதிக்க வேண்டும் என்று ஒரு விஞ்ஞானி கேட்டார்.

“அதை நீங்கள் எவ்வாறு பரிசோதிக்க முடியும்?” எனக் கேட்டார்கள் சுவாமிஜி.

சுவாமிஜி, நாங்கள் EEG (Electro Enceptogram) என்ற மன அலைச் சுழலை அளக்கும் கருவியை வைத்திருக்கிறோம். அதன் மூலம் உங்களது ஒவ்வொரு தவநிலை களிலும் மனத்தின் அலை வேகம் எவ்வாறு குறைகிறது என்பதை அறியமுடியும் என்றார்கள்.

மகரிஷி அவர்கள் அதற்கு உடன்படுகிறார்கள். “என்னுடைய மன அதிர்வு எண் குறைந்துள்ளதையும் அடுத்த, அடுத்த நிலைக்குச் செல்வதையும் நான் எவ்வாறு அறிந்துகொள்ள முடியும்?” என்றார்கள்.

அருள்நிதி உமா அவர்களை அதைக் கவனித்து அறிவிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்கிறார்கள். E.E.G. இருக்கும் அறைக்கு அனைவரும் செல்கிறார்கள்.

மகரிஷியின் தலைப் பகுதியில் Electrode-கள் சில நிமிடங்களில் பொருத்தப்படுகின்றன. மகரிஷி ஆழ்ந்த தவத்தில் அமர்கிறார்கள். அருள்நிதி உமா அவர்கள் தவத்தை ஆரம்பிக்கிறார்கள்.

‘ஆக்கினை என்றார்கள். எல்லோரும் ஆர்வத்துடன் அக்கருவியின் மானிட்டரில் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அதில் அதிர்வு எண். 20, 15, 13, 12 என்று படிப்படியாகக் குறைந்து 8 வரை வருவதைக் காட்டுகிறது. இடையில் மன அலைச் சுழல் அலைந்து அதிகரித்ததாலும் மீண்டும் குறைந்த நிலையைத் தொட்டுக் காட்டுகிறது.

‘துரியம்’ என்கிறார்கள் அருள்நிதி உமா. மன அலை வேகம் சிறிது அதிகரித்து மீண்டும் முன்பு இருந்த நிலையிலேயே வந்து நிற்பதைக் காட்டுகிறது. ‘சக்திகளம்’ என்று அருள்நிதி உமா சொல்கிறார்கள்.

மனமானது ஒன்றிப் புள்ளியாய் இருந்த நிலை மாறி அகண்டகாரப் பொருளோடு இப்பிரபஞ்சம் முழுவதும் விரிகிறது. இவ்விரிவில் மன அலைச் சுழல் வேகம் மேலும் குறைந்து 8-லிருந்து 5 வரை வருகிறது. வியப்போடு அனைவரும் பார்க்கின்றனர்.

“சிவகளம்” என்று இறுதிநிலையைச் சொல்கிறார்கள் அருள்நிதி உமா. மானிட்டர் இயக்கத்தை நிறுத்தி விடுகிறது. நேர்க்கோட்டை காட்டுகிறது. முக்கியமான நேரத்தில் கருவிவேலை செய்யவில்லையே என்று கவலையடைந்தனர். மகரிஷியைத் தவத்தை நிறைவு செய்யச் சொல்கிறார்கள். அவர்கள் கண் விழித்த போது மீண்டும் அதிர்வு எண் 16-க்கும் மேல் வருவதைக் காட்டுகிறது.

சக்திதளமான மிகக்குறைந்த மனநிலை அதிர்வு எண் எங்கே வந்து நிற்கிறது என்பதை அறிய முடியவில்லையே என்று அனைவருக்கும் ஏக்கம். சரியான நேரத்தில் இயந்திரம் இயக்கத்தை நிறுத்திய காரணத்தை அறிய முடியாமல் தவித்தனர். மகரிஷியைக் கண்டு மலைத்து நின்றது E.E.G. கருவி.

இச்சமயத்தில் இந்த இயந்திரத்தை விற்ற கம்பெனி யின் பிரதிநிதி அங்கு வருகிறார். இயந்திரத்தைப் பரி சோதித்துவிட்டு காரணத்தைச் சொன்னார்.

“அய்யா, இந்த இயந்திரம் வேறு யோக முறையை அளவிடு வதற்காக அமைக்கப்பட்டது. அதில் மன அலை அதிர்வு 8-க்கு குறைவாக ஒருபோதும் வராது. அதனால் அக்கருவியில் மிகக் குறைந்த அளவை 4-ஆக வைத்து அமைத்துள்ளோம்.” சுவாமிஜியின் மன அலை வேகம் 4-க்கும் குறைவாக சென்றுவிடு வதால், அங்கு EEG இயக்கம் நின்றுவிட்டது என்றார்.

இதனால் குண்டலினி யோகத்தில் இறைநிலையோடு மனம் வைத்து ஆற்றும் தவத்தால் மன அலைச் சுழல் 4-க்கும் கீழே சென்று 3-லிருந்து 1 வரை இயங்கும் என்பதை விஞ்ஞான முறையிலும் பரிசோதித்து அறிந்து கொள்ளலாம். தன் மனதைத் தானே அளந்து மகரிஷி அவர்கள் இதை நிரூபித்துக் காட்டினார்கள்.

78. அருட்காப்பின் ஆற்றல்

“எண்ணமே இயற்கையின் சிகரமாகும். இயற்கையே எண்ணத்தில் அடங்கிப் போகும்; எண்ணத்தில் நிலைகாட்ட முடிவதில்லை. இல்லை என்று சொல்லவும் யாரும் இல்லை” என்று எண்ணத்தின் ஆற்றலை மகரிஷி வரையறுத்துக் கூறியுள்ளார்கள்.

நாம் நம்மை அறிந்து இறைநிலை உணர ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வாழ வேண்டும். ஆனால் இளமையிலேயே வாழ்க்கைக்குக் கேடு வருமானால் வாழ்வின் நோக்கம் நிறைவு பெறாமல் சென்றுவிடும். இவ்வாறு பல சந்தர்ப்பங்களில் வரும் திடீர் விபத்துக்களிலிருந்து நம்மைக் காத்துக் கொள்வதற்கு மகரிஷி அவர்கள் ஒரு பாதுகாப்பு எண்ண வளையத்தை நமக்கு வழங்கியுள்ளார்கள்.

தியானம் செய்து உயிர் உணர்வு பெற்றபிறகு அவ் வுணர்வில் நிலைத்து உயிரை விரித்து நாம் இருக்கும் இடத்தையோ அல்லது நமது உடமைகளையோ சுற்றி ஒரு பாதுகாப்பு (Security) எண்ண வளையத்தை அமைத்து விட்டால், எங்கும் நிறைந்திருக்கின்ற இறையாற்றல் (மகாகாசமான - Divine Force) அங்கு அருட்காப்பாக நின்று பாதுகாப்பு அளிக்கிறது.

இந்த எண்ண வளையத்தை, பாதுகாப்பு வளையத்தை நம்மைச் சுற்றி, நம் குடும்பத்தினைச் சுற்றி, நம் இல்லத்தைச் சுற்றி, நாம் பயணம் செய்யும் வாகனத்தைச் சுற்றி மனதாலேயே அமைத்து ஒரு பாதுகாப்புக் கவசமாக ஆக்கிக் கொள்ளலாம். அருட்காப்பின் அதிசயக்கத்தக்க அற்புதங்களில் ஒன்றை மட்டும் பார்ப்போம்.

நம்மைச் சுற்றி அந்த எண்ண வளையத்தை ஒரு பாதுகாப்பு வளையமாக்க மகரிஷியின் மந்திரங்கள் ஆற்றல் வாய்ந்தவை.

“எல்லாம்வல்ல அருட்பேராற்றல் இரவும் பகலும், எல்லா நேரங்களிலும், எல்லா இடங்களிலும், எல்லாத் தொழில்களிலும் உறுதுணையாகவும், பாதுகாப்பாகவும், வழி நடத்துவதாகவும் அமையுமாக”.

ஒருசமயம் மகரிஷியிடம் கொரட்டுரைச் சேர்ந்த அம்மையார் ஒருவர் வந்தார். “சுவாமிஜி, எங்கள் வீட்டுக் கொல்லைப்புறத்தில் தோட்டம் உள்ளது. அங்குள்ள கிணற்றில் உள்ள மோட்டார் பம்புகளை அடிக்கடி திருடர்கள் எடுத்துச் சென்று விடுகின்றனர். என்னால் தடுக்க முடியவில்லை. தாங்கள்தான் அருட்காப்பிட வேண்டும்” என்று வேண்டினார்.

மனிதநேயம் கொண்ட மகரிஷி அவர்களும் தன்னுடைய உருவப் படத்தை எடுத்து அதில் அருட்காப்பு எழுதி அந்த அம்மையாரிடம் கொடுத்து “இதை அந்த மோட்டார் அறையில் வையுங்கள் பாதுகாப்பாக அமையும்” என்று கூறினார்கள்.

அந்த அம்மையாரும் குருவின் நம்பிக்கையோடு பெற்றுச் சென்று அவர்கள் தோட்டத்து மோட்டார் அறையில் வைத்தார்.

நாட்கள் கழிந்தன. ஒருநாள் இரவில் ஒரு திருடன் வருகிறான். அங்கிருந்த மோட்டார், பம்பு முதலியவைகளை எல்லாம் அவன் கழட்டி எடுக்கிறான். ஆனால் அதைத் தூக்கிச் செல்ல அவனது கூட்டாளி வந்து சேரவில்லை.

இதை எப்படி எடுத்துச் செல்வது என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். அப்போது அவன் மனதில் ஒரு மாற்றம் வருகிறது. யாரோ அவனைத் தாக்க வருவதாக எண்ணுகிறான். தலை தப்பினால் போதும் என்று எதையும் எடுக்காமல் ஓடிவிடுகிறான்.

சத்தம் கேட்டு விழித்துக்கொண்ட ஊர் மக்கள் அங்கு வந்து பார்க்கிறார்கள். மோட்டார், பம்பு எல்லாம் கழட்டியபடி கிடக்கிறது.

மறுநாள் காலை அந்த ஆள் கடையில் டீ குடித்துக் கொண்டிருந்தான். அப்போது அவனுடைய கூட்டாளி அங்கு வருகிறான். “நீ ஏன் அந்த அம்மாள் தோட்டத்தில் மோட்டாரை எடுக்காமல் வந்தாய்?” என்று இரகசியமாகக் கேட்கிறான்.

அதற்கு அவன் “திடீர் என்று எனக்கு ஒரு ஆபத்து வந்தது. தடியோடு ஒரு கிழவர் கையில் ஒரு கோலை வைத்துக் கொண்டு மிக அனாசியமாகச் சுழற்றிக்கொண்டு என்னை நோக்கி வருவதைப் பார்த்தேன். நான் அவரிடம் சிக்கியிருந்தால் தீர்ந்தேன். உயிர் தப்பித்தால் போதும் என்று ஓடி வந்துவிட்டேன்” என்றான்.

இச்செய்தி ஊர் முழுவதும் பரவி திருடன் அருட் காப்பின் வளையத்திற்குள் களவாடமுடியாத இரகசியம் தெரியவந்தது.

இதுபோன்று அருட்காப்பின் எண்ணற்ற அதிசயக்கத் தக்க அற்புதங்கள் அன்பர்கள் வாழ்வில் நடைபெற்றுள்ளன.

79. எந்தப் பல்கலைக் கழகத்தில் படித்தீர்கள்?

தத்துவஞானி வேதாத்திரி மகரிஷி அவர்களின் சிந்தனைகள் எந்த சூழலுக்கும், எந்த மதத்திற்கும், எந்த இனத்திற்கும் பொருந்தக் கூடியதாகும். மகரிஷி தம் நாடு, தம் மக்கள் என்று இல்லாமல் உலக மக்கள் அனைவருக் காகவும் வாழ்ந்தவர். நாம் வாழும் இன்றைய நவீன உலகம் பல சிக்கல்களை நேர்கொள்கிறது. இந்த உலகில் மனநிறைவுடன் வாழக் கூடியவர்களின் எண்ணிக்கை மிகவும் குறைவே. எனவே இவ்வுலகில் மனநிறைவை, முழுமையான தெளிவை நாம் உணர முடியவில்லை. ஒரு சிக்கல் ஏற்பட்டு அதை எதிர்கொண்டு முடிக்கும் முன்பே மற்றொரு சிக்கல் எதிர்கொள்கிறது.

மனிதர்களிடையே தெளிவான ஒரு தேடலும், அறிதலும், புரிதலும் தேவைப்படுகிறது. இந்தச் சிக்கலுக்கும், வாழ்வில் தெளிவிற்கும், வளத்துடன் வாழ்வதற்கும் மகரிஷி அவர்களின் சிந்தனை மிகவும் உதவி புரிகிறது என்பதில் ஒரு சிறிதும் ஐயமில்லை. மகரிஷி அவர்களின் தத்துவக் கருத்துக்கள் பல. மனித குல வாழ்விற்குத் தேவையான அடிப்படைக் கருத்துக்கள், சூழல்கள் அன்றாடம் நாம் எதிர்கொள்ளும் இயற்கை, தெய்வீகம், தொழில், குடும்பம் பற்றி மகரிஷியின் கருத்துக்கள் மானுடத்தை இன்றும் என்றும் வழிநடத்தி வருகின்றன.

அமெரிக்காவில் ரக்கட்ஸ் பல்கலைக் கழகத்தில் மகரிஷியின் நிகழ்ச்சி ஒன்று நடைபெற்றது. இக்கூட்டத்தில் பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த பல்துறை விஞ்ஞானிகளும் கூடியிருந்தனர். மகரிஷியைப் பற்றி அனைவரும் அறிந்தவர்களாதலால், அவரவர்கள் துறையில் எழும் வினாக்களைக் கேட்கத் தயாராயிருந்தனர்.

இக்கூட்டத்தில் சில அன்பர்கள் தங்களுக்குள்ளே பேசிக் கொள்கிறார்கள். “நண்பர்களே, வேதாத்திரி மகரிஷி அவர்கள் நாம் கேட்கப் போகும் கேள்விகளுக்கு எல்லாம் பதில் தயாராக வைத்திருப்பார்”.

கேள்வி கேட்கும் நிகழ்ச்சி தொடங்குகிறது. விஞ்ஞானிகள் கேள்விக் கணைகளைத் தொடுக்கிறார்கள். விண்ணின் பூரணத்தையும், அதன் பரிணாமச் சிறப்பையும் அகக்கண்ணால் அறிந்தவருக்கு அதன் ஒருபகுதி நிலைச் சிறப்பான “விஞ்ஞானமா” புரியாது? மெய்ஞ்ஞானம் உணர்ந்த விஞ்ஞானியல்லவா நம் மகரிஷி.

விஞ்ஞானிகளின் சிந்தனைக்கு விருந்தளிக்கும் வகையிலும், அவர்கள் முழு மனநிறைவடையும் வகையிலும் கேள்விகளுக்கு அசராமல் பதில் அளித்து வருகிறார்.

“Swamiji, have you read World History?” (சுவாமிஜி, தாங்கள் உலக சரித்திரம் படித்திருக்கிறீர்களா?) என்று ஒரு சரித்திரப் பேராசிரியர் கேட்கிறார். புத்தகக் கல்வி பயிலாத மகரிஷி அதற்கும் பதில் அளிக்கிறார்.

I have not read the World History. But I know what it is. (நான் உலகச் சரித்திரம் படிக்கவில்லை. ஆனால் அதில் என்ன இருக்கிறது என்பதை அறிவேன்.)

“அது என்ன என்று சொல்லுங்கள்?” எனக் கேள்வி கேட்டவர் கேட்டார்.

“நாகரிகம் தோன்றிய காலந்தொட்டு இதுவரை மூன்று துறைத் தலைவர்கள்தான் உலகத்தை ஆண்டு கொண்டுள்ளார்கள். அவர்கள், அரசியல் தலைவர்கள், பொருட்துறை தலைவர்கள், மதத் தலைவர்கள். இவர்கள் மூவரும் எழுதப்படாத சட்டத்தில் இணைந்த உலகை ஆட்சி செய்கின்றனர். இதில் நல்லவர்களும் உண்டு.

ஆனால் சந்தர்ப்பவசமாக, மனித குலத்தினுடைய சாபக்கேடாக, மதத்தினுடைய தன்மையை தெரியாத மூட நம்பிக்கையில் மூழ்கிய தலைவர்கள். பொருளாசையே மையமாக வைத்துப் போட்டியிட்டு ஆயுதங்களைச் செய்து குவிக்கும் பேராசை பிடித்த பொருள்துறை தலைவர்கள், எவ்வளவு வந்தாலும் அழித்தே இன்பம் காணும் அதிகார வெறிகொண்ட அரசியல் தலைவர்கள்.

இவர்கள் இதுவரை உலகில் மனித குலத்துக்கும், பொருளுக்கும் என்ன அழிவைச் செய்தார்களோ அவற்றின் ஒரு தொகுப்புதான் இன்றைய உலக சரித்திரமாக இருக்கிறது.

மகரிஷியின் விளக்கத்தைக் கேட்ட அவையினர் கைத்தட்டி மகிழ்ச்சி தெரிவித்து “உண்மை, உண்மை” என்று ஆமோதித்தார்கள். இறைநிலையல்லவா பதில் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது.

மேலும் “உலக சரித்திரம் என்பது ஆதிமுதல் இன்று வரை உலகம் எவ்வாறு தோன்றி வந்தது? இன்றைய மனித குலத்தின் நிலை என்ன? எதிர்காலத்தில் மனிதன் சிறப்பாக வாழ என்னென்ன தேவை என்பதை விளக்குவதாகவும் அமையவேண்டும்” என்று விளக்கினார்கள்.

மகரிஷியின் பதில்களில் நிறைவு பெற்றனர் விஞ்ஞானிகள். இறுதியாக ஒரு விஞ்ஞானி “Swamiji which University you have studied?” (தாங்கள் எந்தப் பல்கலைக் கழகத்தில் படித்தீர்கள்?) என்று கேட்டார்.

“I have studied in the city of Universe” (நான் பிரபஞ்சத்திலிருந்து அனைத்தையும் படித்துக் கொள்கிறேன்)

“இந்தப் பிரபஞ்சத்தை எடுத்துக்கொண்டு அதில் உள்ள ஒவ்வொரு பொருளாக ஆராய்ந்து படித்தேன். அந்தப் படிப்புத்தான் எனக்குண்டு” என்றார்கள்.

பள்ளிப் படிப்பே படிக்காத மகரிஷியின் பதில்களைக் கண்டு விஞ்ஞானிகள் திகைத்துப் போயினர். பல்கலைக் கழகப் படிப்பைவிட உலகில் உயர்வான படிப்புக் கிடையாது என்ற அவர்களது அறியாமையும் அன்றோடு விலகியது.

பல கலைகளைக் கற்றுப் பல்கலைக் கழகமாக விளங்கியவர் வேதாத்திரி மகரிஷி. அவர்களது திறமையைச் சொன்னால் பக்கங்கள் போதாது.

80. உலக அமைதிக்கு எது தடை?

அமெரிக்காவின் நியூஜெர்சி மாநிலத்தில் மகரிஷி தங்கி பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். இம்மாநிலத்தில் இருந்த அமெரிக்க அன்பர் நல்ல சிந்தனையாளர். உலக அமைதிக்கான வழிகளைப் பற்றி நன்கு சிந்தித்தவர். அவர் மகரிஷியிடம் உலக அமைதிக்கான ஒரு திட்டம் இருப்பதை அறிந்தார்.

இதுகுறித்து மகரிஷியிடம் உரையாட விரும்பினார். மகரிஷியின் சீடர் மூலம் முயற்சி செய்தார். மகரிஷியும் அவருடன் உரையாட சம்மதம் தெரிவித்து அதற்குரிய நேரமும் இடமும் ஒதுக்கிக் கொடுத்தார்கள்.

இந்த சந்திப்பு அச்சிந்தனையாளர் இல்லத்திலேயே நடைபெற்றது. ஏற்பாடுகள் செய்த நண்பர் அச்சிந்தனையாளர் வீட்டுக்கு மகரிஷியை அழைத்துச் சென்றார்கள். அச்சிந்தனையாளர் வீட்டு மாடியில் தனி அறைக்கு மகரிஷி சென்றார்கள். அச்சிந்தனையாளரோ ஏற்பாடு செய்த நண்பரை உடன்வர அனுமதிக்கவில்லை.

பின்பு அவருடன் தொடர்ந்து வந்த அவரது மனைவியையும் உரையாடலில் கலந்துகொள்ள அவர் அனுமதிக்கவில்லை. இதற்குரிய காரணத்தை மற்றவர்கள் கேட்டார்கள்.

“நான் மகரிஷியுடன் மனம்விட்டு பேசப் போகிறேன். நீங்கள் வந்தால் இடையில் கேள்விகள் கேட்டு உரையாடலின்போது இடையூறு ஏற்படலாம். உரையாடல் விபரங்களை உங்களுக்கு பிறகு விபரமாகக் கூறுகிறேன்” என்று கூறினார்.

சுமார் மூன்று மணிநேரம் தனியறையில் உலக அமைதித் திட்டம் குறித்த முழு விபரங்களையும் கேட்டறிந்தார்.

சிந்தனையாளரின் வினாக்களுக்கு மகரிஷி யிடமிருந்து முழுமையான விடைகள் கிடைக்கின்றன. எல்லாவற்றையும் குறிப்புகள் எடுத்து மனநிறைவடைந்தார் சிந்தனையாளர்.

உரையாடலின் இறுதியில் மகரிஷியின் கைகளைப் பிடித்துக் குலுக்கி “அய்யா, நான் இதுவரை பல உலகத் தலைவர்களை எல்லாம் சந்தித்து இருக்கிறேன். பல தலைவர்களிடம் உலக அமைதி பற்றி விரிவாக விவாதித்து இருக்கிறேன்.

ஆனால் இன்றைய சூழலில் உலக அமைதி தரக்கூடிய முழுமையான திட்டம் உங்களிடம் மட்டுமே உள்ளது. உலக அமைதி குறித்து பேசத் தகுதியுடையவர் நீங்கள் ஒருவரே. இதுகுறித்து உங்களிடம் பேசியதில் பெரு மகிழ்ச்சியடைகிறேன்” என்று மனம் உருகிக் கூறுகிறார்.

இருவரும் தனியறையில் இருந்து மற்றவர்கள் அமர்ந்திருந்த கூடத்திற்கு வந்தார்கள். மகரிஷியை அழைத்து வந்த நண்பரும், சிந்தனையாளரின் மனைவியும் எழுந்து நின்றனர். எல்லோரும் ஒன்றாக அமர்ந்து உணவு அருந்தினர்.

உணவருந்திக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் அந்தச் சிந்தனையாளர் மனம்திறந்து வெளிப்படையாகப் பேசினார். “அய்யா, நீங்கள் மிகப்பெரிய மனிதர். உங்களுடைய திட்டம் மிக அற்புதமானது. ஆனால் இத்திட்டத்தை ஓர் அமெரிக்கக் குடிமகனான என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமைக்கு வருந்துகிறேன்” என்றார் வருத்தத்துடன்.

இதனைக் கேட்ட அவருடைய மனைவி உடனே குறுக்கிட்டு “ஏன் அவ்வாறு சொல்கிறீர்கள்? உலக அமைதி குறித்து பேசத் தகுதியான ஒரே நபர் சுவாமிஜிதான் என்று நீங்கள்தான் கூறினீர்கள். உங்களுடைய கேள்விக் கெல்லாம் விளக்கமாக விடைபெற்றதாகக் கூறினீர்கள். இருந்தும் அவருடைய திட்டத்தை உங்களால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது என்கிறீர்களே?”

அதற்கு அவர் தன் மனைவியிடம், “நான் மறுப்பதற்கு அதுவல்ல காரணம். உலக மக்கள்தொகையில் அமெரிக்க மக்கள் தொகை 2% உள்ளது. ஆனால் உலகத்தின் செல்வ வளத்தில் 40% அமெரிக்கர்களாகிய நம்மிடம் உள்ளது. அதாவது 2% அமெரிக்க மக்கள் உலக மக்களுக்கான வாழ்க்கை வசதிகளில் 40% அனு

பவித்துக் கொண்டுள்ளோம். உலக அமைதிக்காக நமது இந்தச் செல்வத்தை, சுகத்தை விட்டுக்கொடுக்க முடியுமா? நடைமுறைக்கு இது சாத்தியமா?" என வினவினார்.

இதைக்கேட்ட மகரிஷி “உலக அமைதி பற்றிய எண்ணம் இன்று மக்களிடையே இவ்வாறுதான் உள்ளது” என்றார்கள்.

உலக அமைதி என்பது எளிமையான காரியம் இல்லை. முதலில் தனி மனித அமைதி வேண்டும். வேதாத்திரியம் உலக மக்களிடம் பரவும்போது உலக அமைதி தானாக வந்துவிடும் என்பதில் ஐயமில்லை.

81. நன்றி உணர்வு மனதில் பொங்க வேண்டும்

ஒருநாள் ஒரு பெண்மணி சுவாமிஜியைப் பார்க்க வந்தார். அவர் தன் கணவரீது மிகுந்த மனக்குறை இருப்பதாகக் கூறினார். என்னம்மா உன் குறை என்று மகரிஷி கேட்கிறார்கள். அதற்கு அந்தப் பெண் “என் கணவர் என்னை மிகவும் உதாசீனப்படுத்துகிறார். என்னை மதிப்பில்லை; என்னிடம் எதையும் கலந்து ஆலோசிப்பதில்லை: அதனால் வரவர எனக்கு இவ்வாழ்க்கையே வெறுப்பாகி விட்டது சுவாமிஜி” என்கிறார்.

சுவாமிஜி அந்தப் பெண்ணிடம் “அம்மா, உங்கள் கணவர் உங்களுக்கு ஏதேனும் நன்மைகள் செய்திருக்கிறாரா? அதை நினைவுபடுத்திக் கூற முடியுமா?” என்றார்கள். சிறிதுநேரம் யோசித்த அவர் தன் வாழ்க்கைக் கதையைத் தொடர்கிறார். சுவாமிஜி நான் 12-ஆம் வகுப்பு படித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது எனது பெற்றோர்கள் எனக்குத் திருமணம் செய்து வைத்து விட்டார்கள்.

எனக்கு மேற்கொண்டு படிக்க மிகவும் ஆசை. என் விருப்பத்தை என் கணவரிடம் தெரிவித்தேன். அதற்கென்ன படியேன் என்று கூறி என்னை தினமும் பள்ளியின் வாசலில் கொண்டு வந்துவிட்டு வேலைக்குச் செல்வார். நான் 12வது தேர்வில் வெற்றி பெற்றேன். அதற்குமேல் பட்டப்படிப்புப் படிக்க எனக்கு ஆசை. அதையும் அவரிடம் மெதுவாகத் தெரிவித்தேன். மகிழ்ச்சியோடு ஒப்புதல் அளித்து தபால் மூலம் கற்க உதவினார். பட்டப்படிப்பு படித்து முடித்தேன்.

எப்படி தேர்வெல்லாம் நீங்களே சென்று எழுதி வந்தீர்களா? உங்களுக்கு வேறு யாரேனும் உதவினார்களா?

“இல்லை. மூன்றாம் ஆண்டில் சிறப்புப் பயிற்சி வகுப்பு களுக்கும், தேர்வு எழுதும்பொழுதும் அவரே என்னுடன் ஒரு மாதத்திற்குமேல் அலுவலகத்திற்கு விடுமுறை எடுத்து வெளியூரில் வந்து என்னுடன் தங்கி யிருந்து படிப்பை முடிக்க உதவினார் சுவாமிஜி.” அதற்கு மேல் B.Ed., படிக்க ஆசைப்பட்டேன். அந்த விருப்பத்தையும் அவர் நிறைவேற்றினார். B.Ed., முடித்தேன்.

எனக்கு சிறுவயதிலிருந்தே ஆசிரியராகப் பணிபுரிய விருப்பம். நான் என் விருப்பத்தை அவரிடம் சொன்னேன். அவரும் பல பேரைப் பார்த்து அலைந்து நான் விரும்பியபடி ஒரு பள்ளியில் ஆசிரியர் வேலையும் வாங்கிக் கொடுத்தார். மார்க்கெட் சென்று காய்கறி களெல்லாம் நீங்கள்தானே வாங்கி வருகிறீர்கள்? என்றார் சுவாமிஜி. இல்லை, அதையெல்லாம் அவர்தான் வாங்கி வருகிறார். தக்காளி என்ன விலை என்பதுகூட எனக்குத் தெரியாது என்கிறார் பெருமையுடன்.

வீட்டு வேலைகளில் ஏதும் உதவுவாரா? காய்கறி களெல்லாம் பெரும்பாலும் அவரே நறுக்கிக் கொடுத்து விடுவார். என்னுடைய வேலைகள் எல்லாவற்றையும் போட்டு ஒன்றாகக் கலக்குவதுதான் என்கிறார் புண்ணகையோடு. சரி பள்ளிக்கு எவ்வாறு செல்வீர்கள்? அவரே ஸ்கூட்டரில் கொண்டுவந்து எங்கள் பள்ளியில் விட்டுவிட்டு அவருடைய அலுவலகம் சென்று விடுவார்கள் என்கிறார் மகிழ்ச்சியாக.

“ஏனம்மா, இதற்குமேல் ஒரு கணவர் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறீர்கள்? என்ன செய்யமுடியும் என்று நினைக்கிறீர்கள்? இப்படி ஒரு கணவர் கிடைத்ததற்கு நீங்கள் மிகவும் புண்ணியம் செய்திருக்க வேண்டும். அவர் வாழ்வில் இதுவரை உங்களுக்கு செய்துள்ள நன்மைகளை எல்லாம் ஒரு சில நிமிடம் நினைத்துப் பாருங்களேன்” என்றார் மகரிஷி.

மகரிஷியின் வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் சிறிது நேரம் அமைதியாயிருக்கிறார். நிறைகளை பார்க்கத் தெரியாத தன்னுடைய தவறை உணருகிறார். பிறகு “ஆம் சுவாமிஜி என் கணவரின் பெருமைகளை நான் அறியாமல் இருந்துவிட்டேன். இதுபோன்ற ஒரு கணவர் எந்தப் பெண்ணிற்கும் கிடைப்பது அரிதுதான். என் முன்னோர்கள் செய்த பாக்கியம்தான் என்றார் நாதமுதமுக்க. அந்த நிலையில் அவர் கண்கள் கலங்குகின்றன.

சுவாமிஜி அவரை வாழ்த்தி வழியனுப்பி வைக்கிறார்கள். சிறிதுகாலம் கழித்து அந்தப் பெண்மணி சுவாமிஜியைச்

சந்திக்கிறார். “சுவாமி இப்போதெல்லாம் நாங்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறோம்” என்றார்.

ஒருவர் பொறை இருவர் நட்பு என்பார்கள். பிறர் செய்த குறைகளை விட்டுவிட்டு நிறைகளை மட்டும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். அப்போதுதான் வாழ்வில் வசந்தம் வீசும்.

82. சிந்தனை முழுவதும் உலக சமாதானந்தான்

சென்னை தலைமை மன்றம் அப்பொழுது மாம்பலத்தில் ஒரு வாடகைக் கட்டடத்தில் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. 1970 லிருந்து ஒரு பத்து வருஷம் மகரிஷிகள் அங்கேயே தங்கியிருந்து அருட் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை, வாராந்திரச் சிறப்புக் கூட்டுத் தவமும், சிறப்புச் சொற்பொழிவும் நடக்க ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. அப்போது இருந்த வழக்கப்படி, ஓர் அன்பர் தூபக்காலில் கட்டி நெருப்புத் துண்டுகள் வைத்து, அதில் சாம்பிராணி தூள்களைப் போட்டு, புகை பரப்பிக் கொண்டே வந்தார். புகை சூழ ஆரம்பித்தது. வாசனையும் கமகமத்தது.

கூட்டத்தில் அ/நி. பத்மாவதி அம்மையாரும் (சென்னை), அவருடைய டிரைவரும்கூட அமர்ந்திருந்தனர். அந்த டிரைவராகப் பட்டவர் லேசாக ஆட ஆரம்பித்தார். பிறகு, உறும ஆரம்பித்தார். அதன்பிறகு, எழுந்து நின்று “கா!... கூ! என்று கத்திக்கொண்டே தா!, தை!” என்று ஆட ஆரம்பித்தார். எல்லோரையும் போட்டு மிதித்துத் துவைத்தெடுத்தார்.

அவருடைய ஆர்ப்பாட்டத்தைக் கேட்டு மகரிஷிகள் தனது அறையிலிருந்து எழுந்து வெளியே வந்தார். நிலைமையைப் புரிந்துகொண்டார். அந்தப் பிள்ளையாண்டானைப் பிடித்து அவனை அவனது வலது பக்கமாக ஒருக்களித்துப் படுக்க வைத்தார். பையன் சாதுவாகச் சுருண்டு படுத்துக்கொண்டான். மகரிஷிகள் அவனது தலையிலிருந்து மூலாதாரம் வரை முதுகுத்தண்டை வருடிக் கொடுத்தார். அவ்வளவுதான் அவன் பக்கென்று எழுந்து கொண்டான்.

தலையை உதறிக் கொண்டு சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தி, “சாம்பிராணிப் புகை போட்டீர்களா? என்மீது சாமி வந்துவிட்டதா? என்னிடம் ஒரு சாமி இருக்கிறது. சாம்பிராணி

புகையைக் கண்டால் அது வெளிவந்து விடும். நடந்தது, நடக்க இருப்பது பற்றி யார் என்ன கேட்டாலும் சரியான பதிலை அப்பொழுது நான் சொல்லியிருப்பேனே! ஏதாவது கேட்டீர்களா?" என்ன பதில் சொன்னேன் என்று ஆவலோடு கேட்டான்.

எல்லோரும் தங்களுக்கேற்பட்ட அதிர்ச்சியை மறந்து, ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். அருட்தந்தை மட்டும் மிகவும் அமைதியாக 'அப்படியா அப்பா! எனக்கு முதலிலேயே தெரியாமல் போய்விட்டதே! தெரிந்து மட்டும் இருந்தால், இந்த உலக சமாதானம் எப்பொழுதும் வரும் என்று கேட்டிருப்பேனே! அருமையான வாய்ப்பு தவறிப் போய்விட்டதே!' என்று மிகவும் சர்வ சாதாரணமாக ஆயாசப்பட்டுக் கொண்டார்.

தமாஷ் செய்து, நகைச்சுவையாகப் பேசுவதில்கூட உலக சமாதானந்தான் கருப்பொருள் என்றால் மகரிஷியின் பேச்செல்லாம், மூச்செல்லாம் உலக சமாதானந்தான் என்பதும், அவருடைய பிறவியின் நோக்கமும் உலக சமாதானந்தான் என்பதும் தெரிகிறதல்லவா?

83. தன்முனைப்பைத் தடுத்த தத்துவஞானி

அமெரிக்காவில் தங்கி பயிற்சி அளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் மகரிஷி. அப்பொழுது திரு. படேல் என்ற அன்பர் இல்லத்தில் தங்கியிருந்தார்.

இயல்பில் திரு. படேல் தம்பதியினர் நல்ல குணங்கள் படைத்தவர்கள். ஆனால் ஒருவருக்கொருவர் புரிந்து கொண்டு வாழ்கின்ற வாழ்க்கைக் கல்வி தெரியவில்லை எப்பொழுதும் சிறு சிறு விஷயங்களைக்கூட பெரிதுபடுத்திச் சண்டையிட்டுக் கொள்வார்கள். இவர்கள் நிலையைக் கண்ட அருட்தந்தையவர்களுக்கு மிக்க வருத்தம் ஏற்பட்டது.

ஒருநாள் அவர் இல்லத்தில் அனைவரும் உணவருந்தும் வேளை வந்தது. திருமதி. படேல் உணவுகள் பறிமாறு வதற்காகத் தட்டுகளைச் சுத்தம் செய்து மேசைமீது வைக்கிறார்கள். தட்டில் ஒரு அழுக்கு சுத்தம் செய்யப் படாமல் இருந்தது. அதைப் பார்த்தவுடன் திரு. படேல் அவர்களுக்கு சினம் வந்தது.

தன் மனைவியைக் கடுமையான வார்த்தைகளால் அர்ச்சனை செய்தார். உடனே மகரிஷி அவர்கள் “மிஸ்டர் படேல், விடுங்கள். நான் அதைச் சுத்தம் செய்கிறேன்” என்று கூறி தட்டை எடுக்க ஆரம்பித்தார்கள். பதறிப்போன அவர் “சுவாமிஜி மன்னியுங்கள். நானே அதைச் சுத்தம் செய்து விடுகிறேன்” என்று வேகமாக எழுந்து அந்தத் தட்டை எடுத்துச் சுத்தம் செய்து வைத்தார்கள்.

இதைத்தான் மகரிஷி எதிர்பார்த்தார்கள். “மிஸ்டர் படேல், இதை நீங்கள் முன்பே செய்திருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்கும். தட்டின் முழுப் பகுதியையும் அவர்கள் சுத்தம் செய்தார்கள். அதில் ஒரு புள்ளி அளவு இருந்த அழுக்கை உங்கள் பங்காகக் கருதி சுத்தம் செய்திருந்தால், இவ்வளவுநேரம் நீங்கள் பட்ட சினம் தேவை யில்லாது போயிருக்குமே! உங்களில்

ஒருவர்மீது மற்ற வருக்கு ஏற்பட்ட வருத்தமும் ஏற்பட்டிருக்காதே. மேலும், திரும்ப இதுபோன்ற தவறு செய்யாத அளவுக்கு திரும்பி. பதேலுக்கு திருத்தமும் வந்திருக்குமே!” என்றார்கள்.

தன்முனைப்பால் சிறிய சிக்கலை எளிதாகத் தீர்க்க முடியாமல் இருந்தார் திரு. பதேல். சினப்பட்ட சிந்தனையில் சிக்கலுக்கான வழி தெரியவில்லை. இருப்பினும் சுவாமிஜி முன்பு நாம் சண்டையிட்டிருக்கக் கூடாது என்ற தெளிவை மட்டும் பெற்றார்கள்.

அடுத்தநாள் அவ்வீட்டில் மேலும் ஒரு நிகழ்ச்சி அரங்கேறியது. அவர்கள் குழந்தைகள் இருவரும் ஓயாத சண்டையிட்டுக் கொண்டே இருந்தார்கள். திரு பதேல் அவர்கள் “சுவாமிஜி, இந்தக் குழந்தைகள் எப்பொழுது பார்த்தாலும் ஒருவருக்கொருவர் சண்டையோட்டுக் கொண்டே இருக்கிறார்கள், அவர்களை எப்படித் திருத்துவது?” என்று கேட்டார்கள்.

“இந்த வீட்டில் குழந்தைகள் மட்டுமா சண்டையோடுகிறார்கள்?” என்றார் மகரிஷி. தம்பதியினர் அறிவு விழிப்பு நிலை அடைகிறது. ஒருவரை மற்றொருவர் பார்த்துக் கொள்கிறார்கள். அவர்கள் செய்த தவறு அவர்களுக்குப் புரிகிறது. சண்டையிடுவதை விட்டு மனவளக் கலை பயிற்சியில் ஆழ்ந்து ஈடுபட்டு மன அமைதியுடன் வாழத் தொடங்கினர்.

பொறுமை, விட்டுக் கொடுத்தல், சகிப்புத் தன்மை மூன்றும் தான் குடும்ப அமைதிக்கு மிக அவசியமாகும். கணவன் மனைவி உறவு என்பது “ஒரு இறைவன் இன்னொரு இறைவனுக்கு வாழ்நாள் முழுவதும் இன்ப துன்பங்களில் சம்பங்கு பெற்று உயிர் தூய்மைப் பெற்று, வாழ்வின் நோக்கமாகிய இறைநிலையை அடைவதற்குத் துணையாக வரும் உறவு ஆகும்”.

இதை உணராது வாழும்போது வாழ்க்கைச் சிக்கல்கள் தோன்றும். மேலும், தன் வித்துத் தொடராக வரும் குழந்தைகளும் அதே தவறுகளைத் தொடர்ந்து செய்து கொண்டிருப்பார்கள். இது மகரிஷியின் பொன்மொழியாகும்.

84. தருவதில் தவறாத தலைமகன்

ஒருமுறை மகரிஷி அவர்கள் பேராசிரியர் கிருஷ்ணகவுடா (மறைந்த) கார் ஓட்டப் பயணம் செய்கிறார்கள். வழியில் இளநீர் கடையைப் பார்த்ததும் வண்டியை நிறுத்தச் சொன்னார் மகரிஷி. காரும் நின்றது.

கவுடு “இளநீர் விற்பவர் ஒன்றுகூட விற்காது தவித்துக் கொண்டிருக்கிறார். எனவே, நாம் வியாபாரத்தைத் துவக்கி வைப்போம்” என்று சொல்லி இரண்டரை ரூபாய் எடுத்து (அப்போது) இரண்டு இளநீர் வாங்கிச் சாப்பிட்டார்கள்.

இளநீர் விற்பவர் “சாமி உங்களைப் பார்த்தால் கடவுள் மாதிரி இருக்கிறீர்கள். உங்கள் கையில்ல்தான் முதலில் காசு வாங்கினேன்!” என்று மகிழ்ச்சியுடன் கஜானாவில் (துணிப் பையில்) போட்டான்.

இந்நிகழ்ச்சி காலையில் நடந்தது. மதியம் திரும்பவும் அவ்வழியே மகரிஷி வரும்போது இளநீர் வியாபாரி இரண்டு இளநீர் மட்டும் வைத்துக்கொண்டு மகரிஷிக்காக காத்திருப்பது போல் வழிமறித்தார். காரும் நின்றது.

“சாமி உங்க மனசும், உங்கள் கையும் பெரியது சாமி! உங்க கைராசி இன்னிக்கு எல்லா இளநீரும் விற்றுவிட்டது. இந்த இரண்டு மட்டும் உங்களுக்காக மீதி இருந்தது. ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்” என்று தந்தார்.

அதையும் அன்புடன் ஏற்றுக்கொண்டு உரிய காசையும் கொடுத்தார். மகரிஷியின் அர்த்தமுள்ள வாழ்த்து “நான் உணர்ந்ததை உணர்ந்தவாறு அவ்வப்போது உங்களுக்கு உணர்த்தி வருவதை உங்களுடையதாக்கிக் கொள்ளுங்கள்” என்று அருள்தந்தை அடிக்கடி கூறுவார்கள்.

மானுட வாழ்வுக்கு வழிகாட்ட முயன்ற பெரியோர்கள் பலவகையினர். அவர்களில் நெறிப்படுத்தும் சான்றோர்கள், மக்களுக்கு உணர்த்தும் தீர்க்கதரிசிகள், முன்னேற்றத்திற்கு வழிகாட்டும் விஞ்ஞானிகள் என்கிற வரிசையில் பலவகையினர்.

இப்படிப்பட்ட வரிசையில் இந்த நூற்றாண்டில் தன்னுடைய பழுத்த ஆன்மீகம் என்ற நவீனக் கருவி கொண்டு, தனது தவ வலிமையில் ஆழ்கடலில் அமிழ்ந்து உறைந்துள்ள பொன் முத்துக்களை மானுடத்திற்கு தந்தவர்.

தான் உணர்ந்ததை முழுமையாகச் சொன்ன மகான்கள் மிகச் சிலரே. இராமனுஜரைப் போல், தனது தவ வலிமையால் உணர்ந்ததையெல்லாம் ஒன்று விடாமல் தந்த தலைமகன் நமது மகரிஷி ஆவார்கள்.

புதிய புதிய ஞானச் சிகரங்களின் மீது ஏறிநின்று அரிய பேருண்மைகளை வழங்கிய வள்ளல்.

85. நம்பிக்கைதானே விதையின் முகம்

நம்பிக்கைதான் மனிதனை உயிருடன் வைத்திருக்கிறது. நம்பிக்கை மிக உயரிய பொருள். அது இல்லாவிட்டால், நம் நிலை மிக மோசமாக இருக்கும். நம்பிக்கை என்பதே வாழ்க்கை. வாழ்க்கை என்பதே நம்பிக்கை.

நம்பிக்கை என்பது வாழ்வின் உந்து சக்தி. நம்பினார் கெடுவதில்லை. நம்பிக்கை நம்பிக்கையைப் பெற்றுத் தரும். விடாமுயற்சியும், தன்னம்பிக்கையும் இருந்தால் வெற்றியின் ஏணியில் ஏறலாம்.

தனது பயிற்சியின்மூலம் தன் வாழ்க்கையின்மூலம் மானுடத்திற்குத் தன்னம்பிக்கையையும் விடாமுயற்சியையும் தருகிறார் மகரிஷி. தளராத உறுதியுடன், நம்பிக்கையுடன் செயல்பட்டால் வெற்றி கிடைக்கும் என்பதை வலியுறுத்து கிறார். நம்பிக்கைதான் விடாமுயற்சிக்கு வலுவூட்டும்.

கல்கத்தாவில் ஒரு அன்பர் வீட்டில் சுவாமிஜி தங்கியிருந்தார்கள். அவர்கள் குடும்பத்தில் திடீரென்று திருமணம் கைகூடிவிட்டது. அவர்களுக்கு முப்பதாயிரம் பணம் உடனடியாகத் தேவை. திடீரென்று திருமணம் கூடி விட்டதால் அக்குடும்பத் தினருக்குப் பதட்டம்.

மகரிஷி அவர்களிடம் சொன்னார். “ஏனிந்த பதட்டம்? திருமணம் நிச்சயமாகிப் போனால் அதற்குரிய பணத்தை யார் நிச்சயம் பண்ணினானோ, அவனே கொண்டுவந்து கொடுத்து விடுவான், நீங்கள் அமைதியாக இருங்கள்” என்று நம்பிக்கை தந்தார்.

இரண்டு மணிநேரம் கடந்தது. மகரிஷியின் மற்றொரு நண்பர் அங்கு வந்தார். “பெண்ணுக்குத் திருமணம் கூடி விட்டது” என்று சொன்னார்.

“அப்படியாங்க ரொம்ப சந்தோஷம்!”

“நீங்கள் சொல்வது சரிதாங்க! எங்களுக்குக் கொஞ்சம் கவலையாக இருக்கிறது.”

“பெண்ணுக்குத் திருமணம் பண்ணும்போது கவலை என்னங்க!”

“கையில் இருபத்தையாயிரம் ரூபாய்தானே இருக்கிறது. மொத்தம் நாற்பத்தைந்து ஆயிரம் ரூபாய் தேவையாயிருக்கிறது. நாங்கள் என்ன பண்ணுவது?”

“அதற்கு என்னங்க! உங்களுக்கு எவ்வளவு பணம் வேண்டும்?”

“பத்தாயிரம் ரூபாய் கொடுத்தால் போதும்”

மகரிஷியின் முன்பு உரையாடல் நடைபெறுகிறது. பகல் பன்னிரண்டு மணிக்குள்ளாக பத்தாயிரம் ரூபாய் கொண்டு வந்து அவர்களிடம் கொடுத்துவிட்டார் மகரிஷியின் நண்பர்.

“இந்தத் திருமணத்திற்கு நேரம் கூடிவிட்டது. அப்படி பத்தாயிரம் ரூபாய் வராமல் திருமணம் நின்று போனது என்றால், பணம் இல்லாது போனதாக நினைக்க வேண்டாம். அந்தத் திருமணத்திற்குரிய நேரம் வரவில்லை. அதனால் பணம் வராமல் போனதே தவிர, நேரம் வந்துவிட்ட பிறகு, நிற்பது இல்லை”.

“அதாவது கடவுளுக்கு, தெய்வத்திற்கு, காலம் என்று ஒரு பெயர் உண்டு. காலமாக இருக்கக்கூடியவன்தான் கடவுள். யாராகிலும் காலத்தைப் பார்க்க முடியுமா? அகலம், நீளம் இருக்கிறதா? எப்போதாவது காலம் இல்லாத நேரம் உண்டா? இல்லை. காலம் என்ற ஒன்றால்தான் அவன் எத்தனை ஆயிரம் கைகளைப் பிடித்து வைத்துக் கொண்டு வேலை செய்கிறான். காலம்தான் எல்லாக் காரியத்தையும் முடித்து வைக்கிறது. அதனால் காலம் என்று இயற்கைக்கு, தெய்வத்திற்கு ஒரு பெயர் உண்டு.”

இதைத்தான் காலம் நேரம் வந்தால் எல்லாம் கைகூடும் என்று முன்னவர்கள் சொல்லி வைத்தார்கள். இயற்கை எவ்வளவோ வசதிகளை நமக்கு அளித்திருக்கிறது. அந்த வசதிகளைப் பயன்படுத்தி மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்வதற்கான அறிவையும் இயற்கையே வழங்கியிருக்கிறது. அந்த அறிவை நம்பிக்கையுடன் பயன்படுத்தி, காலத்தையும் நேரத்தையும் நாம்தான் கொண்டு வர வேண்டும். நம்பிக்கைதானே விதையின் முகம்.

86. பொறுத்தலும் மதித்தலும்

உயர்ந்தவர்களுடைய பண்பு பிறர் தவறுகளைப் பொறுத்தலாகும். அதைவிடச் சிறப்பு அவர் தவறே செய்யாதது போல் மறந்து நடத்தல். அதையும்விட மேலாக, அத்தவறுக்கே ஒரு மரியாதை அளித்துப் பாராட்டுதலாகும்.

அருள்தந்தையுடன் புலவர் தியாகராசன் நிழல்போல் இருந்து சேவை செய்து வந்தார்கள். ஒருசமயம் மகரிஷிக்கு தேநீர் போட்டுத் தருகிறார். மகரிஷி அவர்கள் தேநீரை அருந்தியபின்பு தேநீர் கோப்பையைப் புலவரிடம் தருகிறார். அதைப் புலவர் பெறும்போது தவறுதலாகக் கீழே விழுந்து உடைந்துவிடுகிறது.

“தியாகராஜா! தேநீர் கோப்பை மிகவும் பழசாயிடுச்சு. புதிதாக ஒன்று வாங்குவோம்” என்றாராம் மகரிஷி. திகைத்து நின்றார் புலவர்.

புலவரின் நிலைதான் திருமதி. சிவஞானத்திற்கும் ஏற்பட்டது. மகரிஷியின் நெசவுத் தொழில் சிறப்பாக இருந்த காலம். புதிய மாடல்களை உருவாக்கி மக்கள் மனம் கவரும் வகையில் அறிமுகம் செய்துவந்தார்கள்.

தனது புதிய மாடல்களைத் தனது நெருங்கிய நண்பரும் சக நெசவுத் தொழிலைச் செய்து வருபவருமான வைத்தியர் சொக்கலிங்கத்திடம் கொடுத்து நெசவு செய்யச் சொல்வது மகரிஷியின் வழக்கம். அவரும் அதைச் சரியாகச் செய்து காண்பிப்பார்.

அன்றும் பெரும் முயற்சி எடுத்து பல மாடல்களைப் போட்டுப் பார்த்து இறுதியில் மனதுக்குப் பிடித்த ஒரு டிசைனை வடிவமைக்கிறார். அதை நண்பர் சொக்கலிங்கத்திடம் கொடுத்தனுப்பி டிசைனை நெய்யச் சொல்கிறார்கள்.

வைத்தியரோ இந்த வேலையைத் தன் மனைவியிடம் ஒப்படைக்கிறார். அவரும் மகரிஷி போட்ட டிசைன்படி நெசவில்

ஈடுபட்டார். ஏதோ தவறுதல் ஏற்பட்டுவிட்டது. மகரிஷி கொடுத்த டிசைன் நெய்யும்போது பாவும் நூலும் பாதை மாறியது. ஒரு புதிய டிசைன் உருவாகிவிட்டது.

வைத்தியர் சொக்கலிங்கம் முன் கோபக்காரர். சிறு தவறுக்கே கடுஞ்சினம் கொள்வார். இதை மனைவியிடம் தானே காட்ட முடியும். மகரிஷியின் டிசைன் மாறியதைக் கண்டு கொதிப் படைந்தார். இதன் விளைவை எண்ணி பயந்துகொண்டிருந்தார் அம்மையார். ஆனால் அவரது தவம் அவருக்குக் கைகொடுத்தது.

இந்நேரம் பார்த்து மகரிஷி அங்கு வருகிறார். அங்கு இருந்த டிசைனைப் பார்க்கிறார். நடந்து கொண்டிருப்பதை ஊகித்து விட்டார். “நான் வரைந்ததைவிட நீங்கள் செய்த டிசைன் அற்புதமாக இருக்கிறதம்மா. இதையே வைத்துக் கொள்வோம்” என்றார்.

மேலும் இதே டிசைனைத் தொடர்ந்து போட்டு உற்பத்தி செய்துவரச் சொல்கிறார். திரு. சொக்கலிங்கம் அவர்களுக்கு அதற்குமேல் மனைவியைப் பற்றிப் பேச இயலவில்லை. தான் செய்த தவறுக்குவருந்திக் கொண்டிருந்தவருக்கு இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி. அம்மையாருக்கு கண்ணீர் பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறது. கருணை முகத்தைக் கையெடுத்துக் கும்பிடுகிறார். தான் செய்த தவறுக்கு அங்கீகாரமும், பாராட்டும் கிடைத்தவர் நிலைமை எப்படி இருக்கும்? ஊகித்துக் கொள்ளுங்கள். இதுதான் நமது அருள்தந்தையின் குணங்கள்.

இதுமட்டுமல்ல. அடியார்க்கு அடியனாய் தொண்டருக்குத் தொண்டராய் சீடர்களுக்குச் சீடராய் பணியாற்றிய பண்பாளர்.

87. ஞானக் களஞ்சியமான ஞானி

நம் பாரத நாட்டில் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டு களாகப் பல ஞானிகள், முனிவர்கள், அருளாளர்கள் தோன்றி மனிதனுக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் நிகழ்பவை களைப் பற்றி ஆராய்ந்து, சிந்தித்துப் பல உண்மைகளை ஆன்மீக நூல்களாகவும், இதிகாசங்களாகவும் வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

வேதாத்திரி மகரிஷியும் அவ்வப்போது அருளிய கருத்துக் கவிகளின் தொகுப்பு ஞானக் களஞ்சியம். அகில உலக மனித வாழ்வின் பல்வேறு கட்டங்களின் கட்டமைப்பினைச் சுட்டியமையும் இக்கருத்தியல்கள் வாழ்வை மீள் பார்வைக்கு மீட்டுச் செல்வனவாகும்.

சமுதாய மக்கள் மேன்மையடையும் பொருட்டு வெளிப்படுத்திய கருத்துக்களே ஞானக் களஞ்சியமாய் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. அதன்கண் இல்லாத பொருளே இல்லை என்று கூறுமளவிற்கு வாழ்வியலுக்கு வேண்டிய அனைத்துக் கருத்துக்களையும் பெய்து வைத்துள்ளார் மகரிஷி. அவற்றுள் மனிதனைப் படைத்து அவனுள் உறையும் இறை குறித்த சிந்தனைகளும் வெகு சிறப்பாக எடுத்தியம்பப் பெற்றுள்ளன.

ஞானக் களஞ்சியம் என்னும் கவிதை நூல் இரண்டு தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளது. முதல் தொகுதியில் 847 கவிதைகள் உள்ளன. இரண்டாவது தொகுதியில் 948 கவிதைகள் உள்ளன. 1795 கவிதைகள் இரண்டு தொகுதி களிலும் உள்ளன. இக்கவிதைகள் இறை வணக்கம், பொருளா தாரம், அரசியல், சமுதாயம், விஞ்ஞானம், மெய்ஞ்ஞானம் என்னும் இயல் தலைப்புகளில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவையன்றி ஒவ்வொரு கவிதைக்கும் தலைப்பு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

மகரிஷியின் கவிதைகள் சித்தர் பாடல்களைப்போல மிக மிக எளிமையுள்ளவை. இவர்தம் கவிதைகளில் இந்தியத் தத்துவத்தின் சகல அம்சங்களையும் காணலாம்.

ஞானக் களஞ்சியக் கவிதைத் தொகுப்பு அருட் தந்தையின் பல்துறை புலமைக்கும் பன்மாண் சிறப்பிற்கும் நுண்மாண் நுழைபுலத்திற்கும் சான்று பகரும் அறிவுப் பெட்டகமாகவும், அரியதோர் ஆவணமாகவும் விளங்குகிறது.

படைப்பு என்பது சமூகத்தின் உயிர்நாடி, அது கடந்தகால சமூகத்தை வெளிப்படுத்துவதோடு, எதிர்காலச் சமூக அமைவு குறித்த அவசியத்தையும் உணர்த்துகின்றது. அது படைப்பாளனின் மன உணர்வு, அனுபவத்தைப் பொறுத்ததாக அமைகின்றது. ஓர் நல்ல படைப்பாளன் சமூக நோய் நீக்கும் மருத்துவர் எனலாம்.

மகரிஷியின் நூல்களாக 75 நூல்கள் காணப்படுகின்றன. இவர் எழுதிய நூல்களும் இவர்தம் கருத்துரை தாங்கிய நூல்களும் இவற்றுள் அடங்கும்.

வேதாத்திரி மகரிஷிகளின் ஆன்மீக நெறி விஞ்ஞானத்தையும், மெய்ஞ்ஞானத்தையும் இணைத்து எளிய மக்களுக்குப் புரிகின்ற வகையில் மேலான கருத்துக்களை விளக்குகிறது. ஞானக் களஞ்சியம் என்ற மகரிஷியின் அருளுரைகளிலும் இறையணர்வு, இன்றைய சமூகத்தில் சீர்திருத்த வேண்டியவை. அவர் காண விழைகின்ற நல்லுலகு பற்றிய மேலான கருத்துக்கள் வெளிப்படுகின்றன. மகரிஷியின் இறையணர்வு அத்வைதக் கோட்பாட்டின் அடிப் படையில் கவிதைகள் அமைந்துள்ளன.

உவமையாட்சி கவிஞனின் படைப்புக்கு மெரு கூட்டும் ஞானக் களஞ்சியத்தின் வழி 151 உவமைகளைக் கையாண்டுள்ளார். அனைத்து உவமைகளும் வாழ்வியலுக்கு ஒளிகாட்டும் கைவிளக்கு.

வேதாத்திரி மகரிஷி அவர்கள் ஒரு தந்தையைப் போல் ஆய கலைகள் அறுபத்து நான்கையும் விளக்கி, அறிவியல் கலந்த ஆன்மீகத்தை நமக்குக் கவிதையாகவும், உரை நடையாகவும் தந்துகொண்டே இருக்கிறார்.

மகரிஷியின் படைப்புகள் ஒவ்வொன்றும் மனித வாழ்க்கை என்னும் படகை மிக எளிமையாகச் சிக்கலின்றிக் கரையைக் கடக்கும் நல்ல பண்புகள் நிறைந்தவை. குறைந்த படிப்பறிவு உள்ளவர்களும், படிப்பறிவே இல்லாத கேள்வி ஞானமுடையவர்களும் முழுமையாகத் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு வாழ்க்கை நலங்களை அறிந்து நன்மை அடையலாம்.

மனித வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டியாக கீதை, பைபிள், குரான் போன்றவற்றை உருவாக்கிய மகான் களைப் போல், உலகப் பொதுமறை என்று கூறப்படும் “திருக்குறள்” என்ற நூலை உருவாக்கிய திருவள்ளுவரைப் போல நாடு, மதம், இனம் கடந்த நிலையில் தம்முடைய சிந்தனைகளை அறிவுப்பூர்வமாக உலக வாழ்க்கைக்குத் தேவையான அனைத்து நிலைகளிலும் எழுத்தால் கருத்தாக, கவியாக எண்ணத்தை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

தமிழ்க் கட்டுரைகளும், கவிதைகளும் மிகவும் எளிமையுடையன. சாதாரண மக்களுக்குப் புரியும் வகையில் தத்துவங் களை எளிமைப்படுத்தி இவரைவிட யாரும் இதுவரை பேசுவதில்லை. எழுதவும் இல்லை என்று கூறலாம்.

அருட்தந்தை வேதாத்திரி மகரிஷி மானுட மேம்பாட்டிற்கான தத்துவங்களை நேரடியான இயல்பான வாழ்வியல் சூழலில் பொருந்தும் வகையில் கருத்தமைவு செய்கிறார். இறைநிலை பற்றிய அறிவியல் நெறியான விளக்கங்களின் அடிப்படையில் இயற்கை, உயிர்களின் இயக்கம், ஒத்திசைவு, உலக அமைதி குறித்த கருத்தாக்கத்தை அவர் கட்டமைக்கிறார்.

உலக அமைதி ஒத்திசைவு, உயிர், பேரரறிவு பற்றிய அவர் சிந்தனைகள், தொலைநோக்குப் பார்வையுடன், மனிதனை அவன்தன் இயல்பான மனநெறி மற்றும் வாழ்நெறி அமைப்பில் மேம்படுத்துவதற்கான நெறிகளைப் காட்டுகின்றன.

எல்லாவற்றையும் துறந்து, தனிமைப்பட்டு கற்பனையான இறைவெளிக் காட்சிகளில் கரைந்துபோகிற மனிதனை அவர் கருத வில்லை. தான் வாழ்நெறியில் அமைதியையும், குடும்ப, சமூகப் பொறுப்புணர்வையும் அனைத்துயிர்களுடனும், இயற்கையுடனும் மேற்கொள்ளும் சிர்நெறியையும் மகரிஷியின் பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

மகரிஷி கவிவெள்ளம், கவிவெள்ளம் எப்போது தோன்றும்? யாருக்குத் தோன்றும்? மகரிஷியே விடையாக வருகிறார்.

“பாட்டெழுதும் பழக்க முளான் அறிவு நன்றாய்ப்
பண்பட்டுப் பற்றற்ற நிலையடைந்தால்
நாட்டு மக்கள் தேவை அவனறிவில் தோன்றும்
நல்வாழ்வுக் கேற்ற முறையனைத்தும் தோன்றும்

மேட்டுள நீர் பள்ளம் போய்ச் சேர்தல் போல்
 மேதினியோர் ஆராய்வும் முடிவும் தோன்றும்
 ஏட்டினிலே கை, எண்ணம் அகண்டாகாரம்
 இயற்கை ரகசியம் மலர்ந்து எழுத்தாய்மாறும்”.

புதிய இயக்கக் கோட்பாடுகளைப் பல நூல்களாகத்
 தந்திருக்கிறார். மெய்ப்பொருளின் ஆழத்தை விஞ்ஞான நோக்கில்
 புதிய முறையில் ஆராய்ந்து, அதைத் தெளிவாகவும் எளிமையாகவும்
 இன்று உலகமெல்லாம் சொல்லி வருகின்ற ஞானக் களஞ்சியம்
 அருள்தந்தை வேதாத்திரி மகரிஷி அவர்கள்.

88. படத்தைப் பார்த்துப் பயந்த பேய்

அருள்தந்தை இரண்டு கைகளையும் உயர்த்தி வாழ்த்துவது போன்ற உருவப் படங்கள் உலகம் முழுவதும் அன்பர்களின் வீடுகளில் வியாபார நிறுவனங்களில் இருப்பதைக் காண்கிறோம்.

நாகப்பட்டினத்தில் ஒரு மீனவர் நல்ல உழைப்பாளி. கல்வி பயிலாதவர். வாழ்க்கைக் கல்வி பயில அலைகிறார். கடைசியாக மனவளக்கலை மன்றத்தைக் கண்டுபிடித்து வருகிறார். தனக்கு அருள்தந்தையின் பெரிய உருவப்படம் வேண்டும் என்கிறார். தத்துவ விளக்கமோ, தவமோ எடுத்துக்கொள்ளாத நிலையில் மகரிஷியின் படத்தைக் கேட்கிறார்.

உங்களுக்கு ஏன் அந்தப் படம் என்று அருகிலிருந்த அன்பர்கள் வினவுகிறார்கள். “அய்யா, என்னை தினமும் இரவு பதினொரு மணிக்கு ஒரு ஆவி வந்து பிடித்துக் கொண்டு விடுகிறது.

அப்போது நான் செய்கின்ற அட்டகாசம் தாங்க முடியவில்லை. சுயநினைவு வந்தவுடன் அதன் விளைவைக் கண்டு நான் வருந்துகிறேன். அதை ஓட்டுவதற்கு நான் பார்க்காத சாமியார்கள் இல்லை. இறைவனின் கருணையினால் என்னிடம் ஒரு அன்பர் இந்த மகானின் சிறிய படத்தைக் கொடுத்து, வைத்துக் கொள்ளும்படி சொன்னார். நானும் வாங்கி என் குடிசையில் கொண்டு போய் வைத்திருந்தேன்.

வழக்கம்போல் நேற்று இரவு பதினொரு மணிக்கு அந்த ஆவி வந்தது. என் வீட்டு வாயிற்படியில் நின்று கொண்டிருந்தது. அங்கிருந்து கொண்டே என்னிடம் பேசியது.

“அந்தப் படத்தைத் தூக்கி வெளியே எறிந்துவிடு. அது இருந்தால் என்னால் உன்னிடம் வரமுடியாது” என்றது. நானும் எந்தப்படம் என்று தெரியாது விழித்தேன். அது காட்டிய திசையை நோக்கினேன். அங்கு நான் காலையில் சுவற்றில் ஒட்டி வைத்திருந்த

இந்த மகானின் படம் இருந்தது. நான் ஓடிச்சென்று அந்தப் படத்தை எடுத்து என் சட்டைப் பையில் வைத்துக்கொண்டேன்.

“நீ அந்தப் படத்தைத் தூக்கி வெளியே வீசி எறிந்துவிடு. நான் உன்னோடு வந்துவிடுகிறேன். உனக்கு ஒரு தீங்கும் செய்ய மாட்டேன்” என்று வெளியில் நின்றுகொண்டு மீண்டும், மீண்டும் கெஞ்சியது. நான் அந்த மகானை நினைத்துக்கொண்டு படத்தை விடாமல் பற்றிக் கொண்டிருந்தேன்.

“அந்த ஆவியால் வீட்டுக்குள் வரமுடியவில்லை. அதன்பிறகு அந்த ஆவி என்னை விட்டுவிட்டது. அதனால் அந்த மகானின் பெரிய படம் எனக்கு வேண்டும்” என்று கேட்டு வாங்கிச் சென்றார்.

அன்பே உருவமான அருள்தந்தை அவர்கள் ஆவி பிடித்தவர்களைத் தான் இருக்கும் இடத்தில் இருந்தே வாழ்த்தி சரி செய்து விடுவது வழக்கம். சில சமயங்களில் அதுபோன்ற ஆவிகளை விரட்டும்போது ஏன் என்னை விரட்டுகிறீர்கள் என்று கேட்குமாம்.

“நீ அந்த உயிருக்கு துன்பம் விளைவிக்காமல் இருந்தால், நான் உன்னை வாழ்த்தி விடுகிறேன். அதோடு இருந்துவிடு” என்று கூறி அதை அமைதிப்படுத்தி விடுவார்கள். ஆனால் அவரின் உருவப்படத்தைப் பார்த்துப் பயந்த ஆவியை விரட்டியது எப்படி? என்று அன்பர்கள் மகரிஷியிடம் வினவினார்கள்.

வான்காந்தத்தில் கலந்து தன்னை நினைத்து தவம் செய்பவர்களுக்கு அருள்பாலிப்பவர் அருள்தந்தை. “அந்த அன்பருக்கு என் படத்தைப் பார்த்தவுடன் மன அலைச் சுழல் வேகம் குறைந்து விட்டிருக்கும். இது ஒரு மேற்பதிவாக அமைந்து விடுவதால் ஏற்கனவே இருந்த பேய்ப் பதிவு விட்டுவிட்டது” என்று கூறி புன்னகைத்தார்கள்.

இன்று சமுதாயத்தில் பெரும்பாலும் என்ன நடைபெறுகிறது. இதை வைத்துப் பணம் பறிக்கும் போலிச் சாமியார்களிடம் ஏமாறும் மக்களை நினைத்தால்தான் வருத்தமேற்படுகிறது. உள்ளதை உள்ளபடி உணர்த்தும் மகான்களின் அருளாற்றல் மெதுவாகப் பரவினாலும் விரைவில் மானுடத்தை விழிப்படையச் செய்யும் என்பதில் ஐயமில்லை.

89. இந்திய மகளாகப் பிறக்க வேண்டும்

அமெரிக்க பெண் ஒருவர் அருட்தந்தையிடம் கேட்கிறார்கள். “உங்களைப் போன்று பல அறிஞர்களைக் கொண்ட நாடு இந்தியா. ஆனால் கற்புநெறி என்ற பெயரால் உங்கள் நாட்டில் பெண்களின் சுதந்திரம் பறிக்கப்பட்டுள்ளதே? இது நியாயமா? ஒரு பெண் விரும்பினால் அவள் பலரோடு தொடர்பு வைத்துக் கொள்வதில் என்ன தவறு? ஏன் கட்டுப்பாடு விதிக்க வேண்டும்?”

“அம்மா, இதற்குக் காரணம் இருக்கிறது. ஒரு ஆணினுடைய விந்து பெண்ணின் கருப்பையில் சேர்ந்தால் அதை எடுத்துத் தன் வசப்படுத்திக் கொள்வதற்கோ அல்லது கழிவாக மாற்றி வெளியேற்றுவதற்கோ ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வேண்டும். குறைந்தது 48 மணிநேரம் வேண்டும்.

அதற்குமுன் அப்பெண்ணின் கருப்பையில் இன்னொரு ஆடவனின் விந்து விழுமானால் அவை இரண்டும் சேர்ந்து கிருமிகளாக மாறிவிடும். மனிதர்களின் வியர்வைகள் (கழிவுகள்) தலையில் சேர்ந்தால் பேனாக மாறி அவனையே உண்டு வாழ்கிறது. மனிதனில் உண்டாகும் கழிவுகளே மூட்டைப் பூச்சியாக உருப் பெற்று மனிதனுடைய இரத்தத்தையே உணவாகக் கொள்கிறது.

அதேபோன்று இரு வேறு விந்துகளும் கிருமிகளாக மாறி அங்கேயே உணவு எடுத்துக்கொள்ளும். இரத்தத்தில் வித்தியாசம் இருப்பதுபோல் விந்துவிலும் வித்தியாசம் உண்டு. அதனால் அப்பெண்ணின் கருப்பையில் அக் கிருமிகள் ரணங்களை உண்டாக்கிவிடும்.

இதனால் இப்பெண்ணிற்குப் பால்வினை நோய்கள் வந்து விடும். பிறகு இந்தப் பெண் உறவு கொள்கிறவர் களுக்கெல்லாம் இந்நோய் பரவிவிடும். இந்த நோய் பரவினால் ‘எக்ஸிமா’ என்ற சரும நோய் வந்துவிடும்.

இந்தச் சரும நோய் எந்நேரமும் ஒரு நமைச்சலை உண்டு பண்ணும். இதனால் ஒருநாள்கூட உடலுறவு இன்றி அப்பெண்ணால் உறங்கவே முடியாது. அப்பெண் மானத்தை விட்டு வாழத் துணிவாள். இதனால் அவள் உடல் நலம் கெட்டுவிடும். மேலும் பல நோய்கள் வந்து மரணம் வந்துவிடும். இதனால் எங்கள் நாட்டில் கற்புநெறியைப் பெண்கள் உயிரைவிட மேலாகப் போற்றுகிறார்கள் என்று விளக்குகிறார்கள்.

மகரிஷியின் விளக்கம் அமெரிக்க மாதுவை சிந்திக்க வைத்தது. சிறிதுநேர அமைதிக்குப் பிறகு “சரி, திருமண விஷயத்தில் கூட உங்கள் நாட்டின் பெண்களுக்கு சுதந்திரம் இல்லையே? பெற்றோர்கள் காட்டும் வரனைத்தானே மணந்துகொள்ள வேண்டியுள்ளது?”

“ஆம் அம்மா. இந்தியா ஒரு வெப்ப நாடு. அதனால் இளவயதில் ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து பழகும்போதே தவறு நடந்துவிடுவதற்கான சூழ்நிலை அதிகம். அதன் விளைவால் கர்ப்பம் ஏற்பட்டால் அதற்காக ஆணைவிட்டு பெண்ணுக்கே சின்னம் வைக்கும். பாலுறவின் பின் விளைவுகளைப் பெண்களே அதிகம் சமாளிக்க வேண்டியுள்ளது.

ஆகவே, பெண்களே இதை அதிகப் பொறுப்புணர்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். மேலும், திருமணத் திற்கு முன் பிறக்கும் அக்குழந்தையும் பாதிக்கப்படும் அல்லவா?

மற்றொரு காரணம் பாரம்பரியத்தை அறிதல். அவர்கள் முன்னோர் வாழ்ந்த முறை. அவர்களின் குணத்தை வைத்து தங்களுடைய பெண்ணின் குணத்திற்கும், சூழ்நிலைக்கும் ஒத்துவருமா என்று அனுபவமிக்க பல பெரியவர்கள் கணித்து அறிவார்கள். இது அவர்களின் எதிர்கால வாழ்க்கையை சிறப்பாக அமைத்துக்கொள்ள உதவும்.

அதனால்தான் இந்தியாவில் பெற்றோர்கள் பார்த்துச் செய்யும் திருமணம் பாரம்பரியமாக நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு வருகிறது.

அதுமட்டுமல்ல, இந்தியா பொருளாதார ரீதியில் பின்தங்கிய நாடு. ஒரு குழந்தை பிறந்தது என்றால் அதை இரண்டு பேருமே கூடி வளர்க்கக்கூடிய அளவிற்கு ஒரு பொறுப்புணர்ச்சி வேண்டும். இதனால் ‘ஒருவனுக்கு ஒருத்தி’ என்று ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் பொதுவாகக் கற்பு நெறியை வைத்திருக்கிறார்கள் என்று விளக்கமாகக் கூறினார்கள்.

விளக்கங்களைக் கேட்ட மாது சிந்தனையில் இலயித் திருந்தார். பின்னர், மகரிஷியின் பாதங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு உள்ளம் உருக வேண்டினார்.

“Swamiji, Please give me a born: If at all there is another birth for me, let me be a daughter in an Indian family”

“சுவாமிஜி! எனக்கு ஒரு வரம் தர வேண்டும். அடுத்த பிறவி என்று ஒன்று இருக்குமானால், நான் இந்தியக் குடும்பம் ஒன்றில் மகளாகப் பிறக்க எனக்கு அருளுங்கள்.”

90. மருமகன்களுக்கு ஒரு தந்திரம்

மமியார் மருமகள் குறித்து மகரிஷி அடிக்கடி வேடிக்கையாக ஒரு செய்தியைக் கூறுவார்கள். உலகில் எந்த LAW-வை (சட்டத்தை) எடுத்துக்கொண்டாலும் அது ஒன்றை மற்றொன்றைத் தழுவினே நிற்கும். உதாரணமாக கார்ப்பரேசன் LAW என்றால் அது மாநில அரசுக்கு உட்பட்டதாக இருக்கும். மாநில அரசு LAW என்றால் அது மத்திய அரசு LAW விற்கு முரணாகாமல் இருக்கும். ஆனால் இரண்டு LAW-க்கள் மட்டும் நம் நாட்டில் எப்போதுமே ஒத்துப் போவதில்லை. அதில் ஒன்று MOTHER-IN-LAW. மற்றொன்று DAUGHTER-IN-LAW.

ஒருநாள் மகரிஷியிடம் ஒரு பெண் வந்து தன் குறைகளைச் சொன்னார்.

சுவாமிஜி, என் மாமியார் வீட்டில் அவர்கள் செய்யும் கொடுமைகள் தாங்க முடியவில்லை. எதற்கெடுத்தாலும் குறை சொல்கிறார்கள். என் மனம் மிகவும் கவலையடைகிறது. அவர்களிடம் எப்படி நடந்து கொள்வது என்றே எனக்குத் தெரியவில்லை. தாங்கள்தான் எனக்கு ஒரு வழி காட்ட வேண்டும்.

அவர்கள் என்னம்மா செய்கிறார்கள்?

என் மாமியார் சாதாரணமாக காலையில் ஐந்து இட்லி சாப்பிடுவார்கள். அதனால் நேற்று காலை நான் அவர்களுக்கு தட்டில் ஐந்து இட்லி வைத்தேன். உடனே மாமியாருக்கு கோபம் வந்துவிட்டது. நான் என்ன இத்தனையா தின்கிறேன். என் வயிறு என்ன தாளியா? என்று எரிந்து விழுந்தார்கள். நான் பொறுமையாக இருந்தேன்.

இன்று காலை, சரி இரண்டு இட்லி வைப்போம். அவர்கள் அதைச் சாப்பிட்டு முடித்தபிறகு மீண்டும் வைப்போம் என்று

எண்ணி, இரண்டு இட்லி வைத்தேன். என்னைச் சுட்டு எரிப்பதைப் போல் பார்த்தார்கள். என் வீட்டிலேயே என்னைப் பட்டினி போட்டே கொன்று விடுவாய் போலிருக்கிறதே என்று கத்தினார்கள். என் அழுகையைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டேன். நான் அவர் களிடம் எப்படி நடந்துகொள்வது சுவாமிஜி!

அம்மா, நீ பொறுமையோடு இருக்கவேண்டும். நாளைக்கு இரண்டு இட்லியை ஒரு தட்டில் வைத்துச் சாப்பிடச் சொல். மற்றொரு தட்டில் நான்கு இட்லியை மாமியார் அருகில் வைத்துவிடு. அதை, அருகில் நான்கு இட்லி வைத்திருக்கிறேன். நீங்கள் சாப்பிட்டுவிட்டு உங்களுக்குத் தேவையானதை எடுத்து போட்டுக்கொள்ளுங்கள். அவர்கள் குறை சொல்ல இடமிருக்காது அல்லவா? என்று மகரிஷி கூறினார்கள்.

மருமகள் மனதில் நம்பிக்கை கீற்று மின்னலிட்டது. தந்தையைப் போல் மகரிஷியைப் பார்க்கிறார்.

மகரிஷி அப்பெண்ணிடம், அம்மா நீ புகுந்த வீடு சென்று இருக்கிறாய். உனக்கு ஒரு தந்திரம் சொல்கிறேன். நீ இவ்வளவு காலம் உன் பிறந்த வீட்டில் பழகியிருக்கிறாய்.

அதே எண்ணம் அங்கு புகுந்த வீட்டில் செய்யும் செயல்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்துப் பேசத் தோன்றும். அதைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள். நீ தவறிக் கூட உன் தாய் வீட்டுப் பெருமையை உன் மாமியார் வீட்டில் பேசி விடாதே. அது பெருமைக்குரியதாக இருந்தாலும் சரி. அவர்கள் எது செய்தாலும் அது சிறப்பு என்றே கூறு. உன் மாமியார் உனக்கு எடுத்துக்கொடுத்த புடவை உனக்கு பிடிக்கவில்லை என்றாலும், என் அதையைப் போன்று யாராலும் புடவை தேர்வுசெய்ய முடியாது. எனக்குப் பிடித்த புடவையையே எடுத்துக்கொண்டு வந்து கொடுப்பார்கள் என்று அவர்கள் காதுபட பிறரிடம் சிறிது காலம் கூறி வா.

பிறகு பார், “கொஞ்சகாலத்தில் சாவிக் கொத்து உன் கைக்கு வந்துவிடும்” என்றார்கள்.

ஒரு பெரிய தந்திரத்தை எளிமையாகச் சொல்லிக் கொடுத்த மகரிஷியை வணங்கி விடைபெற்றுச் சென்றார் அந்த மருமகள்.

குடும்ப அமைதிக்கு மாமியார் மருமகள் உறவு எப்படி இருக்கவேண்டும் என்பதை மகரிஷி அடிக்கடி கூறுவார்கள். மருமகள் என்பவள் மருவி வந்த மகள் என்பதை மாமியார் உணரவேண்டும்.

பிறர் வீட்டில் பிறந்து தன் வீட்டில் வாழ வந்த, தான் பெறாத மகள். அதைப்போன்றே தன் வீட்டில் பிறந்த மகள் பிறர் வீட்டில் வாழச் சென்றுள்ளாள் என்பதையும் மறந்துவிடக் கூடாது. இதை மாமியார் உணர்ந்து மகள்களாகப் பேண வேண்டும். அதேபோன்று மருமகளும் மாமியாரை தன் தாயாகக் கருத வேண்டும்.

91. சுமையைக் குறைத்த சுந்தரர்

ஒருமுறை பதின்கவனகர் திருக்குறள் பெ. இராமையா அவர்களை மகரிஷி அவர்கள் சந்திக்க நேர்ந்தது. மறைந்த திரு. இராமையா அவர்கள் அன்னாள் முதல்வர் எம்.ஜி.ஆர் காலத்தில் அரசவைக் கவிஞராக இருந்தவர். முற்றும் பார்வை இழந்தவர். அகக் கண்களாலே திருக்குறளைக் கற்றுத் தேர்ந்தவர். நடமாடும் வள்ளுவர் கோட்டமாகத் திகழ்ந்தவர். கொடிய வறுமை நிலையில் நின்றபோதும் இராமாயணத்தையும் திருக்குறளையும் இடைவிடாது மக்களுக்குப் போதித்து வந்த இலக்கியவாதி.

அந்த நல்லறிஞரோடு மகரிஷி அவர்கள் உரையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஞானிகள் சந்தித்தால் உண்மைதானே மிளிரும். அதிலும் மகான்கள் சந்தித்தால் சிந்தனைகள் தானே இடம்பெறும். திரு. இராமையா அவர்கள் திருக்குறளில் ஒரு ஐயப்பாட்டைத் தெரிவிக்கிறார்கள்.

வேதாத்திரி சுவாமி, புலால் மறுத்தல் அதிகாரத்தில் ஒரு குறளில் ரொம்ப நாட்களாக எனக்கு ஒரு சந்தேகம் உள்ளது என்கிறார்.

சொல்லுங்கள் எனக்குத் தெரிந்தால் சொல்கிறேன் என்கிறார் மகரிஷி.

சுவாமி “கொல்லான் புலால் மறுத்தானை எல்லா உயிரும் கை கூப்பி தொழும்” என்கிறார் வள்ளுவப் பெருந்தகை. விலங்குகளுக்குக் கைகள் கிடையாது. அவ்வாறு இருக்கையில் எல்லா உயிரும் கைகூப்பித் தொழும் என்கிறாரே. இது எவ்வாறு சாத்தியம்? தெய்வப் புலவர் கூற்றில் தவறு இருக்க நியாயம் இல்லை. இதுதான் எனக்கு சந்தேகம் என்கிறார்.

அய்யா, இதை ஏற்கனவே நான் சிந்தித்துள்ளேன். வள்ளுவரின் கூற்றில் தவறில்லை. தாங்கள் கைகூப்பி, என்ற வார்த்தையை புலால் மறுத்தானை என்ற வார்த்தைக்கு முன் போட்டுப் பொருள் கொண்டு பாருங்கள்.

“கொல்லான் கைக்கூப்பி புலால் மறுத்தானை
எல்லா உயிரும் தொழும்”

ஒருவர் மற்றவரைப் புலால் உண்ண வற்புறுத்தி அழைக்கிறார். அதை மறுப்பவர் தன் உறுதிப்பாட்டை வெளிப்படுத்த இரு கரங்களையும் குவித்து, “ஐயா நான் புலால் உண்ண மாட்டேன். என்னை விட்டுவிடுங்கள்” என வேண்டுகிறார். இவ்வாறு செய்பவரை இதற்குமேல் யாரும் வற்புறுத்த முடியாதல்லவா?

புலால் மறுத்தலில் இத்தகைய உறுதிப்பாட்டை உடையவர்களுக்கு உயிர்கள்மீது இயற்கையில் அன்பு செலுத்தும் தன்மையும் வந்துவிடும். அவ்வாறு உயிர்கள் மீது அன்பு செலுத்துபவரை எல்லா உயிர்களும் நேசிக்கும் அல்லவா?

இவ்விளக்கத்தைக் கேட்ட அப்பெரியவர் “ஆமாம் சுவாமி. இதுதான் அக்குறளுக்கு மிகச்சரியான பொருளாக இருக்க வேண்டும். பல நாட்கள் என்னுள் இருந்த சமையை இன்று போக்கினீர்கள்” என்று அகமகிழ்ந்து கூறுகிறார்.

வேதாத்திரி மகரிஷி அவர்கள் தமிழ் இலக்கியத்தில் நன்கு தேய்ந்தவர். அவர் ஒரு கவிஞர்; எழுத்தாளர் மட்டுமல்ல, எடுத்தாளநரும் கூட! சிந்தனையாளர், சீர்திருத்தவாதி, மாமனிதர், தமிழ்த் தாயின் தவப் புதல்வர். நமக்கெல்லாம் அறிவை அறிவால் அறிய வைக்கும் அறிஞர் பெருமான்.

மகரிஷி அவர்கள் கையாண்டுவரும் அறிவியல் சொற்களும், ஆன்மீகச் சொற்களும் அன்னாரின் அறிவு மேன்மையையும், தமிழின் சொல் மேன்மையையும் எடுத்துக் காட்டுவனவாகும்.

அவற்றில் ஒரு சில, அலை இயக்கம், பேரியக்க மண்டலம், பரமானு, நுண்ணனு, இயக்க நீதி, சுழலலை, விரிவலை, தள்ளும் சக்தி, கொள்ளும் சக்தி, விண்துகள், மெய்விளக்கம், தவம் தற்சோதனை, கரு அமைப்பு, முற்றறிவு, சுற்றறிவு, பட்டறிவு, இறைநீதி என்று இதுபோல் நூற்றுக்கணக்கானச் சொற்களைக் கூறலாம்.

92. அன்பொளியின் அவதாரம்

பரஞ்சோதி மகானின் சந்திப்பிற்குப் பிறகும் வள்ளலார் காட்சிக்குப் பிறகும் மகரிஷியின் அருள்துறை ஏறுமுகமாகவே அமைந்தது. இவரது எண்ணங்கள் எழுத்தாகின. அகத் தவத்தால் உள்ளொளி பெருகிக் கொண்டே வந்தது. முத்துமுத்தான கவிகள் மாக்கோலமாய் மலர்ந்தன. நண்பர்கள் எல்லாம் குருவாக ஏற்றுக் கொண்டனர்.

இவரது சொற்பொழிவுகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள், தமிழகமெங்கும் வாசகர்களைத் தேடிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன. இவர்களுடன் உறவாட ஒரு மாத இதழ் தேவை என்ற எண்ணம் எழுந்தது. மகான் மனதில் தோன்றிய உள்ளொளி தான் அன்பொளியாக அவதாரமெடுத்தது.

கூடுவாஞ்சேரியில் இருந்தபோது தனது கருத்துக்களையெல்லாம் கைப்பிரதியாக எழுதி மற்றவருக்குக் கொடுப்பது வழக்கம். ஒருமுறை கூடுவாஞ்சேரி புகைவண்டி நிலையத்தில் இக் கைப்பிரதியை விநியோகித்துக் கொண்டிருந்தார். அதைப் படித்த ஒருவர் “இவ்வளவு ஞானமுள்ள விஷயத்தை இலவசமாகக் கொடுக்கிறாரே! யார் இவர்?” என்று ஸ்டேஷன் மாஸ்டரிடம் கேட்டார்.

“அதுவா, அது ஒரு பைத்தியம் இப்படித்தான் கிறுக்கிக் கொண்டிருக்கும்” என்று பதிலளித்தார் ஸ்டேஷன் மாஸ்டர். இந்தப் பைத்தியத்தின் பின்னால்தான் இலட்சக் கணக்கான பைத்தியங்கள் இன்று அணிவகுக்கின்றன.

அன்று கைப்பிரதியாக எழுதியவர் இன்று அன்பொளியை மாத இதழ் புக்காக அச்சாக்கிக் கொண்டார். கூடுவாஞ்சேரியில் முதல் அன்பொளி வெளியீட்டு விழா நடைபெற்றது. அன்பொளியின் முதல் மாத இதழைப் பரஞ்சோதி மகான் வெளியிட்டார். இவ்விழாவில் திரு. P.T.R. பழனிவேல் ராஜனும், திரு. M.M. இஸ்மாயில் அவர்களும் கலந்துகொண்டனர்.

முதல் அன்பொளி

- தமிழ் மாத பத்திரிக்கை : விலை 25 நயா பைசா
- ஆசிரியர் : G.V. வேதாத்திரி, கூடுவாஞ்சேரி
- தீபம் 1 : 1957 மே சுடர் 1
- முகவரி : அன்பொளி நிலையம்,
கூடுவாஞ்சேரி,
செங்கல்பட்டு மாவட்டம்.
- அச்சகம் : ஜான்சி பிரஸ்,
216, திருவொற்றியூர்
நெடுஞ்சாலை,
சென்னை.

விளம்பர அறிக்கை:

வைரம், பொன், வெள்ளி, புகையிலை சம்மந்தமான பொருட்கள் மற்றும் மக்கள் வாழ்விற்கு அவசியமானவை அல்ல என்று அன்பொளி கருதும் விபரங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட மாட்டா.

இன்று அன்பொளி ஆல்போல் தழைத்து உலகெங்கும் செல்கிறது. 38,363 பிரதிகள் மாதந்தோறும் அன்பர்கள் இல்லம் தேடிச் செல்கின்றன. மன்ற நிகழ்ச்சிகள், செய்திகள், குருவின் கடிதங்கள் இதில் இடம் பெறுகின்றன. அன்பர்கள் உள்ளத்தில் அன்பொளி உள்ளொளியாக ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

93. மனைவியர் தினம் கண்ட மகான்

ஒவ்வொரு ஆண்மகனின் வெற்றிக்குப் பின்னாலும் ஒரு தியாகப் பெண்மணி இருக்கிறாள் என்பது அனுபவ உண்மை. ஆசான் அருள்தந்தை அவர்கள் உலகம் போற்றும் தத்துவஞானியாகத் திகழ்வதற்கு அவர்களின் இலட்சிய மனைவி அருளன்னை லோகாம்பாள் அவர்களின் தியாகங்கள் இணையற்றவை.

‘என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே’ என்று வாழ்ந்து, ஆசானுக்கு ஒரு சிறந்த துணைவியாக, நண்பனாக வாழ்ந்தார்கள். வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமான செல்வம் 2 கார், 2 பங்களா எல்லாம் சென்றபிறகும், ஒருநாளானால் மூன்று ரூபாய்க்குப் புட்டு சுட்டு விற்று குடும்பத்தைக் காப்பாற்றிய காலத்தும், நெஞ்சில் உறுதிகொண்ட பெண்மணியாக, ஆசான் துறவுகொண்ட காலத்தும் அவரைச் சமுதாயத்திற்கு அர்ப்பணித்த தியாகத் தாய்.

ஒரு இறைவன் இன்னொரு இறைவனுக்கு தன் வாழ்நாள் முழுவதும் துணைநின்று உதவ வந்தவர்தான் வாழ்க்கைத் துணை. இது நம் அருட்தந்தை அவர்கள் நமக்கருளிய அனுபவ மொழி. இந்த மொழிக்கு இலக்கணமாகத் திகழ்ந்தவர் அருளன்னை அவர்கள்.

அன்னையாரின் சமுதாய ஈடுபாட்டிற்கு ஓர் நிகழ்ச்சியைச் சொல்லலாம். ஒருமுறை அன்னையின் உடல்நிலை மிக மோசமாகி சுயநினைவற்ற நிலையில் சென்னை மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டு இருந்தார். மகரிஷி ஆழியாறில் மனவளக்கலை ஆசிரியர்கள் பயிற்சி நடத்திக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

அன்னையாரின் உடல்நிலையை விளக்கி ஆசான் அவர்களும் பயிற்சி தொடர்ந்து நடக்க மாற்று ஏற்பாடு செய்துவிட்டு, சென்னை திரும்புகிறார்கள். சில நாட்களாக சுயநினைவின்றி இருந்த அன்னைக்கு “அருட்காப்பு” கொடுத்துவிட்டு அருகிலேயே இருக்கிறார்கள். ‘கோமா’ நிலையில் இருந்த அன்னையார் சிறிது

நேரத்தில் மெதுவாக கண்விழித்துப் பார்க்கிறார்கள். அந்த நிலையிலும் கணவரைப் பார்த்து அந்த ஞானப் பெண்மணி சொன்ன வார்த்தைகள் எந்த ஒரு சாதாரணப் பெண்மணியும் சொல்ல முடியாதவைகள் அல்லவா? அவை “உங்களுக்காக நூற்றுக் கணக்கான அன்பர்கள் அங்கு காத்துக் கிடப்பார்களே? நீங்கள் ஏன் என்னைப் பார்க்க இவ்வளவு தூரம் வந்தீர்கள்? எனக்கு என்ன ஆகிவிடப் போகிறது?”

தனது மனைவியின் தியாகத்தைப் போற்ற ‘மனைவி நல வேட்பு விழா’ எடுத்தார். உலகில் அன்னையர் தினம், தந்தையர் தினம், காதலர் தினம், குழந்தைகள் தினம் இருக்கிறது. மனைவியர் தினம் இல்லாத குறையை மகரிஷி போக்கினார்.

முதலாம் மனைவி நல வேட்பு விழா ஆகஸ்ட் 30-ம் தேதி 1994-ல் அருட்தந்தை பிறந்த ஊரான கூடுவாஞ்சேரியில் கொண்டாடப்பட்டது. இவ்விழாவில் நானும் எனது வாழ்க்கைத் துணைவியாரும் கலந்துகொண்டோம். அவ்விழாவில் அருட்தந்தையின் உயிரில் ஒன்றிக் கலந்து விட்ட அருளன்னையின் இரக்கத்தையும், தியாகத்தையும் அருட்தந்தையவர்கள் நா தழுதழுக்க எடுத்துக்கூறி, அருகே அமர்ந்திருந்த அன்னையைப் பூரிப்படையச்செய்து கூறிய கவி.

“பெற்றோரைப் பிறந்தகத்தை பிறந்த ஊரைவிட்டு பிரிந்து வந்து பெருநோக்கில் கடமையறம் ஆற்றப் பற்றற்ற துறவியெனக் குடும்பத் தொண்டேற்று பண்பாட்டின் அடிப்படையில் எனைப்பதியாய்க் கொண்டேன் நற்றவத்தால் என் வாழ்க்கைத் துணையாகிப்பெண்மை நலநோக்கில் அன்போடு கருணை இவை கொண்டு மற்றவர்க்கும் அறம் ஆற்றும் மாண்புமிக்க என்றன் மனைவியை நான் மதிக்கும் இந்நாள் வாழ்த்தி மகிழ் கின்றேன்.”

இக்கவிதையைக் கூறி, மலர்போன்ற மென்மையான மனதையுடைய அன்னைக்கு மலரினை அளித்தார்கள். அருட்தந்தையை நமக்கு அர்ப்பணித்த தியாக உள்ளம் அருளன்னை

உள்ளப்பூரிப்போடு உவகையோடு, உள்ளக் கனியாகத் திகழ்கின்ற அருட்தந்தை அவர்களுக்கு 'கனியைக்' கொடுத்தார்கள். கூடியிருந்த தம்பதியரெல்லாம் கனி, மலர் பரிமாற்றம் கவிதையோடு செய்ய அந்தக் கோலாகலமான காட்சி காணத் தெவிட்டாத இன்பமாக இருந்தது. அன்னையவர்கள், நான் இன்று மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறேன் என்று கூறினார்கள். மனைவியை மதிக்கும் நாள் ஆகஸ்ட் 30 மட்டுமன்று, என்றென்றும் மனைவியை மதித்துப் போற்றவேண்டும் என்பதுதான் அருட்தந்தை அவர்களின் மனைவி நல வேட்பு விழாவின் நோக்கமாகும்.

94. நகைச்சுவை நாயகர்

ஆழியாறு அறிவுத் திருக்கோயில் நிர்வாக அதிகாரி திரு. B.பழனிச்சாமி எல்லோருக்கும் அறிமுகமானவரே. திருவான் மியூரில் இருந்தபோதே எமக்கும் நன்கு அறிமுகமானவர். நிறைவானவர். நிதானமானவர். அன்பானவர். அருட் தந்தையை நிகழ்ச்சிகளுக்கு இவர்தான் அழைத்து வருவார்.

ஆழியாறில் ஒருநாள் நிகழ்ச்சிக்கு அழைத்துப்போக மாடியில் உள்ள மகரிஷியின் அறைக்கு வந்தார். புறப்பட்டுக் கீழே இறங்கும் போது, தான் அணிந்திருந்த ஜிப்பாவும், பழனிச்சாமி அணிந்திருந்த ஜிப்பாவும் ஒரே மாதிரியான காவிக்கலர் என்பதைக் கவனித்தார் மகரிஷி.

A.O.-வும் சுவாமிஜியும் சட்டையை மாற்றி, மாற்றி போட்டுக்கிறாங்கன்னு ஜனங்க நினைப்பாங்க. அதனாலென்ன, பரவாயில்லை. வாங்க போகலாம் என்று மகரிஷியும் சிரிக்க, மற்றவர்களும் சிரிக்க மகிழ்ச்சி அலைகள் மாடியில் இருந்து கீழே இறங்கின.

ஒருநாள் மகரிஷியின் அறையில் சகுந்தலாவும், உமாவும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். “டைப்” செய்வதைப் பற்றிப் பேச்சு வந்தது. “இப்போதெல்லாம் கம்ப்யூட்டரில் டைப் செய்தால்தான் மதிப்பு” என்று கூறினார்கள். பட்டென்று கூறினார் மகரிஷி, அது நியாயம் தானே கம்ப்யூட்டரில்தானே மவுஸ் இருக்கிறது” என்றதும் சிரிப்பலைகள் ஒங்கார மண்டபத்தையும் சேர்த்து சிரிக்க வைத்தது.

ஆழியாறு அறிவுத் திருக்கோயிலில் பயிற்சி வகுப்புகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. குறித்த நேரத்தில் ஆயிரமாயிரம் கோடி சூரியப் பிரகாசத்துடன் வெள்ளை மலர்க் கொத்தில் மஞ்சள் நிற மகரந்தங்கள் காட்சி அளிப்பது போல் மகரிஷி வந்தமரு கிறார்கள். கைகளை உயர்த்தி வாழ்த்து கிறார். பயிற்சியை மகரிஷி தொடங்கி நடத்தியபின்னர் உலகலாவிய வாழ்த்துடன் நிறைவு பெறுகிறது. மகரிஷியை அழைத்துச் செல்ல அறிவுத் திருக்கோயிலைச் சார்ந்த அன்பர்கள் வருகின்றனர்.

மகரிஷி எழுந்து நடக்க ஆரம்பித்ததும் கூட்டிச் செல்ல வந்த அன்பர்களின் கைகளைப் பிடித்தவாறே மகரிஷி பயிற்சிக் கூடத்திலிருந்து வெளியே வருகிறார்கள். அப்போது அருள்தந்தை ஏதோ சொல்கிறார். முன்னிருக்கையில் அமர்ந்திருக்கும் பெண்கள் சிரிக்கின்றனர். பின்னிருக்கையில் அமர்ந்து இருப்பவர்கள் “மகரிஷி ஏதோ சொல்லி விட்டுச் செல்கிறார்கள். நமக்கு என்னவென்று தெரிய வில்லையே” என ஏக்கத்துடன் பார்க்கிறார்கள்.

அப்போது சுவாமிஜி என்ன சொல்லிவிட்டுச் செல்கிறார் என்பதை மேடையில் உள்ள அன்பர் ஒலிபெருக்கி மூலம் கூற, அனைவரும் வாய்விட்டுச் சிரித்து மகிழ்கின்றனர். அப்படி என்ன கூறினார் சுவாமிஜி?

நான் இவர்களைப் பிடித்துக்கொண்டு செல்கிறேனா அல்லது இவர்கள் என்னைப் பிடித்துக்கொண்டு வருகின்றார்கள் என்ற சந்தேகம் உங்களுக்கு வருகின்றதா?

விட்டுவிட்டால் நான் ஓடிப்போய் விடுவேன் என்று இவர்கள் என்னைப் பிடித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

95. பிரம்ம ஞானம் பிறந்த கதை

பிரம்மம் என்ற வார்த்தையைச் சாதாரண மக்களால் விளங்கிக்கொள்ள முடியாது. அறிவில் தெளிவு பெற்றவர்களே இரகசியத்தை உணர்ந்த பெரியவர்கள் குரு வழியே விளங்கிக் கொள்ளட்டும் என்று விட்டுவிட்டார்கள்.

எனவேதான் “யாரும் அறியார் அகரம் அவன்” என்று திருமந்திரம் கூறுகிறது. “எழுத்துக்களில் நான் அகாரமாக இருக்கிறேன்” என்கிறது கீதை. “எழுதாத புத்தகத்தின் எழுத்து” என்கிறார் திருமூலர்.

மூலத்தின் இரகசியத்தை, கடவுளின் இரகசியத்தைப் பிரம்ம சூத்திரமாக ஒரு மூல நூலைத் தந்தவர் பாத நாராயண ஆச்சாரியார் என்ற மகான். இது செய்யுள் வடிவத்தில் இருந்தது. வேத உபநிடதங்களின் கருத்துக்களைத் தர்க்க ரீதியில் சுருக்கமாக இயற்றப்பட்டிருந்தது. எனவே உரைகள் தேவைப்பட்டன.

பிற்காலத்தில் இதற்கு “ஸ்ரீபாஷ்யம்” என்ற உரையை இராமனுஜரும், “சங்கர பாஷ்யம்” என்ற உரையை ஆதிசங்கரரும் எழுதினார்கள். எல்லாமே சமஸ்கிருதம் தழுவியதாகவே இருந்தன.

இயற்கை தகவமைப்பால் அவ்வப்போது சரி செய்யப்பட வேண்டிய விநாடிகள் வருகிறபோது இயற்கை பிரபஞ்ச இரகசியத்தை வெளியிடுகிறது.

இயற்கை பேராற்றலின் கருணைக் கூறுகளை ஏந்தியபடி, பிரபஞ்ச இரகசியத்தை கடவுள் இரகசியத்தை எளிமையாக மானுடத்திற்குத் தருவதற்காக வேதாத்திரி மகரிஷியிடம் வந்தது.

ஒருநாள் ஆழியாறு அறிவுத் திருக்கோயிலில் அதி காலை நேரத்தில் தவத்தில் இருக்கிறார் மகரிஷி. தன் முன்னர் வெண்மையான உருவம் எழுந்து நிற்பதை உணர் வாகப் பெறுகிறார். திகைப்பிலும் ஆச்சரியத்திலும் இருந்த மகரிஷியை நோக்கி “நீ பிரம்மஞானம் எழுதுவாய்” என்று ஆணையிடுகிறது.

“எனக்குப் பிரம்மஞானம் தெரியாதே” என்கிறார் மகரிஷி. “நீ எழுது. உனக்குத் தானே தெரியும்” என்று கூறி அவ்வுருவம் மறைகிறது.

அன்று ஹிரா மலைக் குகையில் நபிகள் நாயகம் தியானத்தில் இருந்தார். அவர் முன்பு பேரொளி ஒன்று உதய மாயிற்று. ஒரு உருவம் தோன்றி, “முகம்மதே! ஓதுவீராக!” என்று கூறியது. அச்ச முற்ற அண்ணலார் “எனக்கு ஓதத் தெரியாதே” என்றார். “எல்லா வற்றையும் படைத்த இறைவன் திருப்பெயரால் ஓதுவீராக!” என்று கூறி உருவம் மறைந்துவிட்டது.

இறைவன் கட்டளையை ஏற்று குரானைப் பிரசவித்தார் முகமது நபி. இறைவனின் கட்டளையை ஏற்று பிரம்மஞானத்தை எழுதினார் வேதாத்திரி மகரிஷி. ஆதி நிலை முதல் மனிதன் ஈறாக அனைத்தும் இணைந்து ஒரே அகக் காட்சியாக அவர் உள்ளத்தில் தெரிகிறது. அந்தப் பேரறிவு வரலாற்றை பிரம்மஞான மறையை நூலாக வெளியிடுகிறார்.

மொழியில்லாமல் இருந்துவந்த பிரம்ம இரகசியத்தை முதன் முதலில் இனிய தமிழில் அறிவியல் நோக்கில் பாமரனும் புரிந் கொள்ளும் வண்ணம் பிரம்மஞானம் புத்தகமாக நம் கைகளிலே தவழ்கிறது.

1996 ஆம் ஆண்டின் ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜெயேந்திர சரஸ்வதி சங்கராச்சாரியார் ஆழியாறு வந்து அருள் தந்தையைப் பார்க்கிறார்கள். அருள்தந்தையிடம் உரையாடி மகிழ்கிறார்கள்.

பிரம்மஞானம் எழுதவேண்டும் என்று உங்களுக்கு உள்ளுணர்வைத் தூண்டியது எது? வேதங்களா? திருக்குறளா? ஆழ்வார் பாடல்களா? என்று வினவுகிறார்கள்.

“இவற்றையெல்லாம் நான் முறையாகக் கற்றவன் அல்லன். மனிதனுடைய சரித்திரத்தைத்தான் நான் திரும்பிப் பார்த்தேன். இது மனிதன் வந்த கதை. என்னுடைய கதையும் ஆகும். உள்ளுணர்வில் தோன்றியதுதான் இது. இதுதான் நான் கொடுக்கும் பிரம்மஞானம்” என்றார் மகரிஷி.

இத்தொண்டு வளரவேண்டும் என்று வாழ்த்திவிட்டுச் சென்றார். இன்று மனவளக் கலையில் உயர்நிலைப் பயிற்சி பெற்ற அன்பர்கள் ஆண்டுதோறும் சுமார் 7000 பேர்களுக்கு மேல் பிரம்மஞானி பயிற்சி பெறுகிறார்கள்.

“நானும் பிரம்மம். என் முன்னே இருக்கும் நீங்கள் பிரம்மம். எல்லாமே பிரம்மம்” என்ற வார்த்தைகளைப் படிக்காத பாமரர்களுக்கு விளங்க வைத்ததால் ‘பாமர மக்களின் தத்துவஞானி’ என்று அருள்தந்தை போற்றப்படுகிறார்.

96. தேடிவந்த ஓஜஸ்

மக்களுக்குத் தேவை என்று வரும்பொழுது இறை யாற்றல் யார் மூலமாவது விடுவிக்கிறது. யார் அந்த நிலைக்கு அறிவில் உயர் கின்றார்களோ அவர்கள் மனதில் அது தோன்றுகிறது. அப்புதிர்களை விடுவிக்கத் தற்காலச் சித்தரான வேதாத்திரியார் வருகிறார்கள்.

சித்தர்களின் பாடல்களை 40 ஆண்டுகாலம் ஆராய்ந்தவர்கள் தன் உடலையே ஆராய்ச்சிக் கூடமாக வைத்து அனுபவத்தில் உணர்ந்து, அக்கலையில் தெளிவு பெற்றுக் காயகல்பம் என்ற பெயருடன் மக்களுக்கு அளித்துள்ளார்கள். அதை அவர்களே விளக்குவதைக் காண்போம்.

காயகல்பம் என்பது ஓர் அற்புதமான கலை. அதை அவ்வளவு எளிதாக யாரும் எண்ணிவிட முடியாது. மனித குலத்திற்குக் கிடைத்த மிகச்சிறந்த வரப்பிரசாதமாகும். சித்தர் பாடல்களை பல ஆண்டுகள் ஆராய்ந்துகொண்டே வந்த நான் அக்கலையின் இரகசியங்களையெல்லாம் அறிந்துகொண்டேன். ஆனால் அதை முழுமையாக்க முடியாமல் ஓர் இடத்தில் துண்டு விழுந்து விட்டது. ஒரு சித்தர் பாடலிலே,

உருத்தரிந்த நாடியில், ஒடுங்குகின்ற வாயுவை
கருத்தினால் இருத்தியே, கபால ஏற்ற வல்லீரேல்
விருத்தரும் பாலராவார் மேனியும் சிவந்திடும்

என்று வருகிறது.

உயிரை சித்தர்கள் வாயு என்றே குறிப்பிட்டுள்ளார்கள் வாயு வழக்கமறிந்து செறிந்தடங்கில் ஆயுட் பெருக்க முண்டாம் - என்பார் ஔவையார். ஆனால் கருத்தினால் இருத்தியே, கபாலம் ஏற்றல் என்பதை அறிய, தொடர்ந்து ஆராய்ந்துகொண்டே வந்தேன்.

நான் உலக நாடுகள் பல சென்றிருப்பதாலும் உலகில் செல்லாத நாட்டு மக்களோடும் தொடர்புகொள்ளும் வாய்ப்புகள்

எனக்கு ஆங்காங்கே ஏற்பட்டதாலும், உலக மக்களுடைய பண்பாடு, பழக்க வழக்கங்கள் பலவற்றையும் ஆராய்ந்து வைத்துள்ளேன். அது என்னுடைய ஆராய்ச்சிக்கு மிகவும் உபயோகமாக இருந்தது.

இந்தக் காயகல்பக் கலையின் ஒவ்வொரு பகுதியும் சிதறி சைனா, ஜப்பான், அமெரிக்கா, சிங்கப்பூர் போன்ற பல நாடுகளிலும் பல்வேறு பெயர்களில் மக்கள் செய்து வருவதை அறிந்தேன்.

அப்பொழுது அமெரிக்காவில் நான் லாஸ் ஏஞ்சல்ஸ் (Loss Angels) நகரில் குண்டலினி யோகத்தை அன்பர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தேன். நான் இருந்த தெருவிற்குப் பக்கத்துத் தெருவில் ஒருவர் கலையைக் கற்றுக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். அதில் விந்துவைக் கெட்டிப்படுத்திக்கொள்வது போகத்தில்கூட விந்து விழாமல் தடுப்பது என்ற அளவில் அவர்கள் அதை எடுத்துக் கொடுத்துக்கொண்டு இருந்தார்கள்.

அவரிடம் பயிற்சிபெற்ற சீடர்கள் என்னிடமும் என்னிடம் பயிற்சி பெற்ற சீடர்கள் அவரிடமும் செல்வ துண்டு. அதைக் கேள்விப்பட்ட நான் அவரிடம் நிச்சயம் காயகல்பக் கலை பற்றிய ஒரு செய்தி இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணி விசாரித்தேன். அவர் சைனாவிற்கு சென்று அக்கலையைக் கற்று வந்ததாகக் கூறினார்கள்.

நம் நாட்டில் பழனியில் இருந்த போகர் என்ற மகான் சைனாவில் 500 ஆண்டுகள் வாழ்ந்து பல அற்புதங்களை நிகழ்த்தியவர். அவர் அங்கு இந்தக் கலையை நேரிடையாக பல காலம் மக்களுக்குப் பயிற்சியளித்து வந்துள்ளார்கள். அக்கலை இன்றும் சைனாவில் வாய்மொழியாக வழி வழியாக சில மக்களிடம் வந்து கொண்டுள்ளது. இவர் நேரிடையாக அங்கு சென்று அவர்களிடம் இக்கலையைக் கற்று வந்தவர்.

அவர் என்னிடம் வந்தார். வந்தவர் என்னை வணங்கி, ஐயா என்னுடைய அகம்பாவம் எல்லாம் நீக்கிவிட்டு நான் தனிமனிதனாக உங்களிடம் சரண் அடைகிறேன். என்னை ஏற்றுக்கொண்டு உங்களுடைய குண்டலினி யோகத்தை எனக்குச் சொல்லிக் கொடுங்கள் என்றார்.

நான் மிக்க ஆச்சரியத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அமெரிக்காவில் அவர் ஒரு பெரிய குரு. நூற்றுக்கணக்கான சிஷ்யர்கள் அவருக்குச் சேவை செய்து கொண்டிருக்கின்ற நிலையில் இருப்பவர்.

அவர் மேலும் தொடர்கிறார். என் வாழ்க்கை முழுவதும் இதைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற ஏக்கத்தோடு இருக்கிறேன்.

உலகம் முழுவதும் சுற்றி வந்து விசாரித்து விட்டேன். நீங்கள் இதைச் சரியாக சொல்லிக்கொடுப்பதாக அறிந்தேன். உங்களிடம் பயிற்சி பெற்ற இந்த நண்பர் ஒரு வக்கீல். சிந்தனையாளர். அவர்கள் என்னுடைய சிஷ்யரும் கூட. அவர் இதைச் சொன்னார். அவர் சொன்னால் சரியாக இருக்கும் என்பதால் வந்துள்ளேன் என்றார்.

நான் அவரை ஏற்றுக்கொண்டு நமது பயிற்சிகளையெல்லாம் சொல்லிக் கொடுத்தேன்.

ஒருநாள் நீங்கள் என்ன பயிற்சிகள் சொல்லிக் கொடுக்கிறீர்கள் என்று கேட்டேன். நான் மைதுன யோகம் என்ற பயிற்சியை அளிக்கிறேன். இந்த யோகத்தில் முக்கியமானதொரு மூச்சுப் பயிற்சி இருக்கிறது. அது அற்புதமாக விந்து சக்தி உயிர் சக்தி ஆக்ஸிஜன் இவற்றையெல்லாம் ஒரு Syringe மாதிரி உறிஞ்சி மேலே கொண்டு வந்த சகஸ்ரதாரத்தில் வைக்கக்கூடியது என்று கூறி, அதைச் செய்து காட்டுகிறார்

அவர் செய்தது ஓஜஸ் மூச்சு. அதைப் பார்த்தவுடன் இத்தனை காலம் நான் தேடிக்கொண்டிருந்த கருத்தினால் இருத்தியே கபாலம் ஏற்ற வல்லீரேல் என்ற வரிக்குப் பொருள் புரிந்துவிட்டது. என்னுடைய ஆராச்ச்சியில் விட்டுப் போனதை, அன்று நிறைவு செய்துவிட்டேன்.

பிறகு அஸ்வினி முத்திரையோடு ஓஜஸையும் இணைத்து உடல் உயிர் இயக்கச் சிறப்புகளுக்கு ஏற்ப எந்தெந்த முறையில் செய்யவேண்டும் என்று (Posture) முறைகளை அமைத்துச் செய்யும் காலம், செய்யவேண்டிய எண்ணிக்கைகளோடு அதற்கு விதிகளையும் வகுத்து முழுவடிவம் கொடுத்தேன். இதுதான் காயகல்பத்தின் சரித்திரம் என்றார்கள்.

97. கருணையே கண்ணீர் வடித்தது

ஒரு மனிதனின் வெற்றிக்குத் துணையாக இருப்பவள் ஒரு பெண்ணாகத்தான் இருக்க முடியும். மகரிஷியின் தொண்டுக் கெல்லாம் அஸ்திவாரம் அன்னை லோகாம்பாள். குருவை நினைக்கும்போது அன்னையின் தொண்டையும் நம்மால் மறக்கமுடியாது.

திருமணத்திற்கு முன்னும் பின்னும் அன்னை லோகாம்பாளுடன் எண்பதாண்டுகள் வாழ்ந்து வந்தார். அம்மாவின் ஊரே மணக்கும் சமையல். தெய்வீக வாக்கு. உயர்விலும் தாழ்விலும் தக்க வழிகாட்டி. இவ்வாறு மகரிஷியின் உயிரில் கலந்த உறவாக வாழ்ந்தார்கள் அன்னை.

அகிலம் போற்றும் அருள்தந்தையை உருவாக்கிய அன்னை மறைந்த செய்தி கூடுவாஞ்சேரியிலிருந்து ஆழியாறு வருகிறது. 1994-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 24 காலை எட்டு மணிக்கு மகரிஷிக்குச் செய்தி தெரிவிக்கப்படுகிறது.

தன்னையுமறியாமல் மகரிஷிக்கு அழுகை பீறிடுகிறது. துக்கத்தால் உடல் நடுங்குகிறது. அம்மா நல்லபடியா போயிட்டயம்மா. வார்த்தைகள் சுற்றியிருந்தவர்களையும் சோகத்தில் ஆழ்த்துகிறது. தானாடாவிட்டாலும் தன் சதை ஆடுகிறது.

வசதியாக வாழ்ந்தபோதும், வசதியெல்லாம் இழந்து வலுவிழந்தபோதும் சங்கத்துப் பிள்ளைகளுக்குச் சலிப் படையாமல் உணவு அளித்த அட்சயப் பாத்திர கை. இந்தக் கைதான் குருவின் தொண்டு. இந்தச் சமுதாயத்திற்கு அன்னை தந்த கொடைகள் மகரிஷியின் தொண்டு. தான் தாயாகாவிட்டாலும் தன் கணவர் தந்தையாக வேண்டும் என்று மறுமணம் செய்த உத்தமி அன்னை. இன்று பிரபஞ்சமே தாலாட்டக் கூடுவாஞ்சேரியில் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்.

சகுந்தலா, உமா, ராஜ்குலானியுடன் கூடுவாஞ்சேரி செல்லத் தயாராகிறார்கள். மாடியிலிருந்து கீழே இறங்கு கிறார்கள் மகரிஷி.

கீழே தன் மகளைப் போன்ற பாசம் வைத்துள்ள மீனாவையும் அவரது கணவர் நாராயணசாமியைப் பார்த்தவுடன் மீண்டும் கலங்குகிறார். இருவரது தோள்மீது வைத்து அழுகிறார். கருணையே கண்ணீர் வடிக்கிறது. சற்றுநேரத்தில் SKM தனது துணைவியாருடன் வருகிறார்கள். SKM வந்தவுடன் மகரிஷி முதல் அனைவருக்கும் நிம்மதி. இனி எல்லாவற்றையும் அவர் பார்த்துக் கொள்வாரென்று.

ஆழியாறிலிருந்து கோவைக்குக் காரில் வந்தார்கள் மகரிஷி. விமானப் பயணம் செய்கிறார்கள். விமானம் சென்னையைத் தொடுகிறது. தனக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்த உத்தம ரெட்டியைப் பார்த்தவுடன் மீண்டும் மகரிஷியால் தன்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. அவருடன் காரில் கூடுவாஞ்சேரி வாசலில் கார் நிற்க, மகரிஷி இறங்குகிறார். மகரிஷியைப் பார்த்தவுடன் அங்கு மௌனமே குடிகொள்கிறது. துக்கத்துடன் நிசப்தம் நிலவுகிறது.

இங்கு நானும் இருக்கிறேன். செங்கல்பட்டு அன்பர் களும் இருக்கின்றனர். வீட்டிற்குள் நுழைகிறார் மகரிஷி. தன்னையும்மீறி தேம்பித் தேம்பி அழுகிறார். வளர்ப்பு மகள் ஞானம் ஓடிவந்து அப்பாவின் காலைப் பிடித்துக் கதறுகிறார். அழுகை ஆறாகப் பெருக்கெடுக்கிறது. தோளில் இருந்து நழுவும் துண்டை ஒரு கையிலும், ஞானத்தின்மீது இன்னொரு கையுமாக ஆறுதல் கூறுகிறார் மகரிஷி.

மரணம் மகான்களையும் வாட்டுகிறது. ஆதிசங்கரர் முதல் மகாத்மகாந்தி வரை மரணத்தில் கண் கலங்கியவர்களே.

சிறிதுநேரத்தில் வெளியில் வந்து அமருகிறார். நாமும் அவரது காலடியில் உட்கார்ந்திருக்கிறோம். வருவோர் எல்லோரும் பார்வையாலேயே மகரிஷியிடம் துக்கம் விசாரிக்கிறார்கள். அருள்தந்தையே ஆத்ம சாந்தி தவம் நடத்துகிறார்கள். முடிவில் அன்னை லோகாம்பாள் ஆத்மா சாந்தி அடைவதாக என்று மகரிஷி சொல்ல, அன்பர்கள் எல்லோரும் உருக்கமாகச் சொல்கிறார்கள்.

ஊருக்குச் சற்றுத் தொலைவில் உள்ளது மயானம். அன்னையின் உடலை அன்பர்கள் சுமந்து செல்கின்றனர். நானும் அருள்நிதி சடகோபன் அவர்களும் அன்னை லோகாம்பாள் என்று கூற அன்பர்கள் வாழ்க வளமுடன் என்று வாழ்த்துகின்றனர். அன்னையை வழி அனுப்புகின்றனர்.

மகரிஷியும் காரில் மயானம் வந்துவிட்டார்கள். SKM எல்லாவற்றையும் முன்நின்று செய்கிறார்கள். பெரிய பள்ளம் வெட்டப்பட்டுள்ளது. அன்னையின் உடல் அதிலே வைக்கப் படுகிறது. மகரிஷியைக் கூப்பிடுகிறார்கள். மெதுவாக வருகிறார். குனிந்து மூன்று பிடி மண்ணைத் தள்ளுகிறார்.

மாமா நானும் வருகிறேன் என்று கடைத்தெருவுக்குப் கைப்பிடித்துப்போன உறவு மூன்று பிடி மண்ணில் முடி கிறது. ஒரு சகாப்தம் முடிவுக்கு வருகிறது.

இருபது வருடங்களுக்கு முன் இரண்டாவது அம்மா லெட்சுமி இறந்தபோது, மகரிஷி பம்பாய்க்கு அருகில் மாதெரன் என்ற மலைப் பகுதியில் பயிற்சி நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். விமானம் பிடித்து கூடுவாஞ்சேரி வருவதற்குள் எல்லா காரியங்களும் முடிந்துவிட்டன.

ஆனால் அன்னை லோகாம்பாளுக்கு எல்லா காரியங்களையும் செய்கிறார். தன் தாரம் இறந்தால், எந்த மனிதனும் அநாதையாகி விடுகிறான்.

98. “நான் யார்?” என்ற நல்வினா

கண்டவர் விண்டிலர் விண்டவர் கண்டிலர் என்பதற்கேற்ப முக்தி நிலையை அடைவதே ஞானிகளின் குறிக் கோளாக இருந்ததால், பிரபஞ்சத்தைப் பற்றிய உண்மைகள் மறை பொருளாகவே விளங்கி வந்தன. அவ்வாறே இன்றும் தொடர்ந்து வருவது கண்கூடு. சாதாரண மனிதனும் கூட அதனைப் பற்றிய உண்மைகளை அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதே மகரிஷியின் நோக்கம். நான் யார் என்று வினாவும் நான் பிரம்மம் என்ற பதிலும் ஆன்மீகத்திற்கு அதுவும் ஞானமார்க்க ஆன்மீகத்திற்கு முக்கியமானதாகும்.

இதுகுறித்து மகரிஷி கூறுகிறார். என்னிடம் ஓரன்பர் வந்தார். கடவுளைக் கண்டதுண்டா? எனக்குக் காட்ட முடியுமா? என்று அவர் கேட்டார் அவருக்குச் சொல்ல நினைத்த விளக்கத்தை நான் உடனே சொல்ல விரும்பவில்லை அவர் தொடுத்ததோ உலகத்திலேயே மிகப் பெரிய வினா? அவ்வினாவின் மகத்துவத்தை உணராமல் அவர் ஏதோ கேட்டார். விடைகூறத் தெரியாமல் நான் விழிப்பேன் என்று அவர் எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டும்.

நான் அவருக்கு விடை சொல்லவே விரும்பினேன். உடனே சொல்லிவிட்டால் அதைக் கிரகித்துக்கொள்ளும் அறிவோ - ஏற்றுக்கொள்ளும் மனப்பக்குவமோ அவருக்கு இல்லை. ஒரு சஸ்பென்ஸ் கொடுப்போம் என்று நினைத்து 15 நிமிடங்கழித்து வாருங்கள் என்றேன் வினாவுக்கு விடை காண அவர் உண்மையிலேயே விரும்புவாரானால் திரும்பி வருவார். அப்படி வந்தால் அவ்விடையைப் பெற அவர் மனதிற்கு ஓர் ஏற்பு நிலையும் (Recetivity) வரவேண்டும் என்பதற்காகவே இப்படிச் சொன்னேன். அவரோ மறுநாள் தான் வந்தார்.

என்னைச் சிக்கலில் வைக்க வேண்டுமென்பது அவரது நோக்கம். அவருடைய சிக்கல் நீங்க வேண்டுமென்பது எனது

நோக்கம். ஆன்மீகத்தில் நுழைந்து சில படிசூலையாவது தாண்டியவர்களுக்குத்தான் நான் யார்? என்ற வினாவோ அல்லது கடவுள் யார் என்ற வினாவோ உண்மையாக எழும். நான் என்ற தத்துவம் என்ன? நான் என்பதற்கப்பால் என்ன இருக்கிறது? நான் என்பதனுடைய தொடக்கமெது? முடிவெது? என்ற ஆராய்ச்சி இறைவனைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியாகவே முடியும்.

நான் யார்? என்ற வினாவும் விடைகாண வேண்டுமானால் அவ்வினா மனதைக் குடையும் நிலையைப் பெற்றாக வேண்டும். விடையைத் தானே தேடினாலும் சரி தக்க ஆசானின் உதவியோடு தேடினாலும் சரி அறிவு நிலையில் ஒரு குறிப்பிட்ட மேம்பாடு வந்திருந்தால்தான் விடை கிடைக்கும்.

எனவே நான் அந்த அன்பரிடம் சொன்னேன். நீங்கள் இந்த ஊரில் இருக்கிறீர்கள். நான் அதோ அந்த மலையின் மேல் இருக்கிறேன். இந்தச் சம்பவம் நடைபெற்ற கூடுவாஞ்சேரி கிராமத்தின் கீழ்ப்புறம் ஓர் நீண்ட மலை ஒன்று உள்ளது. நான் உயரே இருப்பதனால் எனக்கு இந்த ஊரும் தெரிகிறது. அந்த ஊரை நீங்களும் காண ஆசைப்படுகிறீர்கள் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்படியானால் நீங்களும் என்னோடு மலையுச்சிக்கு வந்தால்தானே முடியும்! நீங்கள் கேட்ட வினாவுக்கு நான் பதில் சொல்லி விடக்கூடும் அந்தப் பதிலை ஏற்கவும் ஜீரணிக்கவும் வேண்டிய அறிவுநிலையை நீங்கள் முன்னதாகப் பெற்றாக வேண்டும்.

அதோடு உங்கள் மனதிற்குச் சில பயிற்சிகள் கொடுத்தாக வேண்டும். ஏனெனில் நான் என்னதான் விளக்கம் கொடுத்தாலும் விடையைக் காண வேண்டியவர் நீரே. உங்கள் பசிக்கு நான் சாப்பிட முடியாது உணவு படைப்பது மட்டுமன்றால் நான் செய்யலாம். நான் படைக்கும் உணவை நீங்கள்தான் சாப்பிட்டாக வேண்டும். அப்போதுதான் உங்கள் பசி தீரும்.

இன்னொரு உதாரணம்:- என் தந்தையை நீங்கள் கண்டது இல்லை. எவ்வளவுதான் தெளிவாக அவரைப்பற்றி நான் வர்ணனை செய்தாலும் என் தந்தையைப் போன்ற உண்மையான உருவத்தை உங்களால் கற்பித்துக் கொள்ள முடியாது. அந்த வர்ணனையைக் கைதேர்ந்த பத்து ஓவியர்கள் கேட்டார்களென்றாலும் பத்துவிதமாக ஓவியர்கள் தான் வரைவார்கள். நான் வர்ணிப்பதைக் கொண்டு நீங்கள் கற்பனை செய்வதை விடுத்து நான் நேரே கண்டு தெரிந்துகொண்டதுபோல் என் தந்தையை உங்கள் கண்களால் நேரே

கண்டுகொள்வீர்கள். அப்பொழுது என்மனதிலும் உங்கள் மனதிலும் இருக்கும் என் தந்தையின் உருவம் ஒன்றாகத்தானே இருக்க முடியும்?

கடவுளென்றால் அவர் மனிதரில்லை. மனித உருவம் கிடையாது. ஏன் உருவமே கிடையாது. அருவத்தைக் கற்பித்துக் கொள்ள முடியாத பேருக்காகக் கடவுளுக்கு உருவத்தை ஏற்றிச் சொன்னவர்கள் கடவுளை அருவமாகக் கண்டவர்கள்தான் பலப்பல உருவமாகக் கற்பிக்கப்பட்ட விளக்கங்கள். உங்கள் அறிவுக்குப் பொருந்தா ஏன் இந்தக் காலத்துக்கே பொருந்தா கடவுள் நிலை - தெய்வ நிலை - உருவமற்றது சுத்த வெளியே இறைநிலை இதை நான் உங்களுக்கு எப்படி விளக்கிச் சொல்வது? ஆனால் அந்த நிலையை உங்கள் மனதினால் எய்த முடியும்.

ஏனெனில், நீங்களும் கடவுளும் வேறு வேறல்லர். கடவுளை அறிவதற்குரிய பயிற்சி இருக்கின்றது. அப்பயிற்சியைத்தான் யோகா - என்று சொல்கிறார்கள். அப்பயிற்சியில் நீங்கள் ஈடுபட முன்வந்தால் உங்களுக்கு வழிகாட்டித் தேவையான ஒத்தாசை செய்ய நான் இருக்கிறேன். இதுதான் குருவின் வேலை. நான்கு சாலை களில் எந்தச்சாலை, நீங்கள் உண்மையில் போக வேண்டியவர் நீங்கள்தான் உங்களைத் தூக்கிக் கொண்டுபோய் அந்த ஊரில் விட என்னாலாகாது.

இந்த முன்னுரைக்குப்பின் பொருள்நிலை நிகழ்ச்சி நிலை பற்றிய விளக்கத்தைக் கூறி அவரை அனுப்பி வைத்தேன். அவருக்கு ஓரளவு திருப்திதான். நான் யார் என்ற வினாவுக்கு விடையையோ கடவுள் நிலையைப் பற்றிய கருத்தையோ கேட்பவர்கள் வாயாடியாக இருந்தால் நாம் பதில் சொல்லவேண்டிய போக்கும் நுணுக்கமான பரந்த அறிவும் வேண்டும்.

மனிதனின் அறிவின் தரத்தை நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். பசி, தாகம், பாலுணர்ச்சிவேகம் ஆகிய வற்றைச் சமன் செய்துகொள்ளுதல் மட்டுந்தான் வாழ்க்கை என்ற அளவில் சிலபேருக்கு அறிவு நின்றுவிடும். இதுவே முதல்படி. முன்னோர்கள் சொன்ன அன்னமயகோசம் இது என்று சொல்லலாம்.

உடல் தேவைகள் நிறைவு பெற்றுவிட்டன என்ற பிறகு அவற்றுக்கப்பால் மனதின் தேவை என்று ஒன்று வரும். இயற்கையழகுகளை ரசித்தல் அவற்றைப்போல் போலி செய்தல் என்ற அளவில் அறிவு விரிந்து சிலருக்கு நிற்கும் இதுவே இரண்டாம்படி, இதனை முன்னோர்கள் சொன்ன மனோமய கோசமாகக் கொள்ளலாம்.

அறிவின் தரம் அன்றும் ஒரு படி உயரும்போது, இயற்கை நிகழ்ச்சிகளுக்கும் இயற்கை நியதிகளுக்கும் காரணம் கண்டு பிடிக்கும் ஆராய்ச்சியாக அறிவு எழுந்து நிற்கும். இதுவே மூன்றாம் படி. இதனை முன்னோரின் விஞ்ஞானமயகோசம் எனலாம்.

அப்படி நியதி தவறாமல் இயக்கம் நடத்தும் அந்த இயற்கையின் தத்துவமென்ன? அதனை ஆராயும் பக்குவம் பெற்ற அறிவின் நிலையே அறிவினுடைய நான்காம் படி. அதனையே முன்னோர் சொன்ன பிராணமய கோசத்துக்கும், அதன் முடிவான ஆனந்தமய கோசத்துக்கும் ஒப்பிடலாம்.

அறிவின் முதற்படியே பொருளாதாரமாகவும் அரசியலாகவும் விரிந்தது. இரண்டாவது படி கலையாயிற்று மூன்றாவது படி விஞ்ஞானத்துறை ஆகியது. நான்காவது படி தத்துவஞானமாக - வேதாந்த சித்தாந்தமாக - மலர்ந்தது.

மூன்றாவது படியில் உள்ளவர்கள் தொடங்கித்தான் நான்யார்? என்ற கேள்வி எழ முடியும். அவர்கள்கூட, புலனுணர்ச்சிகளுக்கு முக்கியம் கொடுத்து அவற்றில் மயங்குவார்களானால் இரண்டாவது, முதலாவது படி களுக்கு இறங்கிவிடுவார்கள். விடை காண முயலுவார் களேயானால் அவர்கள் நாலாவது மேல் படிக்கு உயர்வார்கள்.

விடைகாணும் வரை அவர்களுக்கு அமைதி கிடைக்காது. விடை கண்டபின்னரோ அவர்கள் வாழ்க் கையே அமைதியாகிவிடும். அவர்கள் உள்ளம் அமைதி அடையும் எச்செயலும் அவர்களுக்குத் திருப்தியைத் தரும்.

99. இறைநிலைப் பயணம்

மகரிஷிக்கு 2005-ஆம் ஆண்டு இரண்டு தடவை இருதயத்தில் அட்டாக் ஏற்பட்டது. மகான்களுக்கு நோய் வரலாமா?

அடர்ந்த காட்டின் நடுவே ஒரு முனிவர் தவமிருந்தார். ஒருநாள் ஒரு பக்தர் முனிவரைத் தரிசிக்க கடும் சிரமத்திற்கிடையில் காட்டின் உள்ளே வந்தார். முனிவரின் தவக் குடிலுக்கு வெளியே இருந்த சீடரிடம் உள்ளே அனுமதிக்க வேண்டினார்.

முனிவருக்குத் தற்போது கடுமையான ஜூரம். அவரைப் பார்க்க இயலாது என்று மறுத்துவிட்டார் சீடர். பக்தரோ செய்வதறியாது முனிவரை நினைத்து நின்று கொண்டிருந்தார். தனது பக்தன் வெளியே காத்துக் கொண்டிருப்பதை அறிந்த முனிவர் அவரை உள்ளே விடச் சொன்னார்.

பக்தர் குடிலுக்குள் வந்தார். முனிவர் தான் அமர்ந்திருந்த பலகையை விட்டு நகர்ந்து தரையில் அமர்ந்து பக்தருக்குத் தரிசனம் தந்து அருளாசி வழங்கினார். அப்போது அருகிலிருந்த பலகை தடதடவென தவித்துக் கொண்டிருந்தது.

இதனைப் பார்த்த சீடர் “சுவாமி, உங்கள் உடல் உபாதையைத் தற்காலிகமாக பலகைக்கு மாற்றத்தெரிந்த உங்களுக்கு ஏன் நிரந்தரமாக நோயிலிருந்து விடுதலை கொடுக்கலாமே?” என வினவினார்.

சுவாமி சிரித்தார். “இந்த உடலுக்குரிய பதிவை, சஞ்சித கர்மத்தை - இந்த உடல் வாழும் காலத்திலே கழித்துக் கொண்டால்தான் முக்திபெற இயலும்” என்று விளக்கமளித்தார்.

எனவேதான் இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர், ரமணர் போன்ற ஞானிகள் உடலுக்குரிய நோயை ஏற்றுக் கொண்டனர். மகரிஷியும் தனது உடலுக்குரிய உபாதைகளை மகிழ்வுடன் ஏற்றுக் கொண்டார்.

மூன்றுமுறை மருத்துவமனையில் இருந்தார்கள். கடைசியாகப் பெருங்குடலில் இருந்த கட்டியை அகற்றக் கோவை மருத்துவமனையில் அறுவை சிகிச்சையளித்தார்கள். ஆனால் சிறுநீரகங்கள் பழுதடைந்தன. வேதத்தை விளக்கிய வேதாத்திரியை இறையாற்றல் 28.03.2006 செவ்வாய்க்கிழமை பிற்பகல் 12.20-க்கு தன்னிடம் இணைத்துக் கொண்டது. 95 வயதில் முக்தியடைந்தார்.

அன்று மாலையே ஆழியாறு அறிவுத் திருக் கோயிலுக்கு அவரது உடல் அலங்கரிக்கப்பட்ட வாகனத்தில் எடுத்து வரப்பட்டது. மண்டபத்தில் மஞ்சள் தலைப்பாகை அணிவித்து அன்பர்கள் அஞ்சலிக்காக வைக்கப்பட்டது. இரண்டு நாட்களும் உலகெங்கிலிருந்தும் லட்சக் கணக்கில் அவரது சீடர்கள் அவரால் சிந்தனையில் தெளிவு பெற்றவர்கள் வந்து தங்கள் குருநாதரின் பூத உடலை தரிசித்தனர்.

“நீர் கொண்ட பயணம்

விதி செய்த பிழையன்றோ”

மகரிஷி அருளிய “வாழ்க வையகம் வாழ்க வளமுடன்” என்ற மந்திரத்தை இரண்டு நாட்களும் உச்சரித்துத் தியானத்தில் ஆழ்ந்தனர் அன்பர்கள்.

30.3.2006 வியாழக்கிழமை பிற்பகல் 12.30 மணிக்கு சித்தர் முறைப்படி மகரிஷியின் உடல் ஆழியாறு அறிவுத் திருக்கோயில் வளாகத்திலேயே நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டது.

25 ஆண்டுகளாக 20 லட்சம் பேருக்கு மனவளக்கலை பயிற்சி அளித்த அருள்நந்தை ஆழியாறில் ஆழ்துயரில் அமர்ந்துவிட்டார். அவரது கொள்கைகள் பாடத் திட்ட மாக்கப்பட்டுள்ளது. சமாதியானாலும் மகான்களுக்கு மரணமில்லை. அவர் இறை நிலையோடு பயணம் சென்று விட்டாலும் அவர் வளர்த்த ஆன்மீகப் பயணம் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது.

100. அவர் ஒரு சகாப்தம்

சென்ற நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் மக்களிடையே ஆன்மீக விழிப்புணர்வு மலர்ந்தது. அதற்குமுன் தோன்றிய பல மகான்கள் ஆன்மீகத்திற்குப் பல விளக்க உரைகள் வழங்கியிருந்தார்கள். அதைப் பெறுவது எப்படி என்று தேடுதல் ஏற்பட்டபோது அதை நிறைவேற்றும் தூதுவரை 1911-இல் இயற்கை தந்தது.

மக்களிடையே தியானம் செய்யவேண்டும் என்ற வேட்கை பெருகியபோது தக்க வழிகாட்டியை தேட ஆரம்பித்தார்கள். அந்த இடத்தில்தான் தேடுகின்ற உள்ளங்களுக்கு வழியை காட்டுகின்ற குருவாக வேதாத்திரி தோன்றினார்.

வள்ளலாரின் ஒளிச்சுடர் அவர்மீது பட்டபோது ஆயிரமாயிரம் தீபங்களுக்கு அறிவு ஒளியைக் கொடுக்கக் கூடிய விளக்கமாக மாறினார். உலகமே வியக்கத்தக்க வகையில் கூடுவாஞ்சேரியில் 1911-ல் எழுச்சி பெற்று 2006 வரை ஆன்மீக வரலாறு முழுவதையும் ஆக்ரமித்துக் கொண்டார்.

நடந்தார். சைக்கிளில், இரயிலில், பேருந்தில் ஏன்? விமானத்திலும் பயணித்தார். இரவு பகல் பாராது உழைத்தார். உய்யும் வகை தேடி அலைந்த மாந்தருக்குத் தோணியாக வந்தார். மகரிஷியின் வரலாறு மானுடத்தின் வரலாறு.

தன்னைத் தெய்வ நிலைக்கு உயர்த்திக்கொண்டு, பல ஆன்மீக நூல்கள், கவிகள், உடற்பயிற்சி, தியானப் பயிற்சி, காயகல்பப் பயிற்சி, அகத்தாய்வுப் பயிற்சிகள், பிரம்மஞானப் பயிற்சி என்று பல பயிற்சிகளை மனவளக்கலை என்ற அமைப்பின் மூலம் கொடுத்துள்ளார்கள். பாமர மக்களும் புரிந்துக்கொள்ளக்கூடிய அளவுக்குப் பயிற்சிகளை எளிமையாக்கியுள்ளார்கள்.

மானுடத்திற்குத் தனது தியாகத்தில் வேதாத்திரியத்தைச் சொன்னவர். லட்சக்கணக்கான சீடர்கள் மூலம் இறை சிந்தனையை

உலகெங்கும் விதைத்தவர். பாமரனையும் தட்டி எழுப்பியவர். வாழ்க வளமுடன் என்ற தாரக மந்திரத்தின் சொந்தக்காரர். சமுதாயத்தை மீட்ப வராக அவதாரமெடுத்தவர். வேதாத்திரியத்தின் சித்தராய் வாழ்ந்தவர்.

வேதாத்திரி எழுத்திலும் சொல்லிலும் சொன்ன தெல்லாம் வேதாத்திரியமானது. வேதாத்திரியம் என்பது வாழ்க்கையை உணர்ந்து 'தேவனாகும்' முயற்சி. அதுவே 'வானகம் இங்கு தென்பட வேண்டும்' என்று சொன்ன பாரதியின் வாக்கின் பொருள். 'எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதும்', கொல்லா விரதம் குவலயம் எல்லாம் ஓங்கவும், முன்னைப் பழமைக்கும், பின்னைப் புதுமைக்கும் வழிகாட்டும், மகரிஷியின் கருத்தியல் மனித நேயக் கருத்தியலாக எக்காலத்திற்கும் ஏற்றதாக நிலவும்.

“என் சிந்தை கோயிலென வாழும் குரு” என தாயுமானவரின் வாக்கின்படி இலட்சோபலட்சம் சிந்தை களில் வாழுகின்ற ஞானகுரு மகரிஷி. உலக உயிர்களை உய்விக்க வந்த விடிவெள்ளி. தமக்கென வாழாமல் பிறருக்கென வாழ்ந்த வள்ளல். இந்த நூற்றாண்டில் கிடைத்த மிகப்பெரிய பொக்கிஷம்.

ஆனைமலை அடிவார ஆழியாறு சோலையில் அந்த கீதம் அமர கீதமாயிற்று. மனித சரீரத்தை உகுத்து விட்டார். தொண்ணூற்றாறு ஆண்டுகளில் பல நூற்றாண்டுகள் மானுடம் தலைப்பதற்கான மகத்தானப் பணிகளைச் செய்து விட்டு சென்றுள்ள வேதாத்திரிய கீதம், நம் மனங்களில் உதயகீதமாக ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

இவர் வாழ்வில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் விவரித்தால் பெரியதாகும் - காவியமாகும்.

வேதாத்திரி மகரிஷி.

ஆம் அவர் ஒரு சகாப்தம்.

துணைநின்ற நூல்கள்

1. எனது வாழ்க்கை விளக்கம் - வேதாத்திரி மகரிஷி
2. அருளருவி பாகம் I & II - வேதாத்திரி மகரிஷி
3. பிரம்மஞானம் - வேதாத்திரி மகரிஷி
4. ஞானக் களஞ்சியம் - வேதாத்திரி மகரிஷி
5. அன்பொளி மாத இதழ்கள்
6. அன்புநெறி மாத இதழ்கள்
7. மனவளக் கலைஞன் - மாத இதழ்கள்
8. அறிவுத் திருக்கோயில் மலர்கள்
9. வேதபுரம் வெள்ளிவிழா மலர்
10. இந்த நூற்றாண்டு தந்த மகான்
11. அருள் தந்தையின் பயிற்சிகளிலும் விழாக்களிலும் சேகரித்த விபரங்கள்.

ஆசிரியரின் பிறநூல்கள்

எங்கே போகிறோம்?

சிம்லாவில் ஐந்து நாட்கள்

ஏழு ஆலயங்கள்

உடம்பின் உன்னதங்கள்

அறிவறிந்த மக்கட்பேறு

நினைவாற்றல் கலை

காலமே உன் உயிர்

டென்ஷனை வெல்வது எப்படி?

மாவீரன் நெப்போலியன் வாழ்வில் 100 சுவையான
நிகழ்ச்சிகள்

புத்தர் வாழ்வில் 100 சுவையான நிகழ்ச்சிகள்.

ஓய்வுகால வாழ்க்கை

தவம் (சிறுகதைத் தொகுதி)

செயலே விளைவு (சிறுகதைத் தொகுதி)

அறிவியல் நோக்கில் 100 ஆன்மீகச் சிந்தனைகள்

தன்னம்பிக்கை மலர்கள் (நாளொரு நற்சிந்தனை)

தியானம் பழக 100 தியான சிந்தனைகள்

ஞாபகம் வருதே - ஊர் ஞாபகம் வருதே...

மன்னார்குடி (வரலாறு)

நன்மக்கட்பேறு 100 நற்சிந்தனைகள்

மண் பயனுற வேண்டும்

பாரதியாரின் 100 பதில்கள்

Stress Management

நல்வழி காட்டும் நூல்

தாம் அடைந்த மேன்மையினை உலக மக்கள் யாவரும் பெற வேண்டும் என்பது மகான்களின் ஆதங்கம்.

அவ்வகையில் ஆசான் அருள்தந்தையின் வாழ்க்கை வரலாற்றில் நூறு நிகழ்ச்சிகள் அமைந்த நல்ல நூலினை ஞானச் செல்வர் பானுகுமார் அவர்கள் வடிவமைத்து உள்ளார்கள்.

கடமையைக் கடவுள் பணியாக ஆற்றி வருபவர்; செய்வனவற்றைத் திருந்தச் செய்யும் பண்பாளர்; காலத்தைப் பொன்போலப் போற்றித் தொண்டாற்றி வருபவர்; அவர் எண்ணத்தால், சொல்லால், செயலால், எழுத்தால் பலருக்கும் உதவி வரும் பெருந்தகையாளர்.

பல்வகையான முதல் தரமான நூல்களைத் தந்து கொண்டு இருக்கும் அருள் சுரங்கம் பானுகுமார் அவர்கள்.

- தியாகராஜன்

Rs.110/-